Donna Carlisle

288

COȘMARUL

Editura ALCRIS

DONNA CARLISLE

Coșmarul

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost publicat pentru prima dată în limba engleză sub titlul: FOR KEEPS.

Traducere și adaptare în limba română de CIPRIAN CHIRU

ISBN 973-9405-57-6

Colecția „EL și EA"

Capitolul 1

- Haide, Pat, vrei să nu-ți mai faci atâtea griji?

Lyn Sanders își păstră tonul vesel, cu toate că nu era prea departe de disperare.

- Cât de greu poate fi? continuă ea.

Îngrijorarea umbri pentru o clipă chipul surorii ei, apoi se întoarse și-și înghesui sacul de dormit între două valize, în portbagajul micuț al Hondei. Pat urma să fie plecată numai o săptămână, însă, ca un adevărat cercetaș, împachetase o mulțime de lucruri, ca să fie pregătită pentru orice.

- Nu mi-e teamă că n-ai să fii în stare să te ocupi de treaba asta, o asigură Pat, îndreptându-se după ce închisese portbagajul, problema este că tu ai venit aici doar pentru câteva săptămâni ca să te odihnești, iar eu te las singură, lăsându-ți și treabă de făcut!...

Lyn râse și-și îmbrățișă sora, cu o mână.

- Și pentru atâta lucru îți faci tu griji? N-ai avut nici o vacanță în șase ani, iar eu sunt aici și pot să mă ocup de afacerea ta. Așa că, pleacă odată și distrează-te! Este ora șapte și patruzeci și cinci de minute și trebuia s-o iei pe Marilee la șapte treizeci.

- O, nu! Îngrijorarea spori pe chipul lui Pat, grăbindu-se spre

portiera din dreptul volanului.

- Este atât de impulsivă, iar acum probabil că patrulează prin fața casei, uitându-se după mine. Nu știu cum voi reuși să conduc până în Carolina de Nord cu ea alături.

- Impulsivă?

Lyn ridică din sprâncene cu un aer fals mirat.

- Uite cine vorbește! glumi ea.

Pat deschise portiera și zâmbi. De data asta, îngrijorarea din ochii ei nu mai avea nimic de-a face cu faptul că-și lăsa sora să aibă grijă de afacere în lipsa ei.

- Ești sigură că totul va fi în ordine? își întrebă Pat sora. Fiindcă, dacă vrei, rămân...

- Totul va fi perfect, o asigură Lyn cu fermitate.

Iar când văzu că îngrijorarea persistă în ochii lui Pat, adăugă mai blând:

- Ai nevoie de vacanța asta. Ai nevoie să fii singură pentru o vreme și să-ți pui ordine în gânduri. Iar eu am suficient de multă treabă ca să-mi țină mintea ocupată, cea mai bună terapie din lume, aș putea adăuga. Așa că, distrează-te și nu-ți face griji.

- Dacă zici tu...

Cele două surori se îmbrățișară, după care Lyn se depărta de mașină, iar Pat porni motorul.

- Să conduci cu grijă, îi spuse Lyn. Să nu uiți să mă suni când ajungi.

Pat îi făcu cu mâna, băgă mașina în viteză, apoi opri brusc. Scoase capul pe geam.

- Ți-am spus de Casey Carmichael?

- Mi-ai spus, mi-ai spus! îi strigă Lyn, întorcându-se să intre în casă.

- Și n-ai uitat unde sunt hărțile orașului și numerele de telefon de urgență și...

- Vrei să pleci odată?

Pat ezită, zâmbindu-i surorii sale ca o scuză. Băgă mașina în viteză și porni.

- Te sun diseară, îi promise ea.

- Distracție plăcută, repetă Lyn.

Pat îi făcu cu mâna în timp ce se depărta, dar Lyn nu răsuflă ușurată decât după ce mica mașină albastră ieși din raza ei vizuală.

Câteodată Lyn se întreba dacă nu cumva ea, sau Pat, ori poate amândouă, n-au fost adoptate, pentru că nicicând nu mai văzuse două surori mai diferite ca ele. Pat era cu opt ani mai în vârstă decât Lyn, dar diferența nu se rezuma numai la atâta. Pat era ordonată, demnă de încredere, conservatoare, avea situația sub control întotdeauna. Lyn, în schimb, era împrăștiată și niciodată în viața ei nu avusese controlul asupra a ceva sau cuiva. Întotdeauna își dorise să fie calmă, iar echilibrul era un termen care o caracteriza pe sora ei, Pat, nu pe ea.

Cele două femei nici măcar nu semănau ca înfățișare. Pat era minionă și îngrijită, blondă, și reușea să arate elegantă chiar și în tricou și cu mănuși de grădinărit. Lyn era înaltă și subțire, ușor lată în umeri, cu păr roșcat și buclat ce avea tendința să se îndrepte din cauza umidității din Florida. Trăsăturile feței erau la fel de delicate ca ale surorii ei. Cu toate acestea, nu se ostenise deloc să învețe arta de a-și pune în valoare caracteristicile cu care a înzestrat-o natura, folosind machiajul. Fruntea înaltă și ochii mari cenușii îi dădeau o aparență nordică, în timp ce forma delicată a gurii și a nasului sugerau o fragilitate ce nu-și avea deloc locul alături de restul trăsăturilor sale. Mama ei obișnuia să-i spună că are un chip obsedant, ușor de ținut minte; Lyn a luat această afirmație ca atare. Pat era cea drăguță. Cu toate că rareori bărbații uitau chipul lui Lyn, de Pat se îndrăgosteau. La început, acest lucru a deranjat-o pe Lyn, deși diferența de vârstă dintre cele două surori era prea mare ca să concureze pentru aceiași băieți. Acum, când Lyn căpătase înțelepciunea relativă a celor douăzeci și opt de ani ai săi, era mulțumită că nu avusese motiv să se îngrijoreze pentru frumusețea ei, să se îngrijoreze mai presus de orice altceva că ar fi putut să-și piardă mulțimea de admiratori.

Intră în casă și, adunând ceștile de cafea, le spălă și le lăsă la uscat. Se duse apoi la micul birou ce servea drept cartierul general al lui Pat Pride. Pat pornise o afacere de pet-sitting în urmă cu șapte

ani, după moartea soțului ei și, deși era departe de a-i aduce un profit consistent - de fapt, de-abia îi aducea profit - Pat era, pe bună dreptate, mândră de firma ei. Avea o listă lungă de clienți fideli care se bazau pe ea ca să aibă grijă de animalele lor de casă cât timp lipseau, mulți dintre ei fiind persoane de vază.

Oricum, în ianuarie, puține persoane părăsesc Florida, iar afacerea mergea slab. Pat Pride avea două programări pentru această săptămână, Lyn știind ce are de făcut până în cele mai mici detalii, după ce, trei zile la rând, o ajutase pe Pat să aibă grijă de animale. Pisicile familiei Gresham - trei pisici persane superbe care mâncau numai mâncare gătită în casă, mâncare ce trebuia să fie încălzită la o temperatură precisă în cuptorul cu microunde, și a căror blană imaculată trebuia periată și curățată de două ori pe zi - și cei trei peștișori de apă sărată, împreună cu câinele de vânătoare Basset, toți aparținând domnului Jolly.

Apoi, desigur, mai era și acest Casey Carmichael, care a avut tupeul să sune la ora șase treizeci dimineața ca să-și facă o programare pentru aceeași zi. Se pare că era un client fidel, pentru că Pat acceptase fără să ezite.

Toate acestea i le spuse Pat în timp ce se agita de colo-colo, făcând ultimele pregătiri pentru excursie. Lyn, preocupată mai mult să o facă pe sora ei să plece înainte de a se răzgândi, nu prea dăduse atenție la ce-i spunea Pat, care era foarte meticuloasă în tot ce făcea; precis avea notate toate detaliile în fișierul lui Casey Carmichael.

Fișierul lui Casey Carmichael, de fapt o agendă la fel ca și fișierele restului clienților, era pe birou, sub lampă, în așa fel încât Lyn să-l găsească negreșit. Pe indexul roșu atașat unei file scria: „24 ianuarie - 5:00 p.m.; 25 ianuarie - 7:00 a.m.". Pe fila respectivă erau trecute orele când trebuiau hrănite animalele. Lyn fu bucuroasă când văzu că avea doar un singur drum de făcut în ziua aceea, deși ora 7:00 a.m., a doua zi, când trebuiau hrănite din nou animalele, n-o încânta deloc.

Venise aici să se odihnească, să nu facă nimic, să uite, dacă putea, de ceea ce lăsase în urmă, la Philadelphia. În ciuda

asigurărilor pe care i le dăduse lui Pat, nu prea dorise să aibă de lucru. Putea să spere numai că doar Casey Carmichael fusese singurul client al lui Pat care să facă o rezervare în ultima clipă.

I-a luat treizeci de minute să îngrijească și să hrănească pisicile familiei Gresham și să plimbe câinele domnului Jolly. Lyn se întoarse acasă pe la ora opt patruzeci și cinci și trase un pui de somn pe canapea, până la ora nouă. Se trezi la timp pentru masa de prânz și apoi luă o revistă, ieșind în curtea din spatele casei. Abia citise o pagină, când efectul combinat al soarelui și al umidității își făcu efectul, făcând-o să adoarmă în șezlong.

Reprizele lungi de somn ale lui Lyn erau un alt motiv de constantă îngrijorare pentru Pat, care considera acest gen de letargie rezultatul unei probleme mult mai profunde. În alte împrejurări, Lyn ar fi fost imediat de acord cu ea. Dar sora ei nu știa de coșmarurile care o trezeau pe Lyn în mijlocul nopții, într-o sudoare rece, făcând-o să-i fie teamă să închidă ochii din nou, dar și să rămână în pat trează, pe întuneric, împreună cu amintirile ei. Nopțile nedormite o epuizau, iar zilele în care se prefăcea, față de Pat, că totul este în ordine, sporeau efectul. Lyn era conștientă că somnul devenise, pentru ea, un refugiu și nu o soluție, și din acest motiv venise ea în Florida.

Abia după ora cinci se sculă, își întinse picioarele amorțite, clipind din cauza luminii soarelui ce apunea, își aduse aminte de animalele care așteptau să fie hrănite și îngrijite. Se uită pe lista cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit pentru Casey Carmichael, apoi plecă și ajunse puțin după ora șase.

Un gard alb mărginea autostrada și apoi drumul particular ce ducea spre casa lui Casey Carmichael și, la un moment dat, Lyn trebui să coboare din mașină ca să deschidă o barieră, apoi o închise la loc. Pat consemnase cu grijă toate aceste lucruri în agenda ei. Drumul era mărginit de lămâi, iar anumite porțiuni de teren erau împrejmuite cu lanțuri; Lyn nu-și putea imagina în ce scop. Trecu de trei clădiri până să ajungă la casa curată, vopsită în alb și galben, având în spate un hambar gri. Mai multe mașini erau parcate în curte, printre ele un Winnebago, o dubiță și un jeep, așa

încât Lyn trebui să conducă mașina în spatele hambarului ca să poată parca. Ieși din mașină, îngrozită.

Doi collie și un ogar auriu veniră în goană în întâmpinarea ei. Doi cai pășteau lângă hambar și trei ori cu blana prăfuită, lângă un gard, se uitau la ea. Putea auzi cotcodăcitul care venea dinspre cotețul găinilor, lătrături și schelălăituri din spatele casei unde, în mod sigur, era un țarc cu câini. O cușcă! Ar fi trebuit să citească cu mai multă atenție notițele lui Pat.

Deschise ușa să ia agenda, iar ogarul auriu intră repede în mașină și se așeză pe scaunul din față.

- Hai, fetițo... băiete, se corectă ea după ce se uită mai bine la el, haide, ieși afară! Fii băiat cuminte și ieși afară!

Câinele gâfâia, uitându-se la ea fericit.

Lyn luă agenda și o răsfoi până găsi pagina pe care era scris „Ogar auriu, mascul".

- Montana, spuse ea uitându-se la câine. Și voi doi, Lyn aruncă o privire în spatele ei unde stăteau cuminți la picioarele ei cei doi collie, trebuie să fiți Riff și Raff. Ei bine, toți păreți niște câini de treabă, însă eu am cam rămas în urmă cu programul. Haide, Montana, vino! Ieși afară din mașină, haide!

Montana îi smulse agenda din
mână și țâșni pe lângă ea ca o săgeată.

- Hei! țipă Lyn.

Vru să pornească în urmărirea lui și abia făcu un pas, când se împiedică de Riff și Raff, amândoi stând cu botul pe labele din față, de parcă le-ar fi comandat cineva asta, direct în calea ei. Lyn se ridică și se scutură de praf, căutând din priviri ogarul năbădăios. Cei doi collie o priveau atenți.

- Montana! îl strigă ea cu cea mai severă voce de care fu în stare. Vino înapoi, câine rău!

Apoi, pe un ton mai blând:

- Aici, Montana! Unde-ai plecat, băiete?

Îl văzu privind-o de după colțul casei, ținând încă în dinți agenda ei. Lyn o luă la fugă după el. Cei doi collie o încercuiră, lătrând zgomotoși, exercitându-și, bucuroși după cât se pare,

instinctul de turmă. Lyn înconjură casa de două ori, dar Montana rămânea de fiecare dată la o distanță suficient de mare ca să nu-l poată atinge. Cei doi collie continuară să fugă în jurul ei, lătrând și sărind încântați. Când înconjură casa pentru a treia oară, Montana o aștepta în dreptul scărilor ușii din spate, cu agenda așezată ca o momeală, pe ultima treaptă.

Lyn se apropie încet de câine, de teamă ca acesta să nu ia din nou agenda și să fugă cu ea. Însă Montana rămase liniștit, privind-o cu un licăr curios în ochi, ceea ce-i dădea o expresie răutăcioasă. Lyn luă rapid agenda și se uită încântată la câine, gâfâind din greu.

- Și când te gândești, bombăni ea, că iubeam animalele.

Își strecură agenda în buzunarul de la spate al blugilor și-și dădu la o parte șuvițele de păr roșcat. Îi era cald, transpirase, și simțea o înțepătură sub coaste. Când te gândești că nici măcar nu-și începuse bine treaba. Se întrebă dacă nu cumva lui Pat nu-i trecuse prin minte că există și alte modalități mai ușoare de a-și câștiga existența.

Hotărî să pornească la treabă încet, metodic, conform sfaturilor pe care i le dăduse Pat.

Pentru hrănitul cailor și oilor, spre marea ușurare a lui Lyn, nu fusese nevoie să folosească o lopată; măsură cu grijă cantitatea de hrană pe care le-o dădu și le împrospătă apa cu un furtun de grădină. Rămase în afara țarcului și le strecură mâncarea prin grilaj.

Țarcul câinilor era, de fapt, o suprafață de teren apreciabilă, împrejmuită, în care se găseau aproximativ o jumătate de duzină de câini, de rase și talii diferite, cotețe individuale și un teren de joacă, dispus central, dotat cu rampe pe care câinii să se urce, cauciucuri vechi pe care aceștia să le roadă și o mulțime de jucării, răspândite de jur-împrejur. Lyn intră cu grijă și imediat ce intră fu asaltată de labe murdare și limbi umede; trebui să se lupte să poată ieși, trântind poarta în urma ei și rezemându-se cu forță de ea.

Adevărul era că Lyn nu avea prea multă experiență în lucrul cu animalele și, în plus, nu fusese niciodată o mare iubitoare de câini. Desigur, ea și Pat avuseseră o mulțime de animale când fuseseră mici, dar pe măsură ce crescuse, avusese prea multe probleme ca

să mai aibă timp și de animale. Cu o pisică liniștită sau un peștișor auriu s-ar fi putut descurca, dar în mijlocul menajeriei lui Pat era complet depășită de situație. De ce nu se gândise la asta înainte de a se oferi voluntar să aibă grijă de afacerea lui Pat?

Cei trei însoțitori canini - cei doi collie și ogarul auriu - o priveau curioși. Lyn se uită la ei bombănind.

- Și ce, voi credeți că v-ați fi descurcat mai bine? îi provocă ea.

Apoi fu dezgustată de ea însăși. Doar n-avea de făcut cine știe ce operație pe creier. Dimpotrivă, era ceva absolut banal. Trase adânc aer în piept, râzând nervoasă, și porni din nou să-și croiască drum printre câini, cântând încetișor. Vocea îi era răgușită și cam falsă, însă auzise undeva că muzica avea un efect calmant asupra animalelor, iar în acest caz părea să meargă... cel puțin asupra primelor cinci-zece secunde. Apoi, când noutatea dispăru, câinii săriră din nou pe ea. Nu mai avu nici timp, nici suflu să cânte. Umplu cât putu de repede vasul cu apă proaspătă, reușind să se ude din cap până-n picioare, ca și pe alți trei câini, apoi strânse șase farfurii de mâncare, realizând prea târziu că i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi venit cu pachetul de mâncare ca să umple farfuriile, și nu invers. Trebui să facă trei drumuri înainte și înapoi la hambar unde era ținută mâncarea câinilor. Când termină, se simțea de parcă ar fi trecut printr-un război. Era plină de noroi și păr de câine, iar pe față i se zugrăvise o expresie neîndurătoare. Era sigură că dacă și-ar fi petrecut o mare parte din restul zilei sub duș, tot n-ar fi reușit să-și scoată din păr mirosul de câine.

Și mai avea de intrat în casă, unde, după cum îi lăsase scris Pat, o așteptau trei culcușuri de curățat și mai avea să-i întâlnească pe Grizabella, Căpitanul Arab, Domnul Spock și Sasparilla, precum și pe alții.

- Ar fi trebuit să existe o lege care să interzică oamenilor să aibă atâtea animale în casă, bombăni ea, scotocindu-se în buzunar după cheie.

Umplu farfuriile cu mâncare pentru cei doi collie și ogar și, în timp ce aceștia mâncau, ea se strecură în casă. În ciuda impresiei proaste pe care începea să și-o formeze despre proprietar, totuși îi

plăcea casa. În comparaţie cu casa curată şi armonios decorată a lui Pat, aceasta părea să fi fost decorată după nişte capricii de moment. Nici o piesă de mobilier nu se potrivea cu restul, nu exista nici un covor pe jos, nici un tablou nu era centrat. În aer se simţea un miros primăvăratic, provenind cu siguranţă dintr-un aparat de parfumat - adeseori, persoanele care ţineau multe animale în casă, foloseau acest gen de aparate. Treptat reuşise să identifice parfumul: zambilă. Se întreba ce bărbat şi-ar fi parfumat casa cu esenţă de zambilă.

Mare parte a spaţiului locuibil era ocupată de plante şi arbuşti, dând senzaţia că te afli în junglă. Erau mai multe coşuleţe şi postamente împrăştiate de jur-împrejur, pe care pisicile să se aşeze, şi un papagal uriaş roşu cu verde stătea pe o stinghie în mijlocul camerei.

- Bună, papagalule! îl salută Lyn.

- Bună, îi răspunse politicos acesta.

Ea chicoti şi porni să caute bucătăria unde erau ţinute raţiile de mâncare pentru animale. Pe drum trecu pe lângă ce s-ar fi putut numi odată sufragerie, dar care acum fusese transformată într-un alt fel de menajerie. Înăuntru erau trei cuşti înalte până la tavan, fiecare dotată cu paturi-platforme în diferite poziţii şi la diferite înălţimi, tije de grosimi şi lungimi diferite şi, desigur, pisici. Lyn numără şapte în total, majoritatea perechi. Două siameze de culoarea ciocolatei, două albe cu părul scurt, două negre cu părul lung... şi Grizabella.

Grizabella avea propria ei cuşcă şi Lyn îşi dădu seama imediat de ce. Era cea mai frumoasă pisică din câte văzuse, o persană cu păr mătăsos şi ochi de culoarea ambrei. Cele câteva pete negre şi aurii, ciudate de altfel, i se păreau cunoscute lui Lyn. Numele îi era înscris cu litere cursive pe o tăbliţă de alamă prinsă de uşa cuştii, iar perdelele din catifea purpurie erau date la o parte şi legate cu şnururi cu ciucuri aurii. Grizabella însăşi stătea pe un fel de divan miniatural tapiţat cu catifea, torcând mulţumită de sine şi privind-o cu răceală pe Lyn.

- Oh! spuse Lyn. Asta într-adevăr se poate numi să-ţi răsfeţi

animalele de casă...

Dar când se apropie mai mult de ea, înțelese de ce merita puțin mai mult lux... și de ce Grizabella i se părea atât de cunoscută. Vasele pentru apă și mâncare de pe podeaua cuștii erau placate cu argint și pe ele era înscris numele firmei „Saucy Pows" specializată în fabricarea hranei pentru pisici. Pe un raft paralel cu cușca erau rânduite o serie de trofee, primul având forma unei coroane, pe care era scris „Drept apreciere, Grizabellei, Pisica Minune, care a fost în serviciul nostru trei ani, din partea firmei Saucy Pows Cat Food".

Grizabella era o pisică Saucy Pows. Era o vedetă!

Acum, Lyn privi mâța cu respect, chiar mai impresionată decât ar fi vrut să fie. Citise undeva că animalele vedetă pot câștiga până la 500.000 de dolari pe an și până acum nu mai fusese atât de aproape de o vedetă - fie ea animal sau om.

Lyn deschise ușa cuștii și băgă mâna înăuntru să mângâie pisica.

- Cu ceva timp în urmă eram doar un asistent social din Philadelphia, iar acum am ajuns să mângâi cea mai faimoasă pisică din America. Într-adevăr, țara tuturor posibilităților!

Râse când Grizabella se întoarse să-i lingă degetele și fu complet luată prin surprindere de ceea ce urmă. Deodată Grizabella se opri și o mușcă puternic cu dinții ei foarte ascuțiți. Lyn se strâmbă țipând de durere și-și retrase rapid mâna din cușcă; papagalul țipă și el și-și părăsi stinghia, agățându-se în părul lui Lyn; un câine începu să latre, destul de aproape. Și toate acestea se petrecură aproape simultan. Lyn se învârti pe călcâie, țipând de durere, încercând să scape de papagalul din capul ei, și se împiedică de Montana, care reușise cumva să intre în casă, și țipă înspăimântată când Grizabella țâșni afară din cușcă. Încercă să blocheze drumul pisicii, dar rată și privi neajutorată cum cei 500.000 de dolari scapă pe hol și-i dispar din raza vizuală.

Timp de aproape un minut Lyn rămase pe loc, stupefiată, cu gura căscată și holbându-se în urma pisicii. Papagalul mai cârâi o dată, după care își desprinse ghearele din părul ei și zbură afară din cameră. Montana mai lătră o dată și porni pe hol pe urma pisicii.

Revenindu-și, Lyn porni în fugă după câine. Ajunse în bucătărie

tocmai la timp ca să-l vadă pe Montana ieșind pe o ușă specială. Lyn privi înspăimântată ușița.

- Nu! țipă ea. Nu se poate! Te rog, Doamne, fă să nu fi ieșit pisica pe ușa câinelui. Te rog...

Nu-i venea să creadă că toate acestea chiar se întâmplaseră în realitate. Ziua începuse atât de bine. Nu făcuse nimic rău ca să merite asta, nici măcar nu dorise să se ocupe de treaba asta, tot ce ceruse era să fie lăsată în pace, să doarmă pe marginea piscinei. Voia numai să-i facă un serviciu surorii sale. Dar în ultima jumătate de oră, niște câini săriseră pe ea, un papagal o atacase, iar acum Grizabella, Pisica Minune, vedetă de televiziune, prezentă în paginile atâtor reviste și pe cutiile de mâncare pentru pisici din toată țara, fugise în noapte.

Nu. Trase aer în piept și încercă să se autoconvingă pe sine. Nu. Pisica nu ieșise afară din casă, pur și simplu nu ieșise. Afară era întuneric, existau o mulțime de tufișuri în care să se ascundă și copaci în care ar fi putut să se cațere, iar Lyn n-ar mai fi reușit s-o găsească niciodată dacă ieșise afară. Tocmai de aceea pisica trebuia să se fi ascuns pe undeva prin casă.

Lyn începu, plină de speranță, să o cheme: „Pis, pis, pis, hai vino aici", trecând prin toată casa. Deschise dulapuri, se uită pe sub mese, după draperii și pe sub mobilă. Se întrebă dacă proprietarul avea asigurare. Se întrebă dacă Pat avea asigurare.

- Grizabella, o mai chemă ea o dată, cu cea mai ademenitoare voce de care fu capabilă, în timp ce urca scările. Hai, vino aici... Unde te-ai ascuns, pisică nenorocită?

Deodată se opri, înghețând pe loc, când auzi un sunet pe care, până atunci, fusese prea ocupată să-l remarce. Era sunetul apei care curgea, provenind din spatele unei uși închise de la etaj. Mai era cineva în casă. Nu era singură.

Panica o străfulgeră într-o clipă, primul ei gând fiind că era în casă cu un hoț! Apucase balustrada scării și deja coborâse două trepte, când rațiunea interveni, făcând-o să tragă aer în piept. Ușa din spate fusese încuiată, nu? Casa nu părea a ascunde cine știe ce bogății. Și-n plus, ce hoț ar sparge o casă doar ca să facă un duș?

Poate că proprietarul se întorsese mai devreme. Sau poate că era un hoț cu obiceiuri mai ciudate. Aproape că ar fi preferat a doua variantă decât s-o descopere Casey Carmichael aici, cu Grizabella lipsă.

Instinctele ei lașe îi spuneau să plece din casă cât mai repede cu putință, dar când vru să coboare scările, ceva îi atrase privirea. O ușă parțial deschisă pe partea stângă a holului, vizavi de ceea ce ea presupusese a fi baia. Ușa pe jumătate deschisă ar fi fost o invitație irezistibilă pentru o pisică nebună ca Grizabella și așa ar mai fi avut o șansă de a o găsi, să o bage la loc în cușcă și să plece cât mai repede cu putință, înainte de a fi descoperită de proprietar...

În vârful picioarelor, urcă în grabă și restul treptelor, ascultând îngrijorată sunetul apei ce curgea în baie și aruncă o privire prin ușa deschisă. Era o debara. Rafturile de pe laturi erau pline cu prosoape și cosmetice, dar nu găsi nici o pisică înăuntru.

Extrem de dezamăgită, se întoarse. Și țipă îngrozitor.

Drept în fața ei stătea cea mai mare, cea mai feroce felină din câte văzuse Lyn vreodată în afara grădinii zoologice. Cu urechile ascuțite, mușchii încordați sub blană, stând ghemuită, probabil că o depășea pe Lyn cu vreo cincizeci de kilograme. Nu mai putu să scoată nici un sunet. Nu mai era în stare nici măcar să respire. Abia reuși să facă un pas înapoi în debara când fiara mârâi, pregătindu-se să sară.

Capitolul 2

- Sheba! Stai cuminte!

Trebuiră să treacă aproximativ cinci secunde până când vocea masculină pătrunse în mintea ei înghețată de spaimă, făcând-o în cele din urmă să deschidă ochii. De data asta nu mai știa dacă ce vedea era adevărat sau nu. Cu o clipă în urmă privea înfricoșată fălcile puternice ale unei feline, iar acum niște ochi verzi, furioși, ai unui trup bărbătesc de pe care șiroia apa și care lui Lyn, la prima vedere, i se păru că este complet gol.

Aceasta fu ultima picătură. Lyn își simți genunchii cedându-i și alunecă ușor pe podeaua debaralei, oftând resemnată. Nu-și putea desprinde ochii de pe bărbat - sau, mai precis, de pe felina care stătea între ea și el. Era un animal uriaș și-i ajungea bărbatului până la mijloc. Această pisică imensă o privea amenințător. Mușchii îi jucau sub blana care strălucea, iar coada i se mișca dintr-o parte în alta. Un alt mârâit ieși din gâtul acesteia.

- Sheba! rosti bărbatul, tăios. Am spus să taci!

Uriașa pisică îi mai aruncă fetei o ultimă privire supărată, își ridică în aer coada și, dintr-un singur salt, dispăru pe scări în jos. Inima fetei începu din nou să bată.

Bărbatul făcu un pas spre ea, încruntat, iar Lyn realiză că oftatul de ușurare fusese prematur.

- Tu cine dracu' ești? întrebă el. Și ce cauți în casa mea?

Nu era complet gol, ci era oarecum acoperit cu un prosop negru de baie, mic, înfășurat în jurul taliei. Desculț, cu picioarele musculoase, se apropie de ea. În urma lui rămaseră urmele de apă ale picioarelor și Lyn urmări cum o picătură de apă i se prelingea de-a lungul piciorului, strecurându-se printre firele de păr. Fata se strădui să-și ridice ochii, să treacă peste bucata de prosop prinsă în jurul mijlocului. Ajunse cu privirea pe triunghiul de păr ud ce-i acoperea pieptul musculos. Mușchii gâtului îi erau încordați, trădându-i enervarea - sau poate că era din cauza dușului fierbinte. Pe maxilar îi mai rămăsese încă o suprafață acoperită de spumă de ras. Părul ud îi era lipit de cap, cu excepția unui cârlionț în dreptul urechii; culoarea putea fi oricare între blond-închis și șaten. Ochii erau foarte verzi și foarte tăioși.

Și, cu toate acestea, Lyn fu mândră de ea însăși că avu prezența de spirit să-l întrebe:

- Cine ești tu?

- Eu aici locuiesc! ripostă el. Și ai face bine să începi imediat să-mi explici cine ești și ce cauți aici, până nu-mi pierd simțul umorului și o chem pe Sheba înapoi.

Acum ajunsese în dreptul ușii și o privea de sus, dominând-o. Lyn sări imediat în picioare când auzi numele pisicii gigantice.

- Animalul ăla ar fi putut să mă omoare! țipă ea. Ești nebun? Ce om în toate mințile ține... un leu în casă?

El o privi cu răceală.

- O persoană care ține la siguranța casei sale. Și nu este leu, adăugă el. Este un cougar. Ai de gând să-mi răspunzi la întrebări, sau este nevoia să chem poliția?

- Poliția? zise ea cu respirația tăiată. „Poliția!" După tot ce îndurase, asta ar fi adăugat și ultima picătură. Eu sunt cea care ar trebui să cheme poliția! Pentru... pentru fraudă și atac și pentru că ai o grădină zoologică fără autorizație! Și deținere de armă mortală! Eu trebuia să fiu aici! Am fost angajată să fiu aici! Și încă nu știu cine

ești. Zici că locuiești aici, dar poți fi un nebun [illegible]
spargă case cu lei în ele - cougari - și să se [illegible]
tului proprietar. Lumea este plină de perverși.

Începuse să se bâlbâie, semn că era puternic stresată și că era epuizată emoțional, lucru ce se datora în parte faptului că el îi bloca ieșirea din debara, făcând-o să dea un pas înapoi.

- Lasă-mă să ies!

El nu mișcă din loc.

- Cum adică ai fost angajată? Cine te-a angajat?

- Proprietarul m-a angajat! Sunt îngrijitoarea animalelor!

- Nu mă lua pe mine cu chestii de-astea. Tu...

Se opri, apropiindu-se mai mult de ea s-o vadă mai bine.

- Tu ești sora lui Pat? întrebă el mirat.

Era atât de aproape de ea, încât Lyn îi putea mirosi parfumul [illegible]nului pe care-l folosise și putea să-i simtă căldura umedă a corpului. Încercă să-l dea la o parte din calea ei.

- Dă-te la o parte. Lasă-mă să trec.

- Stai puțin.

Pe chip îi apăru din nou suspiciunea.

- Trebuia să fii aici la ora cinci. Dacă erai sora ei, trebuia să fii plecată deja până acum.

- Și tu ar fi trebuit să fii plecat din oraș! îi explică ea. Vrei să te dai la o parte din fața mea?

- Am lăsat mesaj pe robot...

- Eu n-am primit nici un mesaj!

Nervii lui Lyn erau deja încordați la limită, încă înainte de a urca scările; iar întâlnirea cu cougarul agravase și mai mult situația. Și deși Casey Carmichael - dacă într-adevăr era el - avea toate drepturile să se comporte așa, sosirea lui neașteptată și amenințările pe care i le tot arunca reușiseră să transforme o seară proastă într-o catastrofă. Lyn nu voia să aibă de-a face cu așa ceva. Nimeni nu-i spusese că se va confrunta cu așa ceva. Nu voia decât să plece acasă și să uite toată povestea asta.

Și, desigur, Montana, acest ogar poznaș, tocmai acum își găsise momentul să vină în fugă pe scări și să intre și el în debara.

... ei, dând din coadă și lingându-i pe fiecare, reușind să-i dezechilibreze, astfel că, înainte de a-și da seama, Lyn se prăbuși peste pieptul gol al bărbatului, picioarele împleticindu-i-se de o pereche de picioare bărbătești. Încercă să-și recapete echilibrul, dar era mai greu de făcut decât de zis, cu un bărbat de o parte și un câine de cealaltă, amândoi părând că-și dădeau silința s-o facă să cadă.

- Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să dea la o parte mâinile de pe umerii ei. Gonește-ți de aici câinele! Încercă să facă un pas înapoi, fiind - în același timp - împinsă înainte, motiv pentru care se trezi lipită de peretele din spate.

El țipă de durere când Lyn îl călcă pe bătături în încercarea de a-și regăsi echilibrul.

- Fii atentă unde pui piciorul!

- Tu să fii atent! gâfâi ea când mâna lui îi atinse în treacăt un sân. Nu glumesc! Dă-te la o parte din calea mea chiar acum, sau am să...

- Vrei să te potolești... Montana, afară de aici! Au! gemu el când Lyn îl călcă din nou pe picior.

- O să fie și mai rău de tine dacă nu mă lași să ies...

- Montana, afară! comandă el câinelui, făcându-i, în același timp, și semn să iasă afară.

Montana se uită la el atent, se întoarse și ieși din debara.

- Acum. Se dădu un pas înapoi, luându-și cu grijă mâinile de pe umerii ei. Mai înainte ca situația să scape de sub control...

- Este deja scăpată! replică Lyn, ridicând tonul și încercând din nou să-l dea la o parte.

Înainte de a-l putea opri, înainte de a-și da măcar seama ce se întâmplă, ușa debaralei se închise cu zgomot lăsându-i în întuneric.

Lyn scoase un sunet nearticulat și se repezi la ușă să caute clanța.

- Montana! exclamă el cu o ușoară nuanță de reproș în glas.

Apoi, pe un ton puțin mai autoritar, adăugă:

- A fost învățat să închidă ușile în urma lui.

Lyn se aplecă mai mult spre ușă, pipăindu-i suprafața.

- Nu găsesc clanța!

- Dă-te la o parte.

Îi luă locul, căutând câteva clipe, apoi se opri.

- Mda, acum știu de ce nu găseai clanța, o informă el. Pentru că nu există.

Doar o rază subțire de lumină pătrundea de pe hol în debara, bărbatul nefiind decât o umbră în întuneric. Totuși Lyn se holbă la el de parcă ar fi vrut să găsească vreo urmă de umor pe chipul lui.

- Glumești! rosti ea.

Vocea îi era rece, apoi deveni neîncrezătoare.

- Cum adică nu există clanță? Ce fel de casă n-are clanțe la uși?

- Unde ai mai văzut tu clanțe înăuntrul dulapurilor? Nu m-am gândit până acum că aș putea rămâne închis într-unul!

- Atunci... fă ceva! Scoate ușa din balamale, sparge broasca... orice!

Vocea lui răsună seacă:

- Se pare că mi-am uitat sculele în pantaloni, care, din nefericire, n-atârnă aici.

Lyn șuieră printre dinți:

- Nu-mi vine să cred. Și-atunci, ce-o să facem? Așteptăm aici până o să ne găsească cineva cadavrele?

- Mă îndoiesc că vom ajunge în această situație, răspunse el.

Glasul îi era prea glumeț ca să-i placă lui Lyn.

- Dacă nu voi plăti rata la casă în prima zi a lunii, vor trimite niște „gorile" să demonteze casa scândură cu scândură, dacă va fi cazul, până mă vor găsi, îi explică el.

- Foarte amuzant, comentă Lyn. Apoi se rezemă de peretele debaralei și se lăsă să alunece pe podea, îmbrățișându-și genunchii. Nu-mi vine să cred, murmură ea cu capul pe mâini. Efectiv nu-mi vine să cred...

Tăcerea lui putea fi luată la fel de bine drept scuză sau amuzament. În cele din urmă, spuse:

- Poate că ar fi cazul să facem cunoștință.

Lyn își ridică ochii spre el, uimită, nevenindu-i să creadă și încă o dată nu reuși să-i zărească decât umbra.

- Mă numesc Kevin Carmichael, spuse el. Însă cei mai mulți îmi

spun Casey.

Tonul lui relaxat, sunând de parcă ar fi fost la o petrecere și nu închis într-un dulap, o lăsă, pentru moment, fără grai pe Lyn. Apoi întrebă:

- De ce?

- K.C., îi explică el cu răbdare. Casey.

- Ah.

- Și tu cum te numești?

- Lyn Sanders.

- Încântat de cunoștință.

O surprinse când se așeză jos lângă ea, atât de aproape că genunchiul lui îi atinse coapsa. Imediat ea ripostă:

- Ce faci?

- Îmi găsesc o poziție mai confortabilă.

Ea se lipi și mai mult de perete.

- Nu poți să te faci mai comod în altă parte?

- Întotdeauna ești atât de ciufută?

- Scuză-mă, zise ea, încercând să-și controleze glasul, să pară mai calmă, însă ești tensionat și cam colțuros. Nu știu de ce, dar mă irită să stau închisă într-un dulap alături de un bărbat gol, într-o casă ciudată, fără ca măcar să am vreo șansă de scăpare.

Vocea lui Casey răsună amuzată.

- Poți să stai liniștită. Nu prea am chef acum de ghidușii și, chiar dacă aș avea, aici n-avem suficient spațiu.

„Asta ar mai fi lipsit", gândi Lyn. Cu toate că făcuse tot posibilul să se depărteze de el cât mai mult, înghesuindu-se lângă perete, tot îi simțea căldura brațului lângă ea, forma șoldului acoperit numai de o bucată de prosop modelându-se pe coapsa ei. Iar parfumul săpunului pe care-l folosise făcea dulapul să pară și mai neîncăpător.

După un timp petrecut în tăcere, Casey zise:

- Ia să vedem dacă putem lămuri situația. Tot mai crezi că sunt un hoț cu pasiunea dușului în case străine, sau ești convinsă că sunt cine spun că sunt?

Lyn își puse un pumn peste celălalt pe genunchi și își sprijini

capul pe ei morocănoasă, încercând să nu ia în seamă muşchiul coapsei lui care se încordă când el îşi modifică poziţia.

- Da, bine, eşti Casey Carmichael. Conform legii lui Murphy, nici nu puteai fi altcineva.

- Legea lui Murphy? întrebă el nedumerit. Care dintre ele?

- Cea care spune că „dacă ceva poate merge prost, atunci aşa va fi”, îi răspunse ea oftând. Şi, în afară de asta, ştii numele câinelui.

El păru că se gândeşte o clipă sau poate că îşi plănuia doar următorul atac, apoi spuse:

- Nu prea semeni cu Pat, sublinie el.

- Mi s-a mai spus.

- Şi ai întârziat cu două ore.

- N-am reuşit să mă trezesc mai devreme.

- Până la ora 5:00 p.m.

- 5:30.

Casey rămase tăcut un moment.

- Ai cheia casei? o întrebă el.

- Cum?

- Cheia casei mele, pe care Pat o ţine la dosarul meu.

Simţindu-se în acelaşi timp prost şi iritată că nu s-a gândit la soluţia aceasta atât de simplă, de a-şi demonstra nevinovăţia, Lyn se scotoci în buzunarul blugilor şi scoase cheia.

Degetele fierbinţi ale lui Casey, le atinseră o clipă pe ale ei când luă cheia, apoi o aşeză în dreptul razei de lumină ce trecea pe sub uşă, examinând brelocul alb cu sigla firmei Pat Pride - pe care erau desenaţi un câine şi o pisică pe fundal verde. Mulţumit, îi dădu cheia înapoi.

- Ca să fiu cinstit, recunoscu el, era destul de evident că eşti îngrijitoare de animale. Nu-mi pot imagina nici un fel de hoaţă care să poată inventa pe loc o asemenea poveste.

Lyn îi aruncă o privire tăioasă, luând înapoi cheia pe care o băgă în buzunar.

- Îţi mulţumesc pentru încredere. Aşadar, m-ai făcut să trec prin toate astea doar ca să te distrezi?

Din nou nota de amuzament se simţi în tonul lui, făcând-o pe

Lyn să se întrebe cum o fi arătând zâmbetul lui și să-i pară rău că nu poate vedea pe întuneric.

- Vrei să spui că tu nu te distrezi? o întrebă el.

- A, ba da. Mă distrez mai bine decât m-am distrat vreodată. De ce să mergi într-un parc de distracții, atâta timp cât poți fi ciupit de un papagal, atacat de un cougar și închis în întuneric de un câine și, toate acestea, fără ca măcar să fi trecut granița statului.

- Sheba nu ți-a făcut nici un rău, știi bine. I-au fost tăiate ghearele și, în realitate, este doar o pisică mai mare.

- Nu era nici un cougar trecut pe lista ta de animale de casă, îi replică Lyn supărată.

- Asta pentru că oficial nu este a mea. Eu am doar grijă de ea și lucrăm împreună. În plus, n-o las niciodată singură acasă cu un îngrijitor.

- Înțeleaptă hotărâre, mormăi Lyn.

Apoi, ceva îi atrase atenția în afirmația lui. Îl întrebă:

- Cum adică lucrați împreună?

- Păi cu asta mă ocup, îi explică el. Dresez animale, pentru filme și reclame, în majoritatea cazurilor. Acolo am fost plecat azi: la o filmare.

- Aha, zise Lyn.

Asta explica o mulțime de lucruri, în ceea ce o privea pe Lyn. Însemna că nu era numai proprietarul Grizabellei, ci și antrenorul ei, iar pierderea pisicii însemna mai mult decât prețul unei pisici persane. Așa își câștiga el existența. Simți cum o ia amețeala.

Când îi spuse, în vocea ei se strecură o notă acuzatoare:

- Trebuia să fii plecat și să te întorci abia mâine. Scrie clar aici pe notițele lui Pat...

Când Casey ridică din umeri, Lyn simți acest gest ca pe o mângâiere.

- Mi-am schimbat programul. Dacă ai fi încercat vreodată să împarți o cameră de hotel cu o pisică de aproape o sută de kilograme, căreia îi place să ocupe tot patul, ai fi înțeles de ce am hotărât să mă întorc chiar în seara asta și nu mâine dimineață.

Lyn îi simți zâmbetul în întuneric când adăugă:

- Și cum se vede treaba, am parte de o seară cu mult mai interesantă acum decât aș fi avut dacă aș fi rămas acolo. Câteodată este bine să-ți urmezi instinctele.

- Probabil că ai o viață foarte plictisitoare, dacă consideri că asta este o seară interesantă.

- Pierzi din vedere ce este mai important.

- Da? Și ce este atât de important? Sunt închisă într-un dulap plin de prosoape și stau pe podeaua tare.

- Dar nu ești singură, ci ai lângă tine un însoțitor care își dă toată silința să se facă plăcut, în ciuda faptului că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost tu.

Lyn știa că n-avea absolut nici un motiv să se simtă insultată, nu era vina nimănui. Se adunaseră atâtea în ziua aceea, sentimentul puternic de vinovăție în legătură cu Grizabella și faptul că era închisă în acest dulap cu un străin care mirosea atât de seducător, plus instinctul ei de autoapărare; toate acestea o făcură să explodeze.

- Tu m-ai băgat în dulapul ăsta... și ți-ai pus pisica să mă atace.

- Iar tu ai întârziat două ore.

- Dar tu ai sunat după cineva care să aibă grijă de animalele tale și ai venit mai devreme decât ar fi trebuit! Și dacă tot veni vorba despre asta, pot spune că ai mult tupeu să-i ceri lui Pat să aibă grijă de douăzeci și șapte de animale pentru numai zece dolari.

- N-am avut încotro, băiatul pe care l-am angajat să aibă grijă de câini a dat telefon în ultima clipă să-mi spună că este bolnav, se justifică el.

Vocea îi era calmă și împăciuitoare.

- În afară de asta, continuă el, Pat și cu mine avem un aranjament. Bineînțeles că îi plătesc mai mult decât taxa obișnuită. Ți-a mai spus cineva că ești afurisită rău?

Lyn ezită.

- Scuză-mă, îi spuse ea, liniștindu-se. De obicei nu sunt așa, pe bune. Oamenii mă plac. Adică, oamenii întotdeauna spun că sunt amuzantă... sau, mă rog, poate nu amuzantă, dar plăcută. Chiar n-am nimic cu tine, iar tu ai fost foarte înțelegător, date fiind condițiile,

doar că am avut o zi groaznică. După-amiaza, de fapt.

Lyn oftă adânc și-și sprijini din nou capul pe mâini.

- Și... continuă ea mai șovăielnic decât o făcuse vreodată, mai am să-ți spun ceva.

- Ce anume?

- Ți-am pierdut pisica.

- Pe care dintre ele?

Lyn își simți mușchii încordându-se unul câte unul, din vârful degetelor de la picioare până-n vârful celor de la mâini. Dar, indiferent ce va urma, nu mai putea rezista.

- Grizabella. Pisica Minune.

El rămase tăcut mult timp.

Lyn se grăbi să adauge:

- N-am vrut să se întâmple așa... trebuia să deschid cușca să-i dau de mâncare, nu? Am mângâiat-o doar și deodată m-a mușcat! Apoi papagalul... și câinele... M-am uitat peste tot, jur că m-am uitat, dar trapa câinelui era deschisă și... ei bine, mă tem că a ieșit afară.

Urmă o nouă tăcere îndelungată. Și tocmai când Lyn era pe punctul de a nu mai rezista, el zise:

- Să revenim la partea cu dulapul și bărbatul gol din el. Se pare că, în această privință, nu prea am cum să te ajut, însă există o serie de posibilități.

Ea se uită mirată la el.

- Ai auzit ce ți-am spus? îl întrebă ea. Ți-am pierdut-o pe Grizabella.

Tăcerea ce urmă fu, de această dată, mai scurtă și ceva mai puțin apăsătoare.

- Dar de aici nu putem face mare lucru în această privință, nu-i așa?

Lyn înghiți în sec.

- Presupun că era... de foarte mare valoare pentru tine.

- De neînlocuit.

Nodul din gâtul lui Lyn ajunse în stomac. Își îngropă fața între genunchi.

- Oh, Doamne, îmi pare așa de rău... Te așteptai să fiu în stare să am grijă de câteva animale fără să provoc un dezastru, nu-i așa?

Adică, chiar și un puști de zece ani ar fi putut face treaba asta mult mai bine decât mine! Poate că ar fi fost mai bine să angajezi un puști. Însă iată-mă pe mine, o femeie în toată firea, cu colegiul terminat, destul de experimentată în ale vieții... și nu sunt în stare să fac cum trebuie un lucru dintre cele mai banale. Îmi pare rău, repetă ea, simțindu-se mizerabil.

- Haide, haide.

Pe neașteptate, brațul lui Casey alunecă în jurul umerilor ei într-un gest prietenesc, încurajator. Și, probabil, dacă Lyn nu l-ar fi cunoscut, ar fi jurat că percepe o tentă de umor în glasul lui, când adăugă:

- Încearcă să nu lași acest eveniment să te marcheze pentru tot restul vieții.

Lyn își ridică ochii spre el pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate ușurată.

- Nu prea pari foarte supărat, remarcă ea.

- Nu văd de ce te-aș face să te simți și mai prost.

Lyn înghiți din nou în sec. Era perfect conștientă de brațul din jurul umerilor ei, de căldura și fermitatea gestului lui, care, pe întuneric, căpătase o notă mai intimă decât dacă s-ar fi petrecut oriunde în altă parte. Știa că ar fi trebuit probabil să facă un oarecare efort și să-i îndepărteze mâna, însă nu schiță nici o mișcare. Adevărul era că mai degrabă era ceva plăcut în atmosfera actuală dintre ei, și nu voia s-o strice.

- Îți mulțumesc, spuse ea. Foarte drăguț din partea ta. Știu cum te simți probabil acum, când ți-ai pierdut pisica faimoasă dintr-o prostie.

- De fapt, niciodată nu prea mi-a plăcut de ea. Este rea și temperamentală ca dracu'.

Lyn făcu ochii mari când îl privi și rămase cu gura căscată de mirare pentru o clipă, apoi își dădu repede seama că era mai bine să ocolească subiectul când încă mai putea. Rosti, în schimb, puțin nesigură:

- Și tu ești foarte temperamental.

- În domeniul meu de activitate, trebuie să fii.

- Presupun că ai dreptate.

Lyn se simțea din ce în ce mai neplăcut. Apropierea lui, parfumul pur masculin îi reaminteau că hainele ei erau murdare de noroi, părul încâlcit și murdar și mirosea a câine. Iar acum, când ce fusese mai dificil trecuse și-i mărturisise pierderea Grizabellei, devenea din ce în ce mai conștientă cât de provocatoare era poziția lor, cât de fermă era poziția picioarelor lui alături de ale ei, câtă siguranță degaja brațul lui. Când își dădu seama că asta nu era decât începutul unei nopți foarte lungi, Lyn simți un fior pornind dinspre gât și parcurgând-o până în vârfurile degetelor de la picioare.

Brusc își drese glasul și spuse:

- S-a cam încălzit aici, nu-i așa?

- Da? Mie, dimpotrivă, mi se pare că s-a făcut cam răcoare.

- Asta probabil din cauza felului în care ești îmbrăcat.

El chicoti.

- Posibil, posibil, admise Casey.

Lyn se ridică în picioare, sprijinindu-și doar pentru o clipă mâna de genunchiul lui dezgolit, într-un gest pe care încercă să-l facă să pară cât mai firesc cu putință.

- Ești sigur că n-ai nimic aici de care să te folosești pentru a deschide ușa? Trebuie să existe ceva...

Lyn își trecu mâinile peste și prin prosoape, scotocind printre cutii și sticle. Tot căutând, dezechilibră un teanc de prosoape care căzură în capul lui Casey. Prudent, acesta se ridică în picioare.

- Înțelege, nu găsești nimic aici care să te ajute.

Îi prinse ambele mâini în ale lui.

- Știu foarte bine ce conține dulapul meu, continuă el.

- Dar nu știai că n-are clanță.

Lyn încercă să-și retragă mâinile, dar nu reuși. Ochii ei se obișnuiseră suficient cu întunericul ca să-i poată vedea fața la doar câțiva centimetri deasupra ei și să-i simtă respirația fierbinte, când Casey îi șopti:

- Dar știu că nu există nimic aici care să te ajute.

De data aceasta Lyn reuși să-și retragă mâinile.

- Ai de gând să mă dai în judecată pentru că am pierdut-o pe Grizabella?

- Dacă tu nu mă dai în judecată, atunci nici eu n-o voi face.

- Eu să te dau în judecată? întrebă ea uimită. Pentru ce?

Casey ridică din umeri și se lăsă pe spate, rezemându-și comod un picior pe raft.

- Se mai întâmplă. De exemplu, am fost dat în judecată de poștaș, care s-a speriat de un urs, femeia care se ocupa de curățenia casei, din cauza unui piton...

- Piton? întrebă Lyn cu voce gâtuită.

- Nu te teme, o asigură el. Nu mai țin șerpi. Însă ce voiam să-ți spun este că niciodată nu știu cum vor reacționa oamenii când au de-a face cu animale exotice.

- Nu știu ce să-ți spun. Aceasta este prima dată când am de-a face cu animale exotice și sunt prea jenată ca să te dau în judecată.

Lyn îi putea zări zâmbetul prin întuneric.

- Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Iar acum, că ne-am lămurit cine suntem și ne-am promis reciproc că nu ne vom da în judecată, crezi că putem fi prieteni?

Zâmbetul îi apăru pe buze lui Lyn mai repede decât și-ar fi putut imagina cu o jumătate de oră în urmă.

- Nu văd de ce n-am fi, răspunse ea întinzându-i mâna.

- Perfect, zise el la rândul lui, strângându-i mâna scurt, după care se întoarse spre ușă. Montana! Deschide!

De după ușă, Lyn auzi niște labe nerăbdătoare să execute ordinul. În cele din urmă, ușa se deschise cu un clinchet. Nu-i veni să creadă când văzu cum ușa dulapului începe să se deschidă ușor.

- Ce băiat bun, își felicită Casey câinele.

Montana stătea exact lângă ușă, părând foarte mulțumit de el însuși și Casey ieși afară și-l scărpină sub bărbie. Un lung moment, Lyn rămase pur și simplu nemișcată, privindu-i pe amândoi, apoi explodă:

- Cum de a... Tu... știai... știai de la început... și tot nu i-ai spus să...

Casey o privi calm.

- Nu, nu-i spun să închidă ușile. Ți-am mai spus, asta o face de

unul singur. Dar, dacă tot am ajuns aici, se pare că trebuie să lămurim câteva lucruri...

- M-ai ținut încuiată înăuntru! țipă ea.

- Păi nu puteam să te las să pleci furioasă cum erai, nu? Cine știe ce-ai fi făcut, se justifică el.

Îl privi răutăcioasă.

- Ți-era teamă că te voi da în judecată?

Zâmbetul lui, după cum putea vedea acum, era chiar și mai dezarmant decât își imaginase ea. Buzele lui pline se curbaseră în sus, ochii i se umpluseră de o strălucire caldă, întregul lui chip căpătând o expresie poznașă, irezistibilă.

- Ai promis, îi aminti el.

Lyn îl dădu la o parte din calea ei și porni spre scări. Aproape că se împiedică de Grizabella, care venea pe hol spre ei, ținându-și coada în sus.

- Ei, ca să vezi, spuse Casey, aplecându-se să o ridice. Se pare că nu s-a pierdut.

Lyn se întoarse spre el supărată.

- Presupun că știai și despre asta, nu?

Casey ridică dintr-un umăr, nevinovat.

- Stă afară din cușcă mai tot timpul. De obicei, se ascunde în sertarul meu cu lenjerie de corp... este prea lașă ca să iasă afară.

Lyn nici nu mai știu dacă să fie furioasă sau recunoscătoare; să-i dea un pumn lui Casey sau să mulțumească Cerului. Ceea ce știa însă cu siguranță era faptul că, dacă mai stătea o secundă în plus, ar fi făcut ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Așa încât își îndreptă spatele, își încleștă maxilarul și spuse cu demnitate:

- Vă mulțumesc, domnule Carmichael, pentru această minunată seară.

Apoi se întoarse și coborî scările. Când Casey strigă în urma ei, se simțea perfect amuzamentul din tonul vocii lui.

- Hei, nu pleca furioasă! îi strigă el.

Lyn trânti ușa în urma ei.

Capitolul 3

Lyn nici măcar nu dispăruse în jos pe scări și Casey deja regreta că-i spusese lui Montana să deschidă ușa. De ce nu-l avertizase Pat cât de atrăgătoare era sora ei? Dar nu în sensul în care era Pat, deși Casey avusese totdeauna o slăbiciune pentru roșcate, ci... fascinantă. Da, acesta era cuvântul. Il fascina într-un fel care-l făcea pe Casey să-și dorească să afle mai multe despre ea. Nu se putea abține să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi stat puțin în dulap.

Însă totdeauna i se întâmpla așa. Dădea înapoi prea repede. Renunța prea ușor, închizând - sau deschizând - prea devreme ușile. Ca să nu fie niciodată dezamăgit de ce ar fi putut urma, să nu fie niciodată el cel părăsit. Iar dacă astfel pierduse ceva... ei bine, nu poți să pierzi ceva ce n-ai avut niciodată. Cu mult timp în urmă își dăduse seama că, în ce privește relațiile interumane, o doză sănătoasă de precauție este întotdeauna binevenită.

Dar acum nu vedea cum ar fi suferit dacă ar fi încercat să afle ceva mai multe despre Lyn Sanders.

O luă pe Grizabella înapoi în dormitorul lui cât timp se îmbrăcă și apoi merse să închidă menajeria, pentru noapte. Sheba îl urmă docilă până la garaj, unde îi era amenajat patul dintr-o saltea uzată și niște pături roase, puse-ntr-un colț. Pisicile începură să miorlăie înfometate când îi auziră pașii, iar papagalul își luă zborul și făcu

un tur al camerei, bucuros. Toate animalele au o însușire importantă comună: totdeauna sunt previzibile.

Putea, desigur, să o sune pe Lyn. Nu erau chiar complet necunoscuți; îi știa numărul de telefon, știa unde locuiește, îi cunoștea chiar și sora. Dacă mai voia s-o vadă, tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să pună mâna pe agenda de telefon.

Însă, imediat ce-i trecea prin minte această idee, renunța deja la ea. Nu avea timp pentru o viață socială. În viața lui nu era loc pentru o altă persoană.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă o legătură cu o femeie pe care, deși abia o cunoscuse, o găsea mult prea atrăgătoare. Nu o va suna.

Insă, dacă ar fi putut da timpul înapoi, de data aceasta ar fi găsit o cale de a o mai reține un pic.

Până ajunsese la mașină, Lyn se așteptase să apară din clipă în clipă pisica aceea uriașă, arătându-și colții, ori unul dintre câini să sară din spatele unui tufiș și să o doboare, sau papagalul să iasă pe geam și să-și înfigă din nou ghearele în părul ei. Drumul până la mașină îl parcursese cu pași iuți, prudenți însă, scrutând neîncetat întunericul și căutând vreo umbră suspectă. Și, după ce ajunsese în sfârșit la mașină, fără să survină vreun incident neplăcut, nu-i veni să creadă că scăpase atât de ușor.

Dar, desigur, nimic nu putea fi atât de ușor. Încercă clanța portierei. Degeaba. Ușa nu se deschidea: era încuiată. Disperată, își căută cheile în toate buzunarele blugilor. Nu le găsi. Îngrozită, se uită înăuntru și le văzu atârnând în contact.

- Nu, gemu ea. Te rog, Doamne, fă să nu fie adevărat...

Alergă spre portiera de pe partea cealaltă și o încercă, știind dinainte că era inutil. Ușile se închideau automat; dacă una era închisă, atunci și celelalte erau. Cum de putuse să fie atât de proastă?

Dar nu era proastă. Dacă n-ar fi sărit câinele în mașină și nu i-ar fi furat agenda, n-ar fi rămas încuiată pe din afară. Iar acum rămăsese blocată în ultimul loc în care și-ar fi dorit să fie. Era obosită, murdară, îi era foame, și toate acestea din cauza lui Casey Carmichael.

Furioasă, lovi cu piciorul în cauciucul mașinii, însă rată și se lovi la gleznă de caroserie. Își înghiți țipătul de durere și-și prinse glezna cu mâna, se dezechilibră și aproape căzu. Își reveni în ultima clipă, respiră adânc de câteva ori, uitându-se încruntată la mașină.

Nu mai avea decât două posibilități: fie spărgea un geam ca să poată intra în mașină, fie se întorcea înapoi și bătea spășită la ușa lui Casey Carmichael ca să-l roage s-o ajute. Se gândi serios să spargă geamul.

Aproape îngrozită, privi înapoi spre casa lui. Fereastra de la bucătărie era ca o pată galbenă în noaptea de iarnă timpurie. Zări o umbră care se mișca prin dreptul ei. În cotețul lor, câinii începură să latre, însă imediat ce o auziră că se apropia, se potoliră. Lyn se întrebă cu teamă unde o fi Sheba.

Desigur, încercă ea să raționeze, nu era chiar vina lui Casey Carmichael că ea-și uitase cheile în mașină. Și nici nu-i ordonase câinelui să-i încuie pe amândoi în debara. Deși nu putea uita că profitase de situație, în cea mai mare parte a timpului fusese un gentleman perfect și chiar o companie plăcută. Până la urmă începuse chiar să-l placă. Poate că exagerase puțin.

Dar cum să vină înapoi și să ciocănească politicoasă la ușa lui, după ce o trântise furioasă când plecase? Ieșirea ei dramatică își va pierde din însemnătate. Însă cel mai rău o să fie când va râde Casey de istețimea ei.

Ei bine, n-avea decât să râdă. Temperatura începea să scadă și pe brațe începuse să i se facă pielea de găină. În plus, nu găsea nici o piatră suficient de mare ca să poată sparge cu ea geamul portierei.

Se apropie de ușa din spatele casei și ciocăni ușor. Când văzu că nu răspunde nimeni, bătu mai cu putere. Spre enervarea ei, îi luă ceva timp lui Casey ca să răspundă. Oricum, când auzi sunetul unui

zăvor tras și apoi văzu cum se deschide ușa, Lyn își îmblânzi trăsăturile feței și se pregăti să fie politicoasă. Reuși chiar să afișeze un mic zâmbet. Deschise gura să vorbească, dar se opri uimită. Nu era nimeni înăuntru.

Se uită prin bucătăria vopsită în galben, decorată în același stil ca și restul casei, însă complet pustie. Când își coborî privirea, așa cum ar fi trebuit să se aștepte, îl văzu pe Montana în spatele ușii.

Rămase cu gura căscată.

- Stăpânul tău este acasă? îl întrebă ea.

Ca răspuns, Montana lătră scurt.

- Salut, zise Casey, apărând de după colț cu o pungă cu mâncare pentru pisici într-o mână și cu o pisică siameză sub braț. Nu părea prea surprins că o vedea.

- Ti-ai uitat ceva?

Spre ușurarea lui Lyn, între timp acesta își schimbase ținuta. Purta o pereche de pantaloni scurți, care nu acopereau mai mult decât prosopul de mai devreme, și un tricou alb cu negru. Părul, decolorat de razele soarelui, îi era pieptănat pe spate și ușor ondulat pe ceafă. În lumina din bucătărie, mai mult sau mai puțin îmbrăcat și uscat, era chiar și mai seducător decât și-l imaginase ea când fusese în debara.

Lyn își drese glasul și făcu un gest vag cu mâna, neîndrăznind să treacă pragul.

- Aș avea nevoie să folosesc telefonul tău. Trebuie să sun la service-ul auto.

Pisica mieună, iar Casey îi dădu voie să sară jos din brațele sale. Privind-o mirat pe Lyn, o întrebă:

- Ai probleme cu mașina?

- Oarecum.

Sângele îi năvăli în obraji. „Dacă va râde..." gândi ea.

- Mi-am uitat cheile în mașină și nu mai pot deschide portiera.

Zâmbetul ce se ivi pe buzele lui Casey nu era unul răutăcios, ci mai degrabă sugera satisfacție. „Dacă mi s-ar îndeplini mereu dorințele ca acum, ce bine ar fi...", gândi el. Lyn stătea în ușă cu chipul încadrat de câteva bucle roșcate umede, lipite de pielea albă

ca porțelanul, ușor înroșită din cauza stânjenelii, însă, cu toate acestea, ochii ei își păstrau atitudinea sfidătoare. Niciodată până atunci Casey nu mai întâlnise o femeie care să arate atât de bine în blugi decolorați și tricou alb, murdărit de labele câinilor; însă toate acestea făceau parte din farmecul ei. Arăta de parcă ar fi luptat în transee, iar acum, ca un mândru supraviețuitor, era din nou gata de luptă.

N-ar fi sunat-o, era sigur de acest lucru. Dar era bucuros că se întorsese.

Își controlă zâmbetul, dar nu putu să-și reprime licărul din ochi. Nu râse. Și pentru acest fapt, Lyn i-ar fi iertat aproape orice.

El spuse numai:

- De ce am eu impresia că nu ești o persoană prea ordonată?

Lyn vru să-i povestească despre rolul pe care-l avusese Montana în acest ultim incident, dar își înghiți replica. În loc de asta, repetă:

- Pot să folosesc telefonul?

- Presupun că n-ai ajuns să hrănești și animalele din casă, îi răspunse el.

Lyn ezită, împărțită între revolta provocată de suspiciunea că i-ar cere să-și facă treaba, ca s-o lase să dea acel telefon, și sentimentul de vinovăție că nu-și îndeplinise atribuțiile pentru care fusese angajată. În cele din urmă, amărâtă, admise:

- Totul s-a petrecut atât de repede... Nu, nu cred.

- Îți propun ceva. Cât timp tu îți termini treaba, eu pregătesc cina, apoi am să văd cum te pot ajuta cu mașina.

Deși era o propunere corectă, Lyn ezită. Se uită la el stingherită.

- Unde este Sheba? îl întrebă ea.

Din nou pe buzele lui apăru un zâmbet.

- În garaj, doarme. Și nici pentru Grizabella nu mai trebuie să-ți faci griji. I-am dat eu să mănânce și am periat-o.

Lyn intră și închise ușa. Știa că ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau, însă niciodată nu fusese genul de persoană care să lase o ceartă neterminată. Spuse:

- Îmi cer scuze pentru ce-am spus mai devreme. Dar tot mai cred că ce-ai făcut n-a fost corect, și nu-mi place să fiu manipulată.

El ridică o sprânceană cu perfectă inocență.

- Chiar așa?

- Știi foarte bine că am dreptate, răspunse ea, încercând să-și mențină asprimea vocii. Și nu era deloc necesar să faci ce-ai făcut.

Casey deschise ușa frigiderului, părând neafectat de cuvintele ei.

- A fost pentru o cauză dreaptă, nu? Mâncarea pentru pisici este pe masă. Ți-am găsit agenda lângă cușca Grizabellei, ai în ea toate instrucțiunile de care ai nevoie.

Din fericire, rațiunea lui Lyn avu câștig de cauză, așa încât nu continuă cearta. Luă punga cu mâncarea pisicilor și plecă să-și termine treaba.

Când se întoarse în bucătărie, după ce umpluse și ultimul vas cu apă, mirosul șuncii prăjite făcu să-i lase gura apă. Tot ce mâncase de la micul dejun până acum nu fusese decât o gogoașă.

Figura ei lungă probabil că o trăda, deoarece Casey își ridică privirea de pe feliile de pâine pe care întindea unt de arahide.

- Ți-e foame? o întrebă el.

- Păi...

- Poftim, servește-te.

Privi cu neîncredere cum el adăuga peste felia cu unt de arahide trei felii de șuncă, dar era prea înfometată.

- Atunci... Doar un sandviș.

Casey îi înmână cuțitul acoperit cu unt de arahide și apoi își puse sandvișul în farfurie.

- Montana, zise el, așezându-se la masă. Adu-mi o bere.

Lyn privi uimită cum Montana pleacă în goană spre frigider, apasă pedala care deschidea ușa și-și băgă capul înăuntru. După câteva clipe, scoase capul ținând în dinți o cutie de bere, sări pe ușa frigiderului s-o închidă, apoi veni înapoi la Casey, mândru.

Casey își luă cutia cu bere și scărpină câinele după urechi.

- Bravo! Stai jos.

- Nu-mi vine să cred! spuse Lyn, continuând să privească mirată câinele. Este lucrul cel mai incredibil pe care l-am văzut vreodată. Cum naiba ai reușit să-l înveți să facă asta?

Casey șterse cutia de bere cu tricoul, apoi o puse pe masă. Mută

de pe masă teancurile de ziare, scrisori și alte asemenea obiecte.

- Nu-i chiat atât de greu cum pare, începu el să-i explice. Este doar o secvență de comportament mai mult sau mai puțin natural... la fel ca mersul la pas, aducerea obiectelor aruncate sau săriturile. Câinii seamănă mult cu oamenii, în această privință: ar face orice pentru tine atâta timp cât este ceva ce le face și lor plăcere.

Lyn clătină din cap uimită, apoi se întoarse să ungă felia de pâine cu unt de arahide. Indiferent cât de enervant și autoritar o fi Casey Carmichael, ea nu putea nega faptul că era foarte bun în munca lui, iar ce făcuse era de-a dreptul fascinant.

- Poate, acceptă ea, însă tot mai cred că-i un câine deștept.

- Deloc. Nu depășește media, negă Casey. Antrenorul este, însă, strălucit.

De data aceasta, zâmbetul lui exprima îngâmfarea, iar Lyn îi zâmbi, dar oarecum ironic.

- Presupun că-ți este de ajutor faptul că n-ai probleme cu orgoliul tău.

- Nu-mi pot permite, ripostă el. În clipa în care animalele mă vor suspecta că nu sunt atât de perfect, mă voi trezi cu o uriașă revoltă. Și trebuie să recunoști că nu există nici un câine și nici o pisică suficient de deștepți ca să-și negocieze singuri un contract, așa încât este mai bine să rămân eu conducătorul.

Lyn se înecă și-și așeză sandvișul pe un șervețel.

- Mda, este și asta o modalitate de a privi lucrurile.

- Ce dorești să bei?

Lyn nu se considerase niciodată o gurmandă, însă nu credea că ar fi putut face față berii combinate cu unt de arahide. Așa că răspunse:

- Sunt cu mașina. Ai lapte?

- Îmi pare rău, Montana nu ne poate fi de ajutor în acest caz. Paharele sunt în dulapul de deasupra capului tău.

Lyn își luă un pahar și-l umplu cu lapte. Nu și-ar fi închipuit niciodată că s-ar fi putut simți atât de bine în bucătăria unui străin. Cum stătea la masă în fața lui Casey, zise:

- Și Montana este vedetă?

Casey mușcă din sandviș, apoi clătină din cap. După ce înghiți, adăugă:

- A apărut în câteva reclame, dar cel mai mult îl folosesc în demonstrații și în dresarea altor câini asistenți. La început a fost antrenat ca să participe la misiunile de salvare, dar a fost și primul câine pe care l-am antrenat. De aceea i-am dat voie să gândească, într-o oarecare măsură, de unul singur - și tocmai de aceea nu te poți baza prea mult pe el, în timpul filmărilor.

Lyn rupse coaja feliei sale de pâine, puțin încruntată.

- Ce înseamnă câine-asistent?

- De obicei, cel care ajută handicapații. Nu prea mă mai ocup de așa ceva, dar, din când în când, mai iau câte un câine care pare a avea talent pentru așa ceva. Nimic nu-i mai trist decât un câine fără ocupație, așa că îi pregătesc și apoi îi trimit să muncească și să aducă profit.

- N-ai nici un animal care, pur și simplu, să fie doar animal de casă?

Această întrebare îi fusese pusă lui Casey de nenumărate ori de-a lungul carierei sale. Nimeni nu înțelegea de ce un animal atât de frumos ca Grizabella, sau distractiv ca Montana, ar trebui să mai îndeplinească și alte funcții.

- Nu văd nimic ce ar putea fi mai nefolositor și demn de milă decât un animal de casă, îi răspunse el. Pune-te în locul animalului. Toți avem nevoie de un scop în viață.

- Nu știu dacă ai dreptate. Un loc de dormit, mâncare pe gratis, toată atenția de care ai nevoie și nici un fel de stres, mai puțin o dată sau de două ori pe an când trebuie să mergi la veterinar... Nu cred că mi-ar displăcea.

- O legumă ar avea o viață mai interesantă ca a ta.

În ce o privea pe Lyn, viața unei legume avea un oarecare farmec, dar nu voia să se certe cu el pe tema asta. Așa că, în loc de asta, afirmă:

- Trebuie să fie greu să crești un animal, să te atașezi de acesta și apoi să trebuiască să te desparți de el.

Casey ridică din umeri.

- Nu chiar. Fiecare îşi vede de treaba lui şi atât. De când mă ocup de aşa ceva, dacă m-aş fi ataşat de fiecare animal de care m-am ocupat, n-ar fi rămas nimic din mine.

Ştia că sună un pic cam lipsit de sentimente, aşa că schimbă repede subiectul.

- Am impresia că, până acum, n-ai mai îngrijit animale. O ajuţi numai pe Pat în timpul tău liber? o întrebă el.

- Vai, mă întreb ce m-o fi dat de gol!

Apoi îi răspunse:

- Stau la Pat de câteva săptămâni şi, cum avea nevoie de o vacanţă, m-am oferit s-o ajut cât va fi ea plecată.

Nu putu să-şi reprime nota de regret ce i se strecură în voce, când adăugă:

- Atunci părea o idee bună.

- Aşadar, eşti doar în vizită?

Ochii lui Casey deveniră atenţi, iar ea se simţi puţin incomod sub privirile lui. Îşi dorea să se fi gândit să-şi aranjeze părul când mersese să hrănească animalele sau măcar să se fi uitat într-o oglindă, să vadă dacă nu cumva era murdară pe faţă.

Îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă.

- Nu sunt prea sigură, răspunse ea. Mi-am luat un fel de concediu de la serviciul meu din Philadelphia până ce mă voi hotărî ce să fac în continuare.

Un alt bărbat ar fi fost dezamăgit, însă Casey fu uşurat când află. Un alt bărbat poate că n-ar fi încercat atât de mult să se autoconvingă că nu-i chiar atât de interesantă, dar pentru el, care ştia că Lyn nu va deveni niciodată o parte constantă a vieţii lui, totul devenise mult mai uşor. Aproape imperceptibil, se simţi relaxat.

- Şi cu ce te ocupi în Philadelphia?

- Eram asistent social, îi răspunse ea scurt.

Poate că felul atât de laconic în care îi răspunsese sau poate ceva oglindit pe chipul ei îl alertă imediat pe Casey. Instinctele lui în privinţa oamenilor erau aproape la fel de bine dezvoltate ca şi cele pentru animale, iar aceste instincte îi spuneau acum că povestea ei era mult mai complicată decât lăsa să se înţeleagă. Pentru o clipă,

ochii ei se întunecară, iar gura îi luă deodată o expresie vulnerabilă. Atunci Casey știu că era mai bine să nu afle și restul poveștii.

Lyn recunoscu tăcerea lui meditativă și se așteptă la un șir de întrebări. Însă el o surprinse spunând numai:

- Înțeleg de ce ai plecat. Aș acceptat oricând o cușcă cu animale sălbatice în locul junglei umane din fiecare zi. Și Pat unde a plecat?

Ușurința cu care Casey schimbă subiectul conversației o făcu pe Lyn să-i mai acorde o bilă albă, fiind impresionată de sensibilitatea lui. De fapt, hotărî că erau câteva lucruri care-i plăceau la el - dar și mult mai multe care nu-i plăceau. Era arogant și-i plăcea să joace rolul conducătorului, extrem de încrezător în sine și în justețea judecății sale, iar Lyn nu găsise aceste caracteristici plăcute la nici o persoană. Pe de altă parte, stăpânea arta conversației și o făcuse să se simtă bine în compania lui, lucru ce nu era deloc ușor. În plus, avea cele mai sexy picioare pe care Lyn le văzuse vreodată la un bărbat.

Vorbiră despre o mulțime de lucruri în timpul mesei și, după ce Casey își termină de băut berea și aruncă cutia în coșul de gunoi ca și cum ar fi aruncat o minge de baschet, Lyn zise:

- Ar trebui să sun la service. Le va lua ceva timp până vor ajunge aici, dar...

- Ah, nu cred că-i nevoie, spuse el.

Se ridică și merse la un sertar din care scoase un speraclu ca cele folosite de lăcătuși.

- Cu ăsta, sigur voi reuși să deschid ușa.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse Lyn. Dresatul animalelor este o acoperire pentru activitatea ta ca hoț de mașini.

Casey zâmbi.

- N-ai ghicit. Pur și simplu, mi se întâmplă frecvent să pierd cheile.

Lyn râse și-l urmă afară din casă, descoperind încă un lucru care-i plăcea la el: nu credea să existe vreun bărbat care să recunoască deschis că a pierdut vreodată ceva.

Lui Casey îi luă aproximativ trei minute să deschidă portiera. Lyn fu surprinsă să descopere că era dezamăgită. Durase atât de

puţin, iar ei nu-i mai rămăsese acum decât să plece acasă. Se întoarse spre el zâmbind.

- La fel de rapid ca un expert, îl complimentă ea. Îţi mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru cină.

- Aşa rea cum a fost, adăugă el zâmbind. Pentru puţin. Mi-a făcut plăcere compania ta.

Din cine ştie ce motiv, acest compliment i se păru lui Lyn că sunase ironic. Aşa că imediat adăugă:

- Îmi cer scuze că am fost atât de nesuferită. Ştiu că ţi-am pricinuit o mulţime de necazuri, în seara asta. De obicei nu sunt aşa, serios, nu pierd pisici, nici nu rămân închisă prin debarale şi nici nu-mi uit cheile în contact, şi toate astea numai într-o singură noapte. Nu ştiu ce-i cu mine în ultima vreme. Un ghinion temporar, sper.

În lumina ce se strecurase din casă în grădină, zâmbetul lui păru tandru şi amuzat.

- Prefer să mă gândesc la toate astea ca fiind cauzate de destin. În definitiv, dacă n-ai fi fost atât de ghinionistă, n-am fi reuşit niciodată să ne cunoaştem.

De încântare, pulsul lui Lyn se acceleră puţin.

- Dacă este aşa, replică ea, atunci tu ai manipulat puţin destinul când nu i-ai spus lui Montana să deschidă imediat uşa.

- Aşa este, recunoscu el.

Si, în joacă, făcu un gest neaşteptat, întinzând mâna şi atingându-i cu un deget vârful nasului.

- Iţi pare rău? o întrebă el.

Lyn nu ştiu ce să-i răspundă. Nu era nici măcar sigură că exista un răspuns. Şi, din lipsa unei alternative, îi întinse mâna, zâmbind.

- Îţi urez noapte bună şi-ţi mulţumesc încă o dată, spuse ea. A fost o adevărată... aventură să te întâlnesc.

El îi luă degetele în mână, strângându-i-le cu căldură şi fermitate, în acelaşi timp. În ochii lui apăru o strălucire scurtă când îi răspunse:

- Noapte bună, Lyn Sanders. Pe curând.

- Pe curând.

Lyn își retrase mâna nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că atingerea mâinii lui avea efecte ciudate asupra ei.

- Cheamă-ne oricând aveți nevoie de noi. Cred că încep să-mi intru în mână în meseria asta. Data viitoare când vei mai pleca, nu va mai fi nici o problemă.

Casey zâmbi când ea se apropie de mașină.

- Am să te sun, îi promise el.

Asta suna mai mult cu o promisiune făcută de un bărbat unei femei, mai puțin cu una făcută de un client, dar Lyn putea să se fi înșelat. De fapt, în drum spre casă devenise sigură că se înșelase. Casey Carmichael nu era interesat de ea și chiar dacă ar fi fost, nu era sigură că ar fi fost de acord cu această idee. Chiar dacă era seducător, cu siguranță nu era genul ei.

După ce făcuse un duș și se pregătise să se uite la televizor la știrile de la ora nouă, se gândi care era genul ei. Fu dezamăgită când își dădu seama. Îndârjit, aspru, veșnic ocupat, veșnic dedicându-se unui scop foarte important, nu prea elegant și, în general, distrat... Acesta era genul de bărbați pe care-i întâlnea în meseria ei și ăsta era genul de bărbat de care era ea atrasă. Acum își dădu seama și ce o atrăgea la acești bărbați: erau o reflexie a ei. Iată o concluzie cam neplăcută. Și încă un motiv pentru care pe un bărbat cum era Casey, nu putea să-l atragă o persoană ca ea și nici invers. Dacă o va suna, n-ar ști ce să spună și ar fi doar o experiență ciudată și stânjenitoare. Nu că ar fi contat. Însă n-o va suna niciodată.

*
* *

Casey își petrecu aproape o jumătate de oră gândindu-se la motivul care-l împinsese să facă această promisiune. Nu era genul de bărbat care să-i promită unei femei că o va suna, fără intenția de a-și ține promisiunea, doar pentru că știa că ei i-ar fi făcut plăcere. Nu intenționa să-i dea telefon lui Lyn Sanders și nu înțelegea de ce îi spusese că o va face.

Relațiile lui Casey cu reprezentantele sexului opus erau

efemere, limitându-se doar la latura fizică. Dăruia puțin și cerea chiar și mai puțin în schimb. Întotdeauna avusese grijă să nu existe vreo posibilitate de a se dezvolta ceva serios, la cel mai mic semn de pericol retrăgându-se în liniște și politicos. Femeile cu care se întâlnea înțelegeau aceste lucruri și n-așteptau mai mult de la el decât aștepta el de la ele. Relațiile lui cu femeile trebuiau să fie pur recreative, da, trebuiau să fie recreative. Nu-și putea permite nimic din ce depășea această limită.

Lyn Sanders era o femeie care avea nevoie să se distreze. A avut de suferit cu ceva timp în urmă; Casey nu știa cum sau de ce, însă vedea răni abia vindecate și nu-i stătea în fire să ignore acest lucru. Lyn avea nevoie de un prieten. Avea nevoie de o activitate care s-o stimuleze și să-i țină mintea ocupată. Avea nevoie să râdă, să muncească și să se simtă implicată în ceva. Avea nevoie să înceapă din nou să trăiască, pentru Dumnezeu!

Și toate astea intrau în vreuna din responsabilitățile lui Casey? Sigur că nu. Înțelesese de mult că nu putea aduce acasă toți nefericiții străzii, nu putea vindeca toate aripile frânte, nu putea umple burțile flămânde și nu putea să se simtă vinovat pentru creaturile cărora le întorsese spatele, pentru că altfel n-ar mai fi putut face nimic pentru cele pe care le-ar fi putut salva. Așa că învățase să-și înăsprească inima și să închidă ochii în fața lucrurilor pe care nu le putea îndrepta. Asta însemna că se maturizase.

Desigur, se mai întâmpla câteodată să-și uite acest principiu...

Dar nu și în cazul lui Lyn Sanders. Nu era un cățeluș abandonat pe stradă sau un pisoi rănit, și avea nevoie de mult mai mult decât primul ajutor și de securitate. Se temea că Lyn avea nevoie de mai mult decât își putea el permite să ofere.

Acestea o dată rezolvate, mai controlă țarcul câinilor și proviziile acestora, apoi dădu drumul pisicilor să se joace în sufragerie. Nu-i plăcea să le țină închise toată ziua; nu era bine nici pentru el, nici pentru ele. Mâine va trebui să dubleze efortul exercițiilor pentru câini, iar caii vor trebuie să fie alergați bine. Spera că băiatul pe care-l angajase să aibă grijă de câini se va însănătoși și va veni la lucru cât mai curând. Avea nevoie de un ajutor.

Aruncă niște mingi și agită niște corzi, făcând pisicile să sară și să alerge. Apoi începu să le aplice, pe rând, rutina zilnică de dinainte de culcare. Însă nu reusea să se concentreze. Continua să vadă umbra durerii din ochii lui Lyn, conturul vulnerabil al gurii ei. Continua să-i audă râsul și să-și amintească ce contrast plăcut era între acest râs și nesiguranța din alte momente, din zâmbetul ei.

Îi plăcea temperamentul tinerei. Îi plăcuse și felul în care-l privise în ochi și-i spusese ce gândește. Nu-i plăcuse însă când plecase. Nu-i plăcea să se gândească cum își petrecea singură timpul acasă la sora ei, încercând să găsească noi căi de a-și pierde timpul.

Nu că ar fi fost treaba lui. Nu că i-ar fi păsat.

Pe de altă parte, va sta aici, în casa surorii ei, doar pentru o perioadă scurtă de timp. Ar fi o nenorocire dacă ar invita-o să-și petreacă o parte din timpul ei liber cu el? S-ar putea distra împreună, ar putea să se cunoască mai bine.

În cele din urmă se hotărî. Răsfoi agenda telefonică până găsi numărul firmei Pet Pride. Privi foaia o clipă, apoi închise agenda.

Nu contează. N-o va suna.

La ora șapte patruzeci și cinci telefonul începu să sune. Lyn mormăi și-și puse perna în cap. Mai avea o oră până trebuia să se trezească, să hrănească pisicile familiei Gresham, și nu știa decât o singură persoană care ar fi căutat-o la ora asta.

Telefonul continua să sune, iar ea își îngropă și mai mult capul sub pernă, hotărâtă să nu răspundă. Doar că ar fi putut fi Pat. Sau, Doamne ferește, un client. Se blestemă pentru că uitase să conecteze robotul telefonic înainte să se culce. În sfârșit, întinse mâna și căută telefonul pe noptieră. Scăpă jos, cu o bufnitură, receptorul și trebui să-l ridice de fir pe marginea patului. Spera ca persoana de la celălalt capăt închisese, dar n-avea ea norocul ăsta. O voce veselă, de neuitat, masculină, îi răspunse „Alo"-ului ei mormăit.

- Bună dimineaţa, rosti vocea. Sunt Casey Carmichael. Ai vrea să mergi la picnic, azi?

In clipa când acesta îşi spuse numele, ritmul inimii ei se acceleră, sângele începu să-i curgă vijelios prin vene, făcând-o să se ridice din pat şi să-şi dea la o parte părul din ochi.

- Casey? Cum? De ce m-ai sunat la ora asta?

- Tocmai te-am invitat la un picnic. Încă mai eşti adormită?

- Nu, minţi ea. Stătea pe marginea patului, îndepărtând pătura şi dezmorţindu-şi umerii. Nu, bineînţeles că nu, îl asigură ea. Doar că nu mă aşteptam să te aud.

Era un pic supărată pe sine. O mulţime de oameni încă mai dormeau la ora şapte patruzeci şi cinci dimineaţa. Nimeni, care ar fi avut oarece maniere, n-ar fi sunat înainte de ora opt; de ce încerca să se apere?

- Ţi-am spus că te voi suna, îi reaminti el. Deci, ce zici?

Picnic. Creierul nu i se trezise complet. Tocmai o invitase la un picnic, iar ea nici măcar nu mâncase micul dejun. Era aproape sigură că nu se va putea descurca în această situaţie. Nu era nici măcar sigură că voia să meargă cu el. Pur şi simplu nu putea lua o astfel de hotărâre înainte de a-şi bea cafeaua.

- A... nu, nu pot. Am de hrănit nişte pisici şi peşti.

- La ce oră? o întrebă el.

- Păi... de două ori. La nouă şi la cinci. Dar nu asta-i problema...

- Nici o problemă, o asigură el. Vin să te iau la unsprezece şi vom fi înapoi mult înainte de ora cinci.

- Dar...

- Şi... auzi? Ai putea tu să pregăteşti mâncarea? Eu n-am nimic în casă în afară de unt de arahide.

- Ce? Dar tu...

- Mulţumesc. Aduc eu vinul. Ne vedem la ora unsprezece.

- ... m-ai invitat! exclamă Lyn când veni tonul. Casey deja închisese.

Stătu aproape un minut uitându-se la receptorul din mână, iar când îl puse la loc, făcea spume de furie. Cine mai auzise ca unei femei invitate la picnic să i se ceară tot ei să aducă mâncarea? Nici măcar nu-i spusese că-i va accepta invitaţia. Nici măcar nu voia să

meargă. Oare cât de surprins ar fi dacă ar veni aici la unsprezece și n-ar găsi pe nimeni acasă?

Nu era obișnuită să se supere atât de devreme, dimineața, iar presiunea crescută a sângelui îi provocă o ușoară durere de cap. Acum nu se mai putea culca la loc, iar acesta era încă un lucru pentru care trebuia să-i mulțumească lui Casey. Nu se mai sculase înainte de opt și jumătate, de bunăvoie, de când venise aici.

Luă ceașca cu cafea în grădina din spatele casei și continuă să fiarbă de nervi până când veni vremea să dea de mâncare pisicilor. Cine se credea el? Era evident faptul că se obișnuise să dea ordine - însă câinilor, nu oamenilor. Mai avea câteva lucruri de învățat despre relațiile interumane. Din nefericire, Lyn n-avea nici energia nici dorința să-l învețe ea aceste lucruri.

Dar, când pisicile fură hrănite și câinele plimbat, Lyn se trezi stând în fața frigiderului și întrebându-se dacă Pat avea ceva potrivit pentru o masă la iarbă verde. Și asta nu din cauză că ar fost genul de femeie căreia să-i placă să fie condusă de un bărbat; mai degrabă i-ar fi plăcut să vadă figura pe care ar fi făcut-o Casey când ar fi mușcat dintr-un sandviș numai cu piper și ardei iute.

Ziua se lumină în acea perfecțiune obișnuită a zilelor din Florida și care-i plăcea atât de mult lui Lyn. Cerul era albastru și foarte înalt, decorat cu câțiva norișori care pluteau sus, în înaltul cerului. Briza era blândă. Temperatura aerului era suficient de ridicată. O zi perfectă pentru picnic și știuse acest lucru din clipa în care ridicase receptorul și auzise vocea lui Casey. Nu numai că i-ar fi fost imposibil să-l refuze; dar el făcuse în așa fel încât pentru Lyn era imposibil chiar și să vrea să spună nu. Iar pe un astfel de bărbat, oricât de iritant ar fi fost, merita să încerce să-l cunoască mai bine.

Fără a mai pierde nici un minut în plus, Lyn se grăbi în camera ei să-și schimbe hainele. În definitiv, Casey nici n-o văzuse într-o stare prea bună, noaptea trecută. În dimineața asta, când va veni s-o ia, va fi mai mult decât surprins.

Capitolul 4

La ora zece și cincizeci de minute, Casey parcă un jeep stropit de noroi pe drumul din fața casei. Lyn îi ieși în întâmpinare pe scările din fața casei, cu coșul pentru picnic în brațe. Când Casey se apropie, ea aruncă coșul în brațele lui.

- Unt de arahide, spuse ea fără să zâmbească. Asta-i tot ce am în casă.

Lent, un zâmbet se lăți pe fața lui când își coborî privirea de la ea la coș.

- Cred că am fost cam nepoliticos, când ți-am cerut să te ocupi de mâncare, nu-i așa?

- Exact, fu ea de acord, deși faptul că-și recunoscuse vina o făcu pe Lyn ca imediat să-i mai dea o bilă albă.

- Cred că aș fi putut să cumpăr ceva pe drum spre tine.

- Ai fi putut.

Zâmbetul nevinovat de băiețel poznaș ar fi enervat-o cu siguranță dacă ar fi apărut pe chipul altcuiva, dar pe al lui părea perfect sincer, natural.

- Îmi pare rău, spuse el. Se pare că manierele mele lasă de dorit. Ar trebui să exersez mai mult în această privință. Am adus, totuși,

vinul, iar untul de arahide se întâmplă să fie unul din felurile mele preferate de mâncare.

Lyn îi permise să-i smulgă un zâmbet îngăduitor.

- Ei bine, admise ea, eu am luat niște mere și puțină brânză, așa că nu vom muri de foame. Unde mergem?

- Rainbow Lake, zise el, punându-și ușor o mână pe umerii ei și o conduse spre mașină. Nu-i departe și are un părculeț foarte frumos împrejur. Nu se duc mulți oameni acolo, adăugă el cu simț practic, așa că este un loc foarte bun pentru antrenarea câinilor.

Când ajunseră la jeep, Lyn îi văzu pe cei doi collie legați pe bancheta din spate și se întrebă dacă nu cumva ea va trece pe planul secund, după cei doi câini. Însă imediat, urma de dezamăgire dispăru când el o ajută să urce în mașină.

- Arăți minunat, îi spuse Casey.

Purta o pereche de pantaloni scurți cu imprimeuri, o bustieră violetă, ochelari de soare și o bluză albă de bumbac cu mâneci scurte care să-i apere umerii de razele soarelui. Își strânsese părul într-o coadă buclată și-și dăduse chiar și cu puțin fard pe obrajii care, în mod normal, erau palizi.

Când o ajută să se urce în mașină, ochii lui alunecară pe conturul sânilor, subliniat de bustieră, și de-a lungul liniei fine a picioarelor, iar Lyn fu încântată de privirea lui admirativă. Care fusese ultima dată când un bărbat o privise așa? Dar de câte ori mai avusese ocazia să poarte pantaloni scurți și să meargă la picnicuri, în Philadelphia? Se bucura că-i acceptase invitația... chiar dacă prima oară nu dorise să vină.

Ochii îi străluciră când spuse:

- Mulțumesc. Și tu arăți altfel... cu haine pe tine.

El râse și merse pe partea cealaltă a mașinii, punând coșul în portbagaj. Azi era îmbrăcat foarte respectabil, în blugi ușor strânși pe coapse și în cămașă de culoarea piersicii, care dădea pielii sale o culoare aurie. Părea să devină din ce în ce mai atrăgător, de fiecare dată când îl vedea Lyn.

Apucă volanul și se strecură și el în mașină. Cu ochii strălucind, zise:

- Există o vorbă. Dacă vrei să cunoşti cu adevărat un bărbat, dezbracă-l şi închide-l într-un dulap.

Lyn izbucni în râs.

- Chiar aşa?

- Bineînţeles, o asigură el. Un bărbat dezbrăcat are tendinţa să fie foarte sincer.

- Ha! Cunosc o mulţime de femei iubite şi apoi părăsite care te-ar contrazice.

Casey îi aruncă o privire înainte de a părăsi autostrada.

- Sper că nu-i şi cazul tău.

Ea se foi nervoasă pe scaun şi-şi potrivi ochelarii în aşa fel ca el să nu-i vadă ochii.

- N-am avut timp nici să fiu iubită nici să fiu părăsită. Şi cred că discuţia aceasta a intrat pe un domeniu care nu te priveşte.

- Nu cred că avem secrete de ascuns unul faţă de celălalt.

- Iar eu cred că eşti cam naiv, ripostă Lyn.

- Încă unul din defectele mele, replică el, schimbând viteza maşinii. Este o pierdere de vreme să laşi aceste lucruri la voia întâmplării. Pune-ţi centura de siguranţă.

Lyn îi aruncă o privire, întrebându-se dacă va ajunge vreodată să-l cunoască cu adevărat pe acest bărbat. O dată era arogant şi aspru şi imediat după aceea putea deveni fermecător şi plăcut. O făcea să râdă, ca apoi s-o facă să se întrebe cum de-i acceptase invitaţia. Ce ştia cu siguranţă era faptul că el, Casey, era o provocare şi exact de asta avea ea nevoie acum.

În timp ce-şi punea centura de siguranţă hotărî că, dacă tot ajunsese atât de departe, măcar să se bucure de acest drum.

Vântul şuiera prin jeep-ul decapotabil, făcând dificilă susţinerea unei conversaţii, ceea ce, probabil, era mai bine. Casey era o companie mai plăcută atunci când nu vorbea. Vântul îi flutura prin părul blond-auriu, iar soarele îl făcea să-şi îngusteze ochii, şi-i aurea braţele. Degetele îi băteau pe volan în ritmul unei melodii neauzite şi, din când în când, o privea pe Lyn şi-i zâmbea. Lyn îi zâmbea şi ea, pentru că asta era încă o calitate a lui Casey: buna lui dispoziţie era molipsitoare.

Existau atât de multe locuri și spații de recreere în centrul Floridei încât, după un timp, pentru Lyn, toate începuseră să semene între ele; n-ar mai fi fost în stare să spună dacă, vreodată, mai fusese sau nu în acest loc. Știa însă că era unul dintre cele mai frumoase locuri din câte văzuse. Lipsit de corturi și rulote, se întindea un parc larg în care erau plantați, din loc în loc, arbori tropicali, și o mulțime de flori colorate înconjurau lacul calm. Doar trei din zecile de măsuțe instalate în parc erau ocupate. Când Casey dădu drumul câinilor, aceștia mai avură încă aproape un hectar de teren înverzit pe care să alerge înainte de a ajunge în zona destinată picnicului.

Luând coșul cu mâncare din portbagaj, Casey îi spuse:

- Hai să coborâm la marginea lacului. Am o pătură și avem o copertină acolo sub care să ne adăpostim, dacă soarele devine prea fierbinte.

- Sună bine, să mergem!

Îi dădu să țină coșul, după care el scoase două plase de prins fluturi și o cutie micuță și transparentă. Lyn privi uimită echipamentul.

- Ce-s astea?

- Trebuie să prind câteva duzini de fluturi pentru filmările de mâine, îi explică el. Și cum acesta este un loc foarte bun pentru ei, m-am gândit că i-am putea prinde, după ce mâncăm.

- M-ai invitat la picnic ca să te ajut să prinzi fluturi? întrebă ea prudentă.

- Nu, îi răspunse el cu sinceritate. Te-am invitat pentru că îmi placi și pentru că aș vrea să te cunosc mai bine. Însă nu văd de ce n-am putea rezolva, în același timp, și o altă problemă.

Lyn oftă adânc.

- Pur și simplu nu te poți abține să nu-i controlezi pe cei din jurul tău, spuse ea. N-am mai întâlnit până acum o persoană cu un caracter atât de puternic.

Și apoi, după câteva momente, spre propria ei surprindere, adăugă:

- Cred că-mi place această calitate la un bărbat.

El zâmbi și-i cuprinse umerii cu un braț, în timp ce se apropiau de lac.

- Asta-i bine. Pentru că nu cred că m-aș fi putut schimba, la vârsta asta.

- N-am spus că nu-i loc de mai bine, sublinie ea, dar tonul nu-i sună atât de sever pe cât ar fi trebuit.

Îi era greu să fie dură când soarele îi juca în ochi, iar strânsoarea caldă a brațului din jurul umerilor o făcea să roșească. Atingerea lui era ușoară, naturală, spre deosebire de cea a altor bărbați, care părea ciudată, forțată. Poate că și siguranța lui de sine avea o contribuție esențială; aceeași siguranță de sine care, uneori, o irita pe Lyn, putea face ca prezența lui Casey să fie foarte agreabilă.

Acesta întinse pătura în razele soarelui, la câțiva metri de lac, apoi se așezară, cu coșul de picnic între ei. Priveau în tăcere oglinda lacului. Cei doi collie alergau și săreau de-a lungul malului, mai intrând câteodată în apă, dar fără să iasă din raza vizuală a stăpânului lor. Lyn zâmbi, întorcându-și privirea spre ei și privindu-i cum se joacă.

- Cum te-ai apucat de dresat animale? îl întrebă ea.

Casey îi aruncă o privire scurtă. Stătea întins, sprijinindu-se într-un cot, cu tricoul mulat pe piept. Soarele îi juca în ochi și-i lumină liniile feței când zâmbi.

- Este o poveste lungă și plicticoasă. Mai bine să vorbim despre tine, răspunse el.

- Mă îndoiesc, replică Lyn. Niciodată n-am întâlnit un bărbat căruia să nu-i placă să vorbească despre sine mai mult decât despre orice altceva.

Casey chicoti.

- Ciudat. Același lucru voiam să-l spun și eu despre femeile pe care le-am cunoscut. Se pare că depinde de persoana cu care ești. Aș putea oricând să-ți povestesc despre mine, dar tu ești un mister. Și sunt curios.

Lyn ridică din umeri în ceea ce ar fi dorit să fie un gest de indiferență.

- Nu există nici un mister, în ce mă privește. Duc o viață

obișnuită și plicticoasă. Tu ești cel care ține un cougar în baie.

Casey rupse un fir lung de iarbă și, ridicându-l spre fața ei, începu să-i deseneze curba obrazului cu capătul lat al firului, până când Lyn îl privi. Gestul era jucăuș, însă nu și senzațiile. În ochi îi scânteiau toate culorile primăverii, iar privirea îi era adâncă și plină de promisiuni. Lyn simțea un nod în gât doar privindu-l, iar mângâierea firului de iarbă îi producea înțepături în sâni.

Se feri de firul de iarbă și, după o clipă, Casey îl aruncă.

- De fapt, spuse el pe un ton de conversație, nu-i o poveste chiar atât de plicticoasă. Ai mei au murit când eram puști și am fost crescut de bunica mea. Avea un suflet bun, dar era prea bătrână pentru un adolescent năbădăios. Singura ei grijă a fost să termin liceul, și a făcut tot ce a putut în acest sens. În ziua imediat următoare celei în care mi-am luat diploma, am plecat de acolo. Am fugit și m-am alăturat unei trupe de circ.

O săptămână mai târziu i-a murit bunica. A aflat vestea abia după o lună. Și pentru că încă era copil, nu și-a dat seama, până atunci, cât de mult o iubise și cât de multă nevoie avea de ea. Nu și-a iertat niciodată faptul că nu fusese lângă ea când murise și de atunci se tot întreba dacă nu cumva fuga lui îi cauzase infarctul.

Fața lui Casey era în umbră, așa că Lyn nu observă strălucirea tristă ce-i traversase ochii la rememorarea acestor evenimente din viață. Avu grijă ca Lyn să nu deslușească nimic în vocea lui.

Ea râse, nevenindu-i să creadă.

- Vorbești serios? Cred că totul este o invenție! Oamenii nu fug cu un circ.

Casey se relaxă, îmblânzindu-și trăsăturile.

- Dar eu așa am făcut. Am fost angajat ca ucenic al dresorului, ceea ce suna ca o slujbă fantastică. Însă ce presupunea, era de fapt să curăț boxele animalelor și în urma elefanților, douăsprezece ore pe zi. Cu toate acestea, lucram suficient de repede ca să mai apuc să-l urmăresc și pe dresor cum își pregătea animalele. Așa am învățat câteva lucruri - că nu voiam să curăț după elefanți tot restul vieții a fost unul din aceste lucruri. După un an, am părăsit circul și am urmat colegiul, câștigându-mi, în același timp, existența ca

angajat la expoziţiile de câini. Şi să nu crezi că a fost uşor să şi învăţ, să şi muncesc în itinerariile expoziţiilor canine. Din fericire, adăugă el cu modestie, eram destul de isteţ, aşa că am obţinut şi câteva burse şcolare. La sfârşit, m-am ales cu o diplomă în psihologie şi cu o pereche de cockeri spanioli, iar restul, după cum se zice, este de domeniul trecutului.

Lyn râse uşor.

- Şi tu numeşti asta o viaţă plicticoasă?

El zâmbi.

- Am omis din povestire părţile sexy.

- Te cred pe cuvânt. Ce are de-a face o diplomă în psihologie cu reclamele pentru mâncarea pisicilor?

- Mult mai mult decât ai crede. Îmi permite să fiu propriul meu stăpân, în primul rând, şi să fac ce-mi place, în al doilea rând. Şi, pentru că animalele sunt, în general, mai echilibrate din punct de vedere psihic decât oamenii, reuşesc să-mi păstrez, în acelaşi timp, şi sănătatea mentală.

- Pentru că ai totdeauna controlul.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură. În cele din urmă, Casey îi răspunse fără să se ruşineze sau s-o spună sub forma unui avertisment, ci doar ca pe o afirmaţie făcută cu sinceritate:

- Exact.

Lyn întoarse privirea, ştiind încă înainte ca el să deschidă gura, ce avea să spună.

- E rândul tău acum, zise Casey. Povesteşte-mi despre tine.

- Ca de pildă?

- Ca de pildă, de ce ai plecat din Philadelphia, ce îţi place să mănânci la micul dejun, dacă eşti sau nu măritată...

Ea râse, răspunzând doar ultimei întrebări.

- Nu sunt căsătorită. Nici măcar n-am fost vreodată pe cale de a o face.

Dar cum părea o întrebare corectă, se întoarse spre el şi-l întrebă, la rândul ei:

- Dar tu?

Casey clătină din cap. Şi apoi, din cine ştie ce motiv, se simţi

dator să-i mărturisească:

- Am fost logodit o dată. Am împărțit împreună cu o fată un apartament din afara campusului, timp de aproape un an. A murit într-un accident de mașină, cu trei săptămâni înainte să ne căsătorim.

Casey nu-i învinuise nici pe ea, nici pe șoferul beat care pornise pe o stradă cu sens unic prost luminată fără să aprindă farurile. Se învinuise pe sine... pentru că nu fusese el la volan, pentru mica ceartă pe care o avuseseră înainte și care o făcuse să iasă noaptea singură pe stradă. Pentru că ținuse prea mult la ea, pentru că o iubise prea intens. Toate acestea îl învățaseră să se controleze, să controleze ce oprea și ce lăsa să treacă pe lângă el. Nu era o cale prea ușoară de a trăi, dar alta nu mai vedea.

- Îmi pare rău, murmură Lyn.

Iar tăcerea ce urmă fu dureroasă și neplăcută. Ce avea ea de-l făcuse să-i mărturisească tot adevărul, să-i spună mai mult decât ar fi fost cazul să știe, să-și deschidă atât de mult sufletul? Trebuia să fie mai prudent în preajma ei, hotărî el. Era mai periculoasă decât își dădea ea seama.

Casey își concentră din nou atenția asupra ei.

- De ce ți-ai părăsit slujba din Philadelphia?

Lyn își strânse genunchii la piept, îndreptându-și atenția spre lac. Cu câteva minute în urmă, Casey îi povestise o mulțime de lucruri din trecutul lui, lucru ce cu siguranță nu-i fusese ușor, iar acum ar fi corect dacă și ea ar face același lucru. Dar poate că el era mai puternic decât ea, mai obișnuit să-și amintească momentele dureroase din viață. Ea încă nu era pregătită să fie la fel de deschisă.

Îi răspunse cu toată sinceritatea de care era capabilă:

- Nu știu. Cred că m-am maturizat. M-am făcut asistent social crezând că pot schimba lumea, dar am aflat că nimic din ce ar putea face cineva n-ar avea o importanță cât de mică. Sunt prea mulți oameni răi și prea puțini dintre cei buni. Am obosit să-mi tot pierd vremea.

Casey cunoștea acest sentiment. Chiar mult prea bine.

- Așa că te-ai dat bătută, concluzionă el.

- Am devenit mai isteață, replică ea.

Tonul lui ușor o surprinse atunci când zise:

- Nu văd nimic rău în asta. Așadar, cât vei mai sta în Florida?

Se uită la el, recunoscătoare că nu mai insistase, apoi își aminti că este psiholog. Știa când să atace și când să se retragă, iar sincronizarea era impecabilă. Trebuia să fie mai atentă cu el de acum înainte.

Lyn zâmbi, amuzându-se în sinea sa cât de ușor aproape că o manipulase încă o dată Casey.

- Nu știu încă, îi răspunse. Îmi plac, totuși, aceste locuri. Există ceva aici - razele soarelui și această umiditate, cred - care te fac să te simți într-o vacanță perpetuă. De parcă ar fi prea mare efortul de a-ți face vreo grijă cât de mică sau orice altceva. Și îmi place asta.

- Sindromul Tahiti, comentă Casey neglijent. Îți va trece dacă vei mai sta puțin pe aici.

- Eu sper că nu.

- Ți-a mai spus cineva că ai niște picioare fantastice?

Un val de căldură îi porni din vârful degetelor de la picioare și urcă până în ceafă. Când se uită la el, privirile lui alunecară cu vădită plăcere de-a lungul coapselor până la glezne și înapoi, iar încântarea străluci în ochii ei când îi răspunse:

- Ți-a mai spus cineva că ești nerușinat?

- Frecvent, zise el zâmbind și, luându-i mâna, o ridică în picioare. Hai să prindem niște fluturi.

În următoarea oră alergară prin jungla de flori, arbuști și diverse alte plante, urmărindu-și prada. Prima oară când Lyn prinse un fluture, țipă atât de tare de încântare, încât sperie câinii, care începură să latre frenetic. Nici un alt fluture nu mai putu fi găsit pe acea parte a lacului. Razele fierbinți ale soarelui uscară părul lui Lyn și-i udară spatele bluzei, fiind o treaba frustrantă, însă Lyn nu se mai distrase așa de bine din copilărie. Într-un fel, să fii lângă Casey era ca și cum ai fi fost din nou copil; el făcea ca râsul să fie atât de ușor, iar grijile atât de îndepărtate, încât nimic altceva nu mai conta, în afara clipei prezente.

Când se opriră să mănânce, șase fluturi stăteau cuminți pe un

ghemotoc de iarbă în cutie. Casey considera că era o pradă extraordinară.

- Ce-o să faci cu ei? îl întrebă Lyn, dându-și la o parte de pe ceafă părul greu, strâns în coadă de cal, și așezându-se pe pătură.

- Nu știu sigur.

Casey deschise o sticlă de vin alb și umplu două pahare din hârtie cerată.

- O reclamă pentru săpunuri, cred, continuă el. Nu știu. Ei îmi dau telefon și-mi spun de ce au nevoie, iar eu, dacă pot, le fac rost.

- Dar fluturi?! Pare o cerere ciudată pentru un dresor de animale.

- A, dar nu-i mare lucru, răspunse el, dându-i unul dintre paharele cu vin. O dată a trebuit să strâng o sută de păianjeni pentru o scenă dintr-un film de groază. Altă dată a trebuit să fac rost de albine. Acestea au fost, într-adevăr, niște experiențe de neuitat.

- Cred că eu ar trebui să mă consider norocoasă că nu te-am cunoscut atunci. Probabil că m-ai fi luat cu tine echipată cu masca, mănușile și tot restul echipamentului unui apicultor și m-ai fi pus să scutur cine știe ce copac cu faguri în el.

Casey zâmbi.

- Nu știu. Cred că mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci, îi mărturisi el.

- Ca să te ajut să prinzi albine?

- Nu, răspunse el, cu ochii strălucind în razele soarelui.

Lui Lyn i se păru că citește afecțiune în privirea lui când Casey își ridică paharul pentru un mic toast.

- Doar ca să te cunosc, adăugă el.

Lyn simți că i se pune un nod în gât când un sentiment dulce și total surprinzător puse stăpânire pe ea. Luată pe nepregătite, își coborî privirea la pahar și luă o înghițitură mică de vin. Tocmai când credea că începuse să-l cunoască, tocmai acum el trebuise să facă ceva cu totul neașteptat și s-o prindă cu garda jos, făcând-o să fie iar nesigură pe ea. Cu siguranță, Casey Carmichael era o complicație în viața ei, pe care nu și-o putea permite... și cu toate acestea, nu era absolut convinsă că voia să scape de ea.

Mâncară brânză și mere, iar Casey o dojeni, în joacă, pentru că le dăduse câinilor să mănânce sandvișul ei cu unt de arahide.

- Sunt gemeni, observă Lyn, stând pe pătură sprijinită într-un cot și sorbind din vin. Multe din animalele tale sunt gemene.

- Încerc cât mai mult cu putință să le antrenez în perechi. Astfel pot dubla figurile pe care le pot face, iar dacă unul din ele nu poate participa la filmări într-o zi dintr-un motiv oarecare, nu vom fi obligați să oprim filmările.

- Este logic și practic. Cu excepția Grizabellei. Este unică, remarcă Lyn.

Casey se strâmbă.

- Chiar și așa e prea mult. Asta se întâmplă când cei de la compania de publicitate își bagă nasul în ceva despre care n-au habar. Mi-au dat pisica să o fac vedetă, crezând că, dacă linia strămoșilor ei se întinde până în timpul reginei Victoria, atunci este un geniu. Ei bine, este cea mai proastă pisică din câte am văzut.

Lyn chicoti și se rostogoli pe o parte ca să se uite la el.

- Dar ai vândut multă mâncare pentru pisici, sublinie ea.

- Poate, dar prefer, în locul ei, orice pisică de pe stradă căreia nu i se cunoaște nici măcar mama.

Ochii lui urmăriră curba maxilarului fetei și alunecară apoi de-a lungul gâtului cu o plăcere absentă, oprindu-se, în cele din urmă, asupra despicăturii adânci unde poziția brațului ei îi apropia sânii. Lyn își scoase cămașa când afară se încălzise prea mult, iar bustiera i se mula pe curbele pieptului, lipindu-se de piele. O picătură de transpirație îi umezise materialul, între sâni. Casey își simți pulsul accelerându-i-se când urmări picătura de transpirație în jos, spre stern, pentru ca mai apoi să dispară în șort. Nu se putea abține să nu-și imagineze cum ar fi urmărit dâra de transpirație cu degetul pe pielea ei mătăsoasă și alunecoasă. Se întrebă dacă Lyn își dădea seama cât de sexy era. Se întrebă dacă ar fi obiectat în cazul în care i-ar fi spus... sau i-ar fi arătat acest lucru.

- De unde îți iei animalele? îl întrebă ea.

Casey își ridică din nou privirea spre ochii ei și-și întrerupse firul gândurilor.

- De la ecarisaj, de cele mai multe ori, îi răspunse Casey, luând o înghițitură de vin ca să-și ascundă expresia tristă. Ai fi surprinsă

daca ai afla ce pot arunca la gunoi americanii.

- Așadar, rosti Lyn încet, îți pasă.

- Poftim? întrebă el surprins.

- Ai spus că animalele reprezintă doar munca ta și că niciodată nu te atașezi de ele. Însă cred că, în realitate, ești un sufletist demodat.

Vorbele ei îi provocară disconfort. Casey nu era obișnuit să fie analizat de alții, să se vadă prin el, să se tragă concluzii acolo unde ar fi preferat ca lucrurile să rămână neschimbate, chiar dacă concluziile erau corecte. Dacă această observație ar fi venit din partea unei alte femei, cu siguranță ar fi închis imediat subiectul sau l-ar fi schimbat printr-o glumă. Dar pentru că era vorba despre Lyn, din cauza felului tăcut și deschis în care-l privea, sugerând o intimitate la care Casey nu s-ar fi așteptat niciodată din partea ei, fusese luat prin surprindere. Nu se simțea amenințat, ci... impresionat. Încântat. Și nu putea s-o respingă, nu pe de-a-ntregul.

Pe buzele lui Casey apăru un zâmbet melancolic. Ochii i se umbriră, iar privirea îi alunecă spre paharul cu vin.

- Draga mea, apelativul venise atât de natural, încât Lyn abia îl remarcă, nu m-am mai atașat sufletește de cineva sau de ceva de pe vremea când eram copil. Și nici nu cred că aș mai fi în stare acum de așa ceva.

O privi, iar în ochii lui se putea citi sinceritatea tăcută, lipsită de orice regret.

- Să nu uiți asta, adăugă el.

Lyn privi peste pătură, spre unul din cei doi collie care stătea culcat cu capul pe labe și le urmărea atent fiecare mișcare, în caz că vreunul din ei i-ar fi aruncat ceva de mâncare. Vru să-l întrebe de ce, să știe ce se întâmplase de-l făcuse atât de precaut... apoi își dădu seama că nu dorea să afle. Nu voia responsabilitatea de a auzi ceea ce i-ar fi putut spune, nu voia să riște să-l înțeleagă și poate să țină la el. Voia ca totul să rămână cât mai simplu cu putință.

- Te înțeleg, spuse ea ușor, chiar dacă inima îi bătea puțin mai repede decât ar fi trebuit. În domeniul meu de activitate, înveți foarte repede să nu te implici emoțional prea mult. După o vreme devine obicei.

Casey zâmbi.

- Nu pari genul de om care să poată să nu se implice. De fapt, dacă ar fi să ghicesc, aș zice că problema ta este că ții prea mult la oameni.

Înainte ca ea să-l întrebe ce-a vrut să spună, el se ridicase și-și umpluse paharul din nou, apoi schimbă subiectul.

- Îți place aici?

- Îhî, răspunse Lyn dând din cap, apoi adăugă cu o voce răgușită: Chiar foarte mult.

- Și mie. Rareori am ocazia să nu fac nimic.

Lyn râse, vărsând câteva picături din vinul cu care Casey tocmai îi umpluse paharul.

- Să alergi după fluturi în jurul unui teren de trei hectare, pentru tine înseamnă nimic? Cred că n-am mai alergat de mult ca acum, în Florida.

- O mică vânătoare de fluturi nu face rău nimănui.

Ochii îi străluciră când se întinse lângă ea, sprijinindu-se în coate, picior peste picior și cu capul dat pe spate. Parfumul lui masculin era la fel de fierbinte ca razele soarelui, iar ea era atât de aproape de umărul lui. Îi putea auzi respirația ușoară; natura parcă adormise și, pentru un timp, Lyn rămase fascinată de mușchii de pe pieptul lui care se ridicau și coborau în ritmul respirației, materialul cămășii mulându-i-se pe piept.

Își ridică privirea și-l văzu uitându-se în jos la ea cu același gen de fascinație leneșă cu care-l studiase și ea. Umbra unui zâmbet strălucea în ochii lui Casey, iar lumina juca pe trăsăturile feței sale. Lyn simți cum i se face pielea de găină în așteptarea atingerii lui, când el se întoarse lent, ridicând cu o mână cârlionțul de pe obrazul ei.

- N-am mai văzut o roșcată cu ochii gri până acum, zise el.

Degetele sale alunecară de-a lungul feței, atingându-i ușor curba lobului urechii. Lyn abia dacă mai respira, iar gâtul i se uscase.

- Cred că va începe să plouă, replică ea.

Mici riduri apărură în jurul ochilor lui, când zâmbi.

- Nu vei reuși să-mi distragi atenția, dacă asta încerci.

Lyn știu că trebuie să facă ceva să rupă vraja, dar nu prea avea putere. Soarele și vinul îi încetiniseră mișcările, iar ușoara mângâiere a degetelor lui avea un efect ușor narcotic, luându-i energia. Așa că abia reuși să facă o observație, fără prea multă convingere.

- Mai avem de prins niște fluturi, spuse ea cu greu.

- Nici o grijă, nu vor pleca nicăieri.

Degetele lui îi desenară conturul maxilarului, apoi se abătură o clipă pe gâtul ei. Pulsul lui Lyn se acceleră imediat. Ridică ochii spre el.

- Casey, îl întrebă ea încet, de ce m-ai invitat azi aici?

Ar fi putut să-i dea o mulțime de răspunsuri, fără a fi nevoit să mintă. Ar fi putut ignora întrebarea și, întorcându-i capul spre el, să o sărute cu delicatețe, ceea ce ar fi dorit mai mult decât orice altceva, în acea clipă. Dar precauția și bunul simț îl împiedicară s-o facă. Uneori, instinctele îl împingeau mult prea departe, iar în ceea ce o privește pe Lyn, nu era absolut sigur că instinctele lui erau demne de încredere.

Așa că, după o clipă de ezitare, ridică mâna spre părul ei, potrivindu-i în joacă ochelarii, și întreaga magie care existase între ei dispăru.

- In afară de faptul că îmi placi și că sunt de părere că ai nevoie să faci ceva mai interesant decât să stai în casă și să dormi până la ora cinci după-amiază? Mă bucur că m-ai întrebat. Se ridică, simțindu-se prea vulnerabil ca să mai rămână întins lângă ea. Terminându-și de băut vinul, zise:

- Am o propunere pentru tine. Băiatul care se ocupa de câini nu are gripă, ci scarlatină. Știu că nu este o boală prea frecventă în ziua de azi, dar așa stau lucrurile și n-am ce face. Se va întoarce la lucru peste o lună, cel mai curând. Ce părere ai de o slujbă?

Acesta fusese ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă de la el și, după momentul de șoc și dezamăgire, abia reuși să rostească:

- Îngrijitor de câini? Vrei să-ți îngrijesc câinii?

Casey ridică o mână parcă apărându-se de furia ce apăruse în ochii ei.

- Nu, dă-mi voie să reformulez propunerea. Nu ți-aș cere așa ceva: să-mi îngrijești câinii; voi putea să mă ocup singur de asta până când voi angaja un alt puști. Dar Joey m-a lăsat într-un mare impas. Ajunsese să-mi fie de mare ajutor în dresarea animalelor, iar toate acestea le puteam face mult mai rapid împreună. Nu-i o muncă grea, dar cu siguranță îmi vei fi de mare ajutor.

După ce problema fusese pusă altfel, supărarea lui Lyn păru deplasată. Tot nu-i plăcea ideea, dar cel puțin nu mai suna a insultă, ca prima dată.

- Nu cred că te pot ajuta. Încă mai trebuie să mă ocup de firma lui Pat și nu văd cum...

- Doar de două-trei ori pe zi, spuse el, și fără cine știe ce muncă fizică. S-ar putea chiar să-ți placă.

Lyn deja clătina din cap.

- Nu, nu mă înțelegi. Doar aceste ultime două solicitări de pet-sitting sunt pentru mine. După aceea nu mai am nici o altă programare...

- Perfect.

- Și, continuă ea cu hotărâre, voiam să mai am puțin timp liber cât este plecată Pat, ca să mă relaxez și să am o vacanță.

- Din câte mi-ai spus până acum, de când ai venit aici n-ai făcut altceva decât să dormi și să te relaxezi.

- Și ce dacă? ripostă ea. Nu văd nimic rău în asta. Pentru asta vin oamenii în Florida!

- Toți avem nevoie de o ocupație, Lyn, spuse Casey cu blândețe. Chiar și cei mai extenuați asistenți sociali.

- Așadar, asta este... o terapie? întrebă ea pe un ton ascuțit.

Zâmbetul lui fu atât de blând, încât Lyn nu-și putu da seama ce se ascundea în spatele lui.

- Poate că este doar o cale de a te vedea mai des, mărturisi el.

Lyn își coborî privirea, stânjenită.

- Ei bine... atunci îți mulțumesc, dar tot nu te pot ajuta. Nu prea mă pricep la animale, ai văzut și singur. Și n-am nevoie de o slujbă.

- Eu, în locul tău, n-aș fi atât de repezit. Într-adevăr, nu te plătesc prea mult, dar există alte beneficii care, cu siguranță, te vor încânta.

Ea îl privi o clipă, apoi își întoarse repede capul, temându-se să-l întrebe la ce beneficii se referea.

- Nu mă interesează, spuse ea. Nu vreau să mă implic în nimic sau să fiu responsabilă pentru ceva, acum. Îmi plac lucrurile așa cum sunt.

- Ba dimpotrivă. Cred că puțină responsabilitate este exact ce-ți trebuie acum, ca să-ți iei gândul de la problemele tale.

- Ți-am spus, nu mă interesează.

Casey rămase la convingerea lui.

- Mai gândește-te, o sfătui el.

Și, fără să-i mai dea ocazia să riposteze, îi luă mâna spunându-i:

- Acum, hai să ne ocupăm de fluturii aceia. Ne mai trebuie cel puțin o duzină, până ne întoarcem acasă.

Înainte de a zări vreun fluture, începu să plouă. Furtuna izbucni brusc, așa cum se întâmplă deseori în Florida; cerul se întunecă deodată, vântul începu să sufle, iar ploaia să toarne din cer cu găleata. Câinii, mai deștepți decât stăpânii lor, au luat-o la fugă spre mașină, în timp ce Lyn și Casey se luptau cu plasele și cutia cu fluturi.

- Pătura! strigă Lyn, gesticulând spre locul unde pregătiseră picnicul. Se va uda leoarcă!

- Prea târziu!

Casey o luă de mâna și fugiră spre adăpostul de la marginea lacului.

Iarba era alunecoasă, iar Lyn era să cadă de câteva ori, însă, de fiecare dată, brațul puternic al lui Casey interveni prompt. Când ajunseră la adăpost, gâfâind și râzând, violența ploii se domolise, abia mai picând câțiva stropi. Însă ei erau complet uzi. Părul lui Lyn era o masă grea, udă, atârnând pe spate și pe ceafă, cu apa șiroind din el pe umeri și pe față; bumbacul subțire al pantalonilor ei scurți se lipise de piele, la fel ca și bustiera, putându-i-se observa foarte bine sfârcurile întărite din cauza frigului. Casey își șterse cu mâna apa de pe față, scuturându-și apoi capul, împrăștiind apă în jur. Râse când Lyn protestă și se feri de stropii de apă.

- Bieții fluturi! exclamă ea privind cutia. S-au udat!

- Își vor reveni, o liniști Casey, luându-i cutia din mână.

- Şi avem nevoie de mai mulţi, zise Lyn, storcându-şi pantalonii. Acum n-o să mai putem prinde nici unul.

- Se poate face un trucaj, o asigură Casey. Poţi face şase fluturi să arate cât o sută.

Atunci sesiză Lyn acea nuanţă ciudată, foarte slabă, din vocea lui. Când îşi ridică privirea spre el, Casey stătea foarte aproape de ea, privind-o şi zâmbind.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu nervozitate, dându-şi la o parte de pe frunte câteva şuviţe de păr ude. Arăt ca o pisică plouată, nu-i aşa?

Zâmbetul lui se lăţi şi el făcu un pas înainte, astfel încât coapsele lor se apropiară. Uşor îşi puse mâinile pe umerii ei.

- Arăţi ca o sirenă, zise el.

- Asta vrea să fie un compliment?

Vocea îi sunase gâtuit când îşi ridică privirea spre el. Atingerea lui, susurul ploii, strălucirea caldă din ochii lui păreau a ridica o cortină în jurul lor, stimulând imaginaţia. În ciuda ploii cam reci, Lyn simţi că se încălzeşte şi roşeşte. Îi era imposibil să-şi mai desprindă ochii de pe el.

- Este un compliment, îi spuse Casey.

Degetul lui urcă şi-i şterse o picătură de ploaie de pe gât.

- Chipul tău pare acoperit cu rouă, continuă el, iar ochii sunt de culoarea dimineţii.

El îşi coborî capul şi Lyn îi simţi atingerea vârfului limbii pe obraz, gustând ploaia. I se tăie respiraţia. O senzaţie caldă îi paraliză toţi muşchii când îi simţi respiraţia fierbinte, atingerea fină a limbii lui pe tâmplă, pe lobul urechii, pe vârful nasului. Făra să-şi dea seama, mâinile i se odihneau pe talia lui, simţindu-i căldura corpului prin cămaşa udă şi muşchii ce se încordau şi se relaxau când Casey se apleca să adune picăturile de ploaie de pe pielea ei.

Ultimele rămăşiţe ale controlului de sine dispărură, iar Casey îşi dădu seama că nu i se mai putea împotrivi. Îi apropie capul, sărutând-o, gustând-o, îmbrăţişând-o. Nu-şi mai amintea de ce i se păruse, până atunci, atât de important autocontrolul. Ideea de a sta la distanţă de ea i se părea acum cea mai absurdă idee din viaţa lui.

Nu-i putea rezista. Nu voia să-i reziste. Și era mai mult decât acest moment, căldura pielii lui, parfumul ei de flori de câmp care-l învăluia, simpla prezență a ei în mintea, în pielea lui. Pulsul i se acceleră, iar febra îl cuprinse, nemaifiind în stare să discearnă ce este cel mai bine să facă. Nu mai voia să gândească. Își dorea ca acest sărut să țină o veșnicie. Își dorea s-o așeze jos, să-i scoată toate hainele și să-i exploreze fiecare curbă și ascunziș al corpului; voia să se îngroape în ea, să se înece în ea. Își dorea s-o țină în brațe, să fie o parte din ea, să se lase absorbit în ea și ea în el și își dorea ca toate acestea să țină mult, foarte mult timp. Și nu găsea nici un motiv pentru ca toate astea să nu se întâmple. Nu-și mai amintea de ce, odată, își impusese să nu se mai apropie prea mult de ea.

Lyn gustă căldura dulce a limbii lui într-o explozie de amețeală și culori, brusc conștientizând întreaga scenă. Simțurile i se treziră complet. Era conștientă de atingerea degetelor lui, puternice și dure, pe spatele ei, și textura blugilor uzi care-i atingeau picioarele goale. Un geamăt ușor îi scăpă printre buze, iar brațele, prin propria lor voință, îmbrățișară gâtul lui Casey, strângându-l mai aproape. Avea gust de vin și ploaie. El o umplea cu căldură și spirale de lumină și întuneric.

Inima îi bubuia în piept, iar respirația lor se unea într-una singură.

Gura lui se desprinse din sărut și-i alunecă ușor în jos apăsând îndelung și adânc pe linia gâtului ei. Mâinile lui Casey se ridicară spre pieptul ei până când cuprinseră sânii grei, dornici de mângâieri. Pentru Lyn, totul părea că încremenește în loc, dorind și în același timp nedorind, în așteptarea atingerii lui. Doar materialul subțire îi mai separa pielea de căldura atingerii lui. Săgeți de plăcere i se înfigeau în abdomen când el îi mângâia sfârcurile, neajutorate, care o dureau din cauza dorinței. Dorea ca el să se scufunde în ea, dorea să se predea puternicei, teribilei lumi a senzațiilor provocate de el și, în altă parte, exact asta ar fi făcut.

Își strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui, șoptind:

- Casey... nu. Oprește-te. Te rog.

Mâinile lui alunecară pe șoldurile lui Lyn; o sărută lung la baza gâtului. Respirația lui neregulată îi mângâia pielea și-i putu simți

bătăile puternice ale inimii, când el îi șopti:

- Vino acasă cu mine.

- Nu, repetă ea cu un mare efort de voință.

Se forță să deschidă ochii, să-i desprindă mâinile de pe ea și făcu un pas mic înapoi. Respirația îi era dezordonată, mușchii o dureau, până și pielea i se înfiora revoltată, din cauza lipsei mângâierilor lui.

- Nu, repetă ea din nou, cu puțin mai multă convingere.

Ochii lui Casey străluceau blând, profunzi și pătrunzători.

- De ce? vru el să știe.

Rămășițele pasiunii încă îi mai înroșeau pielea, iar cârlionții blonzi îi căzură pe frunte. Lyn abia rezistă tentației de a ridica mâna și a-i îndepărta părul de pe frunte. Strânse pumnii: se forță să-și controleze vocea, când spuse:

- Pentru că... este ridicol. E prea devreme... Nici măcar nu te cunosc.

Și atunci Casey își aminti de ce. Își aminti pericolul ce te amenință când mergi prea repede, când îți dorești ceva prea mult. Cât de ușor era să uite acest lucru când era împreună cu Lyn, cât de greu îi era să renunțe. Dar când zâmbi și ridică mâna să-i mângâie obrazul, știu exact ce trebuia să facă. Să se retragă.

În loc de asta, se auzi zicând:

- Știu cum putem remedia asta. Vino să lucrezi pentru mine.

- Nu... nu pot.

Se strădui să se ferească de atingerea lui și inspiră adânc.

- Ți-am mai spus, continuă ea, nu vreau să mă implic în nimic.

Și, privindu-l, își drese vocea ca să fie cât mai fermă cu putință. Spuse:

- Nu cred că ar fi o idee prea bună, Casey.

Zâmbetul lui era blând, prea răbdător.

- Mai gândește-te, o sfătui el din nou.

- Nu.

Lyn mai inspiră încă o dată adânc.

- S-a oprit ploaia, încercă ea să schimbe subiectul. Ar trebui să ne întoarcem.

Întinse mâna după cutia cu fluturi în același timp cu el. Mâinile

li se atinseră, iar ea și-o retrase automat. Zâmbetul lui se lărgi.

- Mai gândește-te, repetă el.

- Nu.

Dar știu chiar înainte de a privi în ochii lui toleranți și amuzați, că se va gândi serios la această propunere. Și știu, oricât de mult ar fi încercat să nege acest lucru, care era și răspunsul.

Casey îl știa și el, dar nu prea era sigur dacă ar fi trebuit să fie încântat sau să regrete.

Capitolul 5

În următoarele trei zile, Lyn nu făcu nimic altceva decât să se gândească la Casey Carmichael. O mai sunase, dar numai pentru a o chema să-i hrănească animalele cât era plecat la filmările vreunei reclame. Lyn reuși să-și facă treaba fără nici un alt incident și nu-l mai revăzu. El n-o mai întrebase dacă se răzgândise în privința ofertei sale de muncă, iar ea cu siguranță n-ar fi adus în discuție acest subiect. Casey Carmichael era un bărbat periculos și cu cât îl vedea mai puțin, cu atât era mai bine.

În fiecare seară se culcase devreme, dormise până dimineața târziu, urmărise jocurile de la televizor, în timpul zilei, și răsfoise reviste. Vorbise cu Pat la telefon de două ori și o asigurase că totul mergea perfect. Nu mai primise nici o comandă, și asta era exact ce-și dorise: ore în șir în care să nu facă nimic. Și își umpluse majoritatea acelor ore gândindu-se la Casey.

Desigur, își dăduse seama care fusese planul lui. Nu voia să o forțeze cu nimic, așa încât se pusese pe așteptat. Ori va accepta în totalitate termenii propunerii lui, ori propunerea cădea. Iar Lyn n-avea deloc intenția să intre în jocul lui. N-o interesau nici Casey Carmichael, nici propunerea acestuia. Îi plăcea propria viață așa

cum era; nu voia s-o schimbe cu nimic.

Însă, când telefonul sună pentru o nouă solicitare la o adresă nu prea departe de casa lui Pat, entuziasmul lui Lyn fu pe măsură. Accepta orice, numai să-și ia gândurile de la ochii de smarald, zâmbitori, și mâinile puternice, mângâietoare.

Femeia care o sunase se recomandase Jane Crebs și-i spusese că creștea pisici birmaneze. Trebuia să plece în California pentru două săptămâni și avea nevoie de cineva care să-i îngrijească pisicile cât va fi ea plecată. Deși Pat n-avea nimic împotriva solicitărilor din timpul sezonului cald, o avertizase pe Lyn să nu accepte nici o solicitare prin telefon. Așa că Lyn își stabili o întâlnire cu doamna Crebs și pisicile ei, în acea după-amiază.

Casa respectivă era într-un cartier vechi, vizavi de un mic lac și umbrită de stejari imenși, destul de rari în acea regiune a Floridei. Primul lucru pe care-l observă Lyn când parcă mașina pe marginea drumului era un câine alb cu negru legat de un copac și fu îngrozită. Nu-i spusese nimic despre câine.

Când coborî din mașină, groaza crescu. Câinele nu se ridică, nu lătră, iar când Lyn se apropie mai mult, află și motivul: lanțul cu care era legat era prea scurt ca să-i permită să se ridice. Stătea cu urechile pleoștite și coada strâns lipită de corp, privind-o suspicios. Lyn nu știa prea multe despre câini, cum ar fi că acest comportament prevestea adeseori un atac, așa încât se apropie de el. vorbindu-i încet. Din fericire, câinele era ori prea slăbit, ori prea strâns legat ca să poată mușca. Scoase un sunet jos din gât asemănător unui mârâit, dădu din coadă o dată și închise ochii în semn de supunere pentru orice ar fi vrut să-i facă Lyn.

Blana câinelui era murdară și încâlcită, ochii îi erau tulburi și i se vedeau coastele prin blană. Nu se vedea nici un vas pentru apă.

- Bietul de tine, murmură Lyn, și se apleacă să-l mângâie pe cap.

Exact atunci ușa casei se deschise și o voce spuse:

- În locul tău n-aș pune mâna pe el. Cine știe ce boli o fi având.

Lyn își ridică privirea și porni spre treptele casei.

- Doamna Crebs? Mă numesc Lyn Sanders, de la Pet Pride.

Doamna Crebs era o femeie cu gabarit sporit, îmbrăcată într-un

capot prea scurt. Îi strânse mâna lui Lyn dintr-o singură mișcare, cu putere.

- Îmi pare bine să te cunosc. Intră.

- Nu mi-ați spus nimic despre câine.

Doamna Crebs aruncă o privire dezinteresată peste umăr.

- La nenorocitul ăla te referi? Nu-i al meu. Nu făcea altceva decât să scurme prin grădini și să răstoarne tomberoanele cu gunoi. Soțul meu voia să-l împuște, dar l-am prins eu azi-dimineață și l-am legat. Până când vin hingherii să-l ia.

Lyn vru să-i spună, cu timiditate, că bietul câine n-avea apă și lanțul era prea scurt, dar chiar în clipa aceea avu parte de ceva și mai tulburător.

Când intră în casă, o izbi o duhoare îngrozitoare. Când doamna Crebus o conduse în camera din spate, găsi și sursa. Femeia n-avea câteva pisici, ci zeci de pisici. Bietele de ele stăteau înghesuite în niște cuști prea mici pentru numărul lor, ca niște cutii de conserve pe un raft. Cuștile erau așezate, la rândul lor, unele peste altele. Unele dintre pisici miorlăiau, altele scuipau când Lyn trecu pe lângă ele, iar altele dormeau în propria lor murdărie și abia îi aruncară o privire mai mult decât plictisită înainte de a închide la loc ochii.

Lyn își simțea stomacul întorcându-i-se pe dos când privi în jur. Farfurii cu apă în care pluteau fragmente de mâncare, altele goale, și toate erau înghesuite unele peste altele. Câte patru-cinci pisici erau înghesuite în cuștile mici, iar blănurile le erau în[illegible]rcate.

Lyn reuși, cu o voce oarecum ciudată, să întrebe:

- Creșteți aceste pisici pentru pui? Așa vă câștigați existența?

Doamna Crebs dădu scurt din cap.

- Cel mai ușor lucru din lume. După cum vezi, pisicile n-au nevoie de prea multă atenție. Le umpli farfuriile cu apă și cu mâncare din când în când, iar când se golesc, le umpli din nou. De aceea cred că nu va fi nevoie să vii mai des de o dată la două zile. Zece dolari vizita, ai spus, nu-i așa?

Lyn abia o auzi. Ochii i se mișcară încet, dezgustați, de la o cușcă la alta. Gândindu-se la apartamentele luxoase ale pisicilor lui Casey,

la mâncărurile costisitoare și la cuștile curate în care locuiau, camera aceasta i se păru și mai rea decât era. Simți revolta fierbând în ea.

- Și oamenii vă plătesc pentru acești pisoi?

Acum doamna Crebs păru un pic insultată.

- Ei, sigur că înainte de a le prezenta clienților, le curăț puțin. Ies mulți bani din afacerea asta dacă știi cum s-o faci. Acum am de gând să plec între întâi și cincisprezece. Mâncarea este în dulapul acela. Ai zis zece dolari vizita, nu?

Lyn își spuse că asta n-o privește pe ea. N-avea de gând să se certe cu femeia asta pe tema eticii tratării animalelor. Nu era treaba ei să spună oamenilor cum să-și trăiască viața, nu mai era treaba ei. N-o va amenința că va chema Asociația pentru Protecția Animalelor, nici n-o va reclama la Departamentul Sănătății, nici măcar nu-i va spune ce să facă cu cei zece dolari nenorociți ai ei. Auzise despre locuri ca acesta, unde se creșteau pui de câini și de pisici în condiții la fel de jalnice sau chiar mai rău, ca niște fabrici de jucării. Oriunde puteai găsi asemenea locuri. Atâta timp cât vor exista cumpărători pentru „produsele" lor, oamenii ca doamna Crebs își vor menține afacerile, iar Lyn nu putea schimba cu nimic situația. Doar nu putea să schimbe toată lumea asta nenorocită, nu?

Așa că se uită la femeie și se strădui să zâmbească.

- Da, exact. Zece dolari vizita, pentru fiecare animal, spuse Lyn.

Doamna Crebs rămase stupefiată.

- Dar... am douăzeci de pisici!

- Asta înseamnă două sute de dolari vizita, încuviință Lyn zâmbind. Iar pentru două săptămâni...

- O mie patru sute de dolari! exclamă doamna Crebs. Dar este revoltător! Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit! Nici măcar vizita mea în California nu va costa atât!

- Îmi pare rău, replică Lyn cu un aer inocent, însă asta este taxa noastră. Calitatea serviciului se plătește, nu?

- Dar nu sunt decât niște pisici!

Lyn se forță să-și mențină tonul coborât și un zâmbet înghețat pe buze când spuse, întinzându-i mâna.

- Regret că nu v-am putut fi de folos. Vă urez să aveți noroc să

găsiţi pe altcineva în locul meu.

Femeia nu-i luă în seamă mână.

- Dar plec mâine! se plânse ea.

- Îmi pare rău, repetă Lyn, şi se întoarse spre uşă, plecând repede înainte de a apuca să facă ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Doamna Crebs se ţinu după ea, bombănind ceva de genul „tâlhărie la drumul mare" şi „trebuie să fie o lege şi pentru aşa ceva", fiecare cuvânt încordând şi mai mult muşchii lui Lyn până când, numai durerea provocată de unghiile pe care şi le înfigea în podul palmelor, îi mai aduse aminte că exista o lege... împotriva atacului şi bătăii unei alte persoane, exact ce i-ar fi făcut ea doamnei Crebs dacă s-ar fi întors înapoi. Ar fi pocnit-o de i-ar fi sărit ochii din cap şi limba prin nas.

Apropiindu-se de maşină, ochii îi căzură din nou pe câinele care zăcea sub copac. Un val de furie îi puse un nod în gât. Arăta jalnic. Lipsit de personalitate şi cu o înfăţişare ca vai de el, nu mai avea nimic din ce l-ar fi putut face pe un copil să şi-l aleagă drept partener de joacă. Era prost hrănit şi probabil bolnav. Nici nu îndrăznea să se gândească ce şanse ar fi avut dacă ar fi ajuns la hingheri - asta doar dacă doamna Crebs nu-l va împuşca înainte.

Chiar dacă nu putea schimba lumea, măcar ar putea ajuta un biet câine. Se întoarse brusc.

- Chiar aveţi de gând să trimiteţi câinele acesta la ecarisaj? întrebă Lyn. Cred că i-aş putea găsi un cămin.

Doamna Crebs îşi îngustă suspicioasă ochii.

- Nu-l dau.

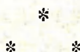
Nările lui Lyn fremătară şi încă o dată reuşi să-şi înghită o replică usturătoare.

- Cât face? se interesă ea băţoasă.

Femeia răspunse fără ezitare.

- Douăzeci de dolari.

Lyn îşi deschise poşeta şi scoase două hârtii de câte zece dolari. Le trânti în mâna întinsă a femeii, apoi se îndreptă spre câine fără să rostească nici un alt cuvânt.

Casey, spre marea ușurare a lui Lyn era în curtea din fața casei când ajunse ea. Sub îndrumarea atentă a acestuia, doi ciobănești germani executau o cursă de obstacole; săriră pe o cutie înaltă de lemn, se târâră printr-un tub gros și săriră un perete înalt de lemn. Lyn privi uimită cum cei doi câini executară tot felul de figuri pe care, în mod normal, un câine obișnuit nu le putea executa. Apoi Casey o observă.

Când Lyn coborî din mașină, el îi făcu cu mâna și fluieră ascuțit spre câini. Pasagerul canin al lui Lyn, care stătea pe podea, între scaunele din față și bancheta din spate, nici măcar nu ciuli urechile. Casey conduse cei doi ciobănești germani spre un teren de joacă împrejmuit, apoi se îndreptă spre ea.

- Salut, spuse el.

Era îmbrăcat cu niște pantaloni subțiri și un tricou imprimat, iar fața deja bronzată începuse să-i fie arsă de soare. Lyn nu se așteptase ca pulsul să i se accelereze la vederea lui, nici ca privirea lui luminoasă, când se îndreptă spre ea, să-i trezească amintiri atât de vii ale atingerilor, ale buzelor lui.

Lyn înghiți în sec, cu gâtul uscat, si-i răspunse:

- Salut!

Se rezemă de portiera mașinii.

- Aă... Ți-am adus ceva, zise ea, arătând spre bancheta din spate a mașinii.

Mirat, Casey ridică dintr-o sprânceană și aruncă o privire prin geamul din spate.

- Oh, Casey, a fost groaznic, începu ea să-i povestească. Acea femeie oribilă îl legase de un copac fără să-i dea nici mâncare, nici apă. Nu putea nici măcar să se miște! Voiau să-l împuște. Iar când m-am oferit să-l iau eu, a avut tupeul să-mi ceară douăzeci de dolari pe el! Îți vine să crezi așa ceva? Ar trebui să fie arestată.

Casey se uită la ea, cu ochii sclipind.

- Ei, ca să vezi, zise el amuzat, se pare că te-ai cam implicat un pic în povestea asta, nu crezi? Un câine este o mare responsabilitate.

- Pentru mine? întrebă Lyn, scuturând din cap. A, nu, nu pentru mine. Ți l-am adus ție. Ai spus că iei majoritatea câinilor de la ecarisaj și tocmai acolo ar fi ajuns bietul de el, dacă ar mai fi trăit până atunci. Spuneai despre corcituri că sunt mult mai buni decât cei de rasă, nu? Ei bine, și el este corcitură. M-am gândit că poate tu... ai putea să faci ceva cu el, continuă ea, făcând semn spre câine.

Expresia de pe chipul lui era sceptică și amuzată în același timp. Se dădu la o parte de lângă portieră.

- Atunci, vino cu el înăuntru și să vedem ce se poate face.

Lyn zâmbi slab.

- Păi, asta ar putea fi o problemă...

Nu voia să-i povestească lui Casey cum aproape că fusese mușcată când încercase să-l dezlege și cum îl cărase în brațe până la mașină. Știa că nimic din toate astea n-ar fi făcut o impresie bună. Așa că ridică din umeri și deschise ușa.

- Ieși afară, câine, îl chemă ea. Haide, ieși afară.

Masa de blană murdară și încâlcită nu se mișcă.

- Hai, câine. Hai, vino...

- Cum îl cheamă? o întrerupse Casey.

Lyn ezită.

- Nu știu. Nu știu nici măcar dacă are vreun nume.

- Are nevoie de unul și ar trebui să începi să-l folosești chiar de acum.

Lyn se uită la grămada de blană alb cu negru, murdară, ce acoperea podeaua mașinii și hotărî:

- Iepurilă. Îi voi spune Iepurilă.

Casey îi aruncă o privire piezișă.

- Draga mea, câinele ăsta n-are nici pe departe sprinteneala unui iepure.

- Și ce dacă? Am primit odată un iepure de Paști, care avea blănița la fel colorată și-mi amintește de el. În plus, este un nume ușor de memorat.

Și văzând că, atât ea, cât și câinele pierd puncte în aprecierea lui

Casey cu fiecare moment care trecea, se întoarse la mașină și spuse hotărâtă:

- Haide, Iepurilă, nu te mai prosti. Hai, vino aici.

Când întinse mâna după el, în mașină, câinele încercă s-o muște. Lyn țipă scurt, surprinsă, și se feri.

- Nu-l lăsa să scape după ce ți-a făcut așa ceva!

Casey o dădu la o parte și, înainte ca ea să poată protesta, scoase din buzunar o zgardă, o prinse în jurul gâtului câinelui și, cu o singură smucitură, trase câinele afară din mașină.

- Ce faci? strigă Lyn. Ai grijă.

- Nu lăsa câinele să te domine. Dacă vede că te poate speria, nu-l vei mai putea controla niciodată.

Casey atașă la zgardă o lesă, iar Iepurilă se zbătea furios, mârâind și încercând să-l muște, arătându-și colții. Lui Lyn nu-i venea să creadă că tocmai acum își alesese câinele momentul să demonstreze ceva independență și-i era frică să nu cumva să-l muște pe Casey.

- E-n regulă, Casey, dă-i drumul. Este doar supărat, se va calma...

Fără s-o ia în seamă, Casey se lăsă pe vine și apucă smocurile de blană de pe laturile gâtului lui Iepurilă, imobilizându-i capul.

- Ce faci?

Casey nu-i răspunse.

Timp de aproape treizeci de secunde, Iepurilă continuă să mârâie furios, dar când vru să-și tragă capul, Casey nu-i dădu voie, forțând câinele să-l privească în ochi. Era cel mai uimitor lucru pe care-l văzuse Lyn vreodată. Mârâitul încetă. După un timp, coada începu să i se balanseze nesigură. De mai multe ori câinele încercase să-și tragă capul, dar de fiecare dată Casey nu-l lăsase. După aproape trei minute de luptă mută, Iepurilă scoase un sunet jos, un schelălăit supus și linse fața lui Casey.

Casey se ridică, iar Iepurilă se culcă pe labele din față, privindu-l pe Casey cu o expresie care, deși nu era chiar adoratoare, cu siguranță era plină de respect. Și pentru prima dată arăta ca un câine.

Lyn îl privi pe Casey uimită.

- Ce ești tu, îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată, un fel de hipnotizator?

El clătină din cap.

- Trebuie să stabilești imediat cine este șeful, și din moment ce n-aș face față într-o luptă cu un câine, am folosit o altă tehnică: l-am fixat cu privirea. Du-te și adu-mi lesa aceea de pe gard.

Lyn observă că el ținea un picior pe lesa lui Iepurilă, acesta fiind probabil unul din motivele pentru care Iepurilă nu încercase să fugă. Se grăbi să aducă cealaltă lesă.

- După aceea îl vei lua? îl întrebă Lyn, când se întoarse. Știu că n-arată prea bine, dar câinele acela din reclama pentru bere este chiar mai urât decât el și...

Casey râse ușor, clătinând din cap, și trase scurt de lesă.

- Chiar dacă acest câine ar arăta ca Lassie și ar avea o inimă ca a lui Rin-Tin-Tin, tot n-ar putea juca într-o reclamă pentru bere - sau în orice altceva. Nu...

Îi înmâna lesa lui Lyn.

- Cel mult, continuă el, după un an sau doi de dresaj dur, ar putea deveni un câine de casă - poate - dar n-am ce să fac cu el.

Lyn se uită la lesa din mâna ei, apoi la câinele nemișcat de la capătul acesteia.

- Dar... dar tocmai ai făcut ceva cu el. Uite ce frumos se comportă acum...

Casey clătină din cap, zâmbind.

- Asta nu-i bună purtare, ci frică. Trebuie să-mi aleg cu grijă animalele, Lyn, iar acesta n-are ce-mi trebuie. Îmi pare rău.

- Dar...

- Îți spun eu ce facem, se oferi el, te ajut să-l cureți, îi voi face un scurt examen veterinar, după care vom vedea ce va ieși. În orice caz, nu-te pot lăsa să-l iei acasă în halul ăsta.

- Nu pot să-l iau acasă, oricum ar fi! protestă Lyn alarmată.

Însă Casey îi luase deja lesa și, încă o dată, Lyn n-avu de ales decât să-l urmeze.

*

* *

Două ore mai târziu, Lyn era murdară de păr de câine, udă și epuizată. Stătea lângă Casey în curtea din spatele casei în timp ce Iepurilă, acum mult mai curat, dar încă foarte traumatizat, stătea la uscat în razele fierbinți ale soarelui, într-o cușcă.

- De ce, de fiecare dată când sunt lângă tine, sfârșesc prin a fi udă și murdară? se plânse ea.

Casey zâmbi și-i întinse o bere.

- Pentru că duc o viață activă.

- Mă gândeam eu, replică Lyn ironic.

Lyn închise ochii, înfiorându-se când imaginea acelor sărmane pisici îi reveni în minte.

- Dumnezeule, Casey, dacă le-ai fi văzut. Acele biete pisicuțe - murdare, bolnave - n-avea nici măcar bunul simț să le dea apă proaspătă! Și duhoarea!

Se înfioră din nou.

- Cum de li se permite unor astfel de oameni să trăiască? continuă ea. De ce nimeni nu face nimic?

Casey clătină din cap cu tristețe.

- Am avut și eu însumi de-a face cu buna noastră doamnă Crebs. Însă când o persoană nu vrea să asculte de propria-i conștiință, nu prea ai ce-i face - deși eu de mult timp sunt în favoarea biciuirii în piața publică.

După ce mai bău un pic de bere, continuă:

- Asociația pentru Protecția Animalelor a închis-o de două ori, dar nu pentru mult timp. Oamenii ca ea revin întotdeauna la vechile obiceiuri.

- Dar trebuie să existe ceva ce ai putea să faci!

Casey zâmbi scurt, în colțul gurii.

- Ca de pildă? Un atac tip comando pentru eliberarea pisicilor?

Lyn ezită, dar nu-i împărtăși zâmbetul.

- Nu, murmură ea bosumflată. Nu cred.

Oricum nu era treaba ei. Salvase câinele, nu? Pentru o femeie care se hotărâse să nu se mai amestece în treburile altora, făcuse destul pe ziua de azi. Și uite cu ce se alesese: un câine fricos și încăpățânat, care își arăta gratitudinea că fusese salvat mârâind de

fiecare dată când se apropia de el. Iar acum se alesese cu el. Nu, pisicile nu erau treaba ei. Nu mai avea nici un rost să-şi facă griji în privinţa lor.

Casey o privi de parcă ar fi aşteptat ca ea să mai spună ceva. Când văzu că Lyn nu mai zicea nimic, îşi întoarse privirea spre Iepurilă şi comentă:

- Cred că are ceva sânge de collie în vene.

Lyn îl privi plină de speranţă.

- Şi asta-i bine?

- Nu-i rău, admise el. Dar nu-ţi face prea multe speranţe. Ai auzit expresia „câine bun de nimic"? Se pare că tocmai te-ai ales cu un astfel de exemplar.

Era o prostie din partea ei să se simtă jignită de cuvintele lui. În definitiv, nici nu era câinele ei. Totuşi, îi replică:

- Parcă am auzit undeva că nu există câini proşti, ci numai stăpâni nepricepuţi...

Apoi, scuturându-şi capul ca pentru a-şi limpezi mintea, continuă:

- Dar ce tot spun eu aici? Nici măcar nu-mi plac câinii!

- Mai ştiu o zicală, spuse Casey. Dacă salvezi viaţa unui câine, răspunzi de el tot restul vieţii!

Lyn se încruntă.

- N-am auzit de ea până acum, afirmă ea.

- Am citit-o într-o prăjitură cu răvaş.

- Nu pot să iau câinele acasă. Nici măcar n-am o casă, iar Pat m-ar omorî. Casey, sigur nu poţi tu...

Îl privi cu speranţă în ochi, dar el clătină din cap.

- Regret.

Lyn îşi desfăcu cutia de bere cu un gest brusc.

- Eşti cel mai încăpăţânat şi insensibil bărbat din câţi am cunoscut, bombăni ea.

- Mă bucur că ai trecut azi pe aici, îi zise Casey.

Se uită la el şi-l văzu că zâmbeşte. Un zâmbet blând, convingător, care îi provocă furnicături în lungul coloanei şi o senzaţie de căldură în tot corpul. Lyn îşi coborî repede privirea ca

să evite puterea acestui zâmbet, dar nu se putu abține să nu-l întrebe, cu o voce puțin răgușită:

- De ce?

- Pentru că mi-a fost dor de tine, îi răspunse el.

Casey se apropie de scaunul pe care stătea ea și-i luă mâna într-a lui. Degetele tinerei erau reci de la contactul cu cutia de bere, dar imediat se încălziră la atingerea mâinii lui fierbinți.

- Cum adică ți-a fost dor de mine? îl întrebă ea.

Încercă să-și păstreze un ton jucăuș, dar nu-și putu reprima un mic tremur al vocii când Casey îi urmări cu degetul una din liniile din palmă.

- De-abia mă cunoști de câteva zile, argumentă ea.

- Știu ce-mi place. Ți-am mai spus asta, nu?

Lyn rămase fără replică. Cuvintele lui o făcură să se simtă emoționată și fâstâcită; inima începu să-i bată neregulat, iar strânsoarea blândă a mâinii lui îi pompa în vene o moleșeală dulce. Însă nu mai era o puștoaică; avea douăzeci și opt de ani, era femeie matură și avea suficient de multe complicații în viața ei, ca să se mai încurce cu Casey.

Încet își retrase mâna dintr-a lui și luă o înghițitură mică de bere.

- Iepurilă arată mult mai bine acum, constată ea. A ajutat enorm șamponul pe care l-ai folosit. Ar trebui să ți-l plătesc. La fel și picăturile de ochi și vitaminele.

- Nu-i nevoie, îi spuse el pe același ton ușor ca al ei.

Lyn insistă:

- Dar tu nu iei medicamente gratis, nu?

- Nu, admise Casey.

- Atunci am să ți le plătesc.

El ridică cutia cu bere spre buze și spuse:

- Cum dorești. Dar să știi că sunt scumpe.

- Cu atât mai mult. Cât?

Casey se gândi că, de când a apărut omenirea, niciodată un om nu s-a mai străduit atât de mult ca să obțină ceva ce nu voia. Indiferent ce făcea, sfârșea la fel. N-o voia pe Lyn Sanders în viața

lui, însă în ultimele trei zile nu făcuse altceva decât să se gândească cum s-o mai vadă o dată. Dacă azi n-ar fi venit ea, el nu s-ar fi dus după ea, ceea ce demonstra cât de prost suporta efectul pe care-l avea Lyn asupra lui. Acum era lângă el și avea de gând să profite la maximum de ocazia ivită.

Așa că, zâmbindu-i, îi spuse:

- Cam trei după-amiezi pe săptămână.

- Cum?

Expresia de pe chipul lui era perfect inocentă când o privi.

- Tot mai am nevoie de o mână de ajutor. Și tu încă nu mi-ai dat nici un răspuns.

- Ah, Dumnezeule! zise ea exasperată și își puse cutia de bere pe o măsuță de lângă ea. Ți-am spus deja. Ți-am spus că nu, îți mai aduci aminte? Sau acest cuvânt nu există în vocabularul tău?

- Există, și sunt chiar foarte familiarizat cu el. Iar dacă n-ar fi existat, aș fi învățat despre el în aceste câteva zile de când te-am întâlnit.

- Atunci de ce îmi tot ceri să lucrez pentru tine? Există, probabil, o mulțime de oameni mai calificați pentru munca asta - sau cel puțin doritori - oameni pe care i-ai putea angaja. De ce neapărat eu?

- Pe scurt?

Casey păru să se gândească o clipă, după care continuă:

- Pentru că este cea mai simplă soluție la problemele amândurora. Tu ai nevoie să faci ceva, iar eu am acel ceva de care ai tu nevoie.

- Nu... îl întrerupse ea, însă Casey ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

- Și pentru că, adăugă el, vreau să te văd mai des.

Privirile lor se întâlniră, iar sinceritatea din ochii lui o făcu pe Lyn să-și uite replica.

- Viața mea este foarte plină, Lyn. Încep treaba la ora cinci și jumătate dimineața, iar la unsprezece și jumătate noaptea încă mai lucrez, ceea ce nu-mi lasă prea mult timp pentru o viață socială. O mulțime de vietăți depind de mine și nu le pot lăsa să aștepte pentru că o femeie cu ochi mari gri și păr roșcat și cârlionțat m-a dat gata, nu?

Lyn luptă să-și reprime zâmbetul pe care el încerca să i-l smulgă.

- Adică împuști doi iepuri dintr-un foc, constată ea.

Casey se crispă.

- Trebuie să recunosc că acesta nu-i cel mai romantic lucru pe care l-am spus vreodată.

- Sper, spuse Lyn ironic.

Apoi el redeveni serios.

- Nu vreau să te angajez, Lyn. Vreau doar să fiu lângă tine. Dacă n-o să meargă, am să mă gândesc la altceva. Dar n-am să renunț.

Era riscant să-i spună toate acestea, chiar și să recunoască față de el însuși era la fel de periculos. Nu-i venea să creadă că făcuse ceea ce tocmai făcuse. Oare Lyn va înțelege ce-i putea oferi el? O relație cu limite, fără promisiuni, nimic serios. În mod sigur, nimic serios. Dar nici Lyn nu-și dorea o relație serioasă; bineînțeles că înțelesese ce-i propunea el.

În definitiv, nu mai avea mult de stat aici. Amândoi știau ce să aștepte unul de la celălalt.

Lyn se ridică și se duse până la marginea verandei ca să-și ascundă zâmbetul ce tocmai îi apăruse pe buze.

- Dacă acesta a fost planul A, murmură ea, nu cred că vreau să aflu și planul B.

- Asta înseamnă că accepți?

Ea își împreună mâinile la spate, privindu-l pe Iepurilă, care dormea liniștit în siguranța cuștii sale de sârmă.

- Poate, zise ea gânditoare, dacă voi reuși să-l fac mai vioi și să-l învăț câteva figuri, poate voi găsi pe cineva care să-l adopte. Poate că tu m-ai putea ajuta.

- Poate, zise el prudent.

- Desigur, va trebui să fac toate acestea înainte ca Pat să se întoarcă acasă.

- Asta nu-ți pot promite.

- Chiar te-dau gata? îl întrebă Lyn.

Se întoarse încet, neștiind care va fi reacția lui. El zâmbea și-și întinse brațele spre ea.

- Da, spuse Casey încet. Mă dai gata. Vino aici.

Lyn ezită, apoi își puse mâinile într-ale lui. El o trase mai aproape, fără s-o forțeze, doar cu insistență, până când ajunse între genunchii lui. Apoi îi puse mâinile pe șolduri și o trase în jos, făcând-o să i se așeze pe genunchi. Ochii lui erau aproape de ea, calzi ca vara, profunzi ca o pădure deasă. Acum înțelegea efectul hipnotizator al privirii lui asupra animalelor. Un fluid energetic trecu dinspre el spre ea, ca niște valuri hipnotice, iar Casey o ținea captivă în brațele sale.

- De ce te împotrivești cu atâta forță, Lyn? De ce nu te relaxezi și nu lași lucrurile să se desfășoare de la sine?

Ea nu știu la ce se referea: la slujbă sau la relația lor. Hotărî că se referea la amândouă. Și își dădu seama că el deja știa răspunsul: pentru că era o slujbă de care n-avea nevoie și n-o dorea. Nu presupunea numai să-l vadă de trei ori pe săptămână, să se joace cu animalele și să se murdărească. Era vorba despre relația dintre ei. El reușise să complice situația, iar ea își dăduse seama încă de la început că aici se va ajunge. Împotriva acestui lucru se împotrivea ea.

Își puse mâinile pe umerii lui și-și coborî privirea.

- Pentru că, spuse ea, nu sunt... bună la așa ceva. Nu prea mai sunt în stare să fac nimic cum trebuie în ultima vreme, tot ce ating stric. Toată ideea asta este proastă și vei regreta că mi-ai făcut această propunere.

Casey o lovi ușor pe spate, cu blândețe, iar dulceața mângâierii se topi în mușchii ei. Spuse încet:

- Rareori îmi pare rău pentru ceva ce am făcut.

Lyn își ridică ochii spre el și spuse aproape șoptind:

- Pentru că tu ai întotdeauna dreptate?

El zâmbi.

- Pentru că întotdeauna sunt sigur pe ce fac.

Iar acum era sigur. Ideea era bună pentru amândoi.

Mâinile îi alunecară în sus, de-a lungul spatelui ei, până la gât. Milimetru cu milimetru ochii lui se apropiară de ai ei până ce-i acoperiră întreaga rază vizuală. Respirația lui îi încălzea obrazul. Buzele lui le atinseră pe ale ei, gustând-o, dându-i drumul, gustând-o iar. Gura lui se topi într-a ei, iar Lyn se pierdu într-un sărut.

Fiecare fibră din corpul tinerei păru că se dizolvă în Casey. Sunetele din jurul lor se stinseră treptat, lăsând locul numai șoaptelor grăbite, străfulgerărilor scurte și umbrelor ascunse în spatele pleoapelor ei. Îi simțea mâinile puternice pe spate, formele mângâietoare ale coapselor, strânsoarea genunchilor. Îl sorbi, inspirându-i căldura și gustul, scufundându-se în forța și soliditatea și siguranța lui Casey. Ce ușor ar fi să se piardă în brațele lui. Cât de frumos... și de înfricoșător ar fi.

Și totuși, el n-o forța deloc; nu insista. Sărutul se sfârși încet, șovăielnic, iar el își coborî încet mâinile pe mijlocul ei.

Brațele lui Lyn îi încercuiau gâtul; își lăsă fruntea să cadă pe umărul lui, luptând să-și recapete suflul. După un moment, spuse:

- De ce... ai făcut asta? N-ar trebui... să mai faci așa ceva.

Îi simți zâmbetul.

- Atunci spune-mi să mă opresc, îi replică el.

Însă Lyn n-o făcu. Iar el știa că nu putea. Exista ceva între ei doi, o magie pe care ea n-o putea explica.

N-ar fi trebuit să vină la el. Acum ar trebui să plece acasă și să uite tot ce se întâmplase. Cu siguranță n-ar trebui să-l mai vadă.

Se întoarse, pregătindu-se să se ridice și rămase pe loc, cu spatele drept. Vocea îi tremura ușor.

- Acum ar trebui să plec acasă.

Casey o ajută să se ridice și rămase lângă ea.

- Ne vedem mâine?

Lyn deschise gura să spună nu, dar sfârși prin a da din cap afirmativ.

Casey zâmbi, mângâindu-i obrazul.

- Bine, spuse el.

- Nu, nu-i bine.

Lyn oftă neajutorată.

- Ah, Casey. Cred că ești cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla.

El își trecu degetele prin părul ei și se aplecă s-o sărute pe obraz. Căldura blândă din ochii lui căzu peste ea ca razele soarelui.

- Sau cel mai bun, replică el.

După o clipă, Lyn reuşi să-i zâmbească. Îşi dorea să poată crede asta. Dar nu credea.

Capitolul 6

Două nopți mai târziu, la ora 10:45, Lyn urca treptele casei lui Casey și-i bătea cu fermitate la ușă. Își simțea palmele transpirate și gâtul uscat, dar nu voia să renunțe. Îi trebuiseră două zile ca să-și facă suficient curaj: două zile de frământări și două nopți albe în care se luptase cu propria-i conștiință. Nu va mai trece încă o dată prin toate acestea. În seara asta, fie ce-o fi, va lua atitudine.

Luminile încă mai erau aprinse, iar Casey răspunse foarte repede la ușă.

- Câți bani ai acum la tine? îl întrebă ea brusc.

Prima lui reacție, când o văzuse, fusese să-i ureze bun-venit, însă cuvintele îi înghețară pe buze când îi auzi întrebarea, iar ochii îi sclipiră amuzați. Se sprijini de tocul ușii.

- Și eu care credeam că vrei doar corpul meu și nu banii, zise el.

Lyn era prea agitată ca să-i mai răspundă, cu toate că în alte condiții ar fi făcut-o. Casey era desculț, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți și o cămașă cu mâneci scurte neîncheiată la nasturi. Lyn ar fi putut rămâne mult timp cu privirea ațintită pe mușchii lui supli pe care cămașa descheiată îi lăsa să se vadă, dar se strădui să-și mute privirea. Nu se putea lăsa distrasă tocmai acum. N-avea voie

să-și piardă stăpânirea de sine.

- Cât? repetă ea.

Amuzamentul din ochii lui începea să lase ușor locul curiozității.

- Sunt convins că nu prea mulți. Nu vrei să intri și să-mi spui despre ce este vorba?

Lyn păși pe lângă el în sufragerie. O pisică sări jucăușă la pantofii ei, iar ea o luă în brațe, lipindu-și scurt obrazul de capul mătăsos. Orice posibilitate de a-și rata planul dispăruse, exact așa cum își închipuise ea că se va întâmpla. Se simțea puternică doar pentru faptul că era aici.

Se întoarse spre Casey.

- Am de gând să merg acasă la doamna Crebs și să eliberez pisicile, îi zise ea, strângând pisica la piept ca pe un scut. Treaba asta ar fi trebuit făcută cu mult timp în urmă.

Când el își ridică o sprânceană, mirat, Lyn se grăbi să adauge:

- Am tot sunat-o azi și este plecată. Pun pariu pe ce vrei tu că n-a găsit pe nimeni care să aibă grijă de acele biete animale. Probabil că le-a umplut castroanele cu mâncare și a plecat. De ce i-ar păsa dacă jumătate dintre ele vor muri până se va întoarce? Doar n-a investit nimic în ele! Așa că m-am gândit că acum este ocazia cea mai bună de a face ceva, cât este ea plecată și cât pisicile mai au o șansă.

Amuzamentul din ochii lui Casey ar fi înfuriat-o dacă n-ar fi fost atât de preocupată.

- Credeam că nu mai vrei să te amesteci în problemele altora, spuse el.

Strângea pisica atât de puternic la piept, încât aceasta miorlăi.

- Cu animalele este altceva, se apără ea. Nu-și pot purta singure de grijă. Și-n afară de asta... ce importanță mai are? Ai avut dreptate, da? Nu pot să întorc privirea în altă parte!

Lyn se aștepta ca el să continue cu replicile ironice, însă, în loc de asta, Casey zâmbi și spuse:

- Bravo ție. Și unde intervin banii, în povestea asta?

Acum venea partea cea mai stânjenitoare.

- Păi, nu vreau să fiu acuzată de furt, așa că mă gândeam că, dacă i-aș lăsa niște bani, din punct de vedere tehnic, fapta mea nu va fi

considerată furt... oricum, tot ce contează pentru ea sunt banii. Însă, recunoscu ea, n-am decât 75 de dolari, ceea ce nu-i prea mult pentru douăzeci de pisici de rasă, nu-i așa? Deci, mă gândeam dacă tu...

Lăsă fraza în suspensie, realizând cât de absurd suna toată povestea asta.

- Nu contează, continuă ea, este o idee nebunească. Nu este problema ta și te înțeleg dacă nu vrei să te implici. Însă ți-aș fi recunoscătoare dacă aș putea să împrumut camioneta ta pentru câteva ore.

Casey o privi gânditor.

- Cred că o să ai nevoie de mai mult de-atât.

- Ceva minte, nu?

- Un avocat bun. Cred că ești conștientă că intenționezi să intri prin efracție într-o casă și, după cunoștințele mele, așa ceva este ilegal. Dacă ești prinsă?

Lyn înghiți în sec. Ce credea el, că ea nu se gândise la asta? Era înspăimântată de moarte. Dar îi înfruntă privirea cu încăpățânare și replică:

- Va trebui să fiu atentă să nu fiu prinsă.

Casey o privi un lung moment.

- Și vrei ca eu să conduc mașina?

- Vai, Casey, vrei?! exclamă ea.

Pe buzele lui apăru un zâmbet răutăcios.

- Păi, n-ar fi frumos din partea mea să te las să intri singură la închisoare, nu?

- Ah, Casey, știam eu că mă vei înțelege! Mulțumesc!

- Încă nu-mi mulțumi. Tot ce am făcut până acum n-a fost decât să fiu de acord cu planul tău ilegal. Așteaptă-mă o clipă să mă încalț.

- Casey?

El se întoarse.

- Cu banii cum rămâne? întrebă ea jenată.

El îi făcu semn să stea liniștită.

- N-avem nevoie. Am altceva și mai bun.

- Ce?

Zâmbind, el îi aruncă peste umăr:

- Influență.

*

* *

Făcură o singură oprire pe drum înainte de a ajunge la casa doamnei Crebs și, când Lyn îl întrebă care este motivul, Casey îi spuse că dorea să vadă „un vechi prieten, doar pentru un minut". Se întoarse după aproape cinci minute, fără să-i dea vreo explicație și Lyn, a cărei anxietate crescuse aproape dincolo de limita suportabilității, nu-l întrebă. Dorea numai să se termine odată totul.

Parcară mașina pe o străduță din apropierea casei Crebs, iar Casey, cu nonșalanța lui tipică, parcă mașina exact într-un con de lumină. Lyn se uită în jur cu nervozitate.

- Nu crezi c-ar fi mai bine dacă ai parca într-un loc mai întunecos? îl întrebă ea.

- Trebuie să vedem ce facem, nu? îi reaminti Casey.

După ce ieși din mașină, trânti portiera fără să-i pese că ar putea fi auzit.

- Degeaba mai salvăm pisicile dacă le pierdem în întuneric, îi explică el.

Lyn trebui să accepte logica explicației. Când Casey deschise portbagajul și începu să scotocească printre cuștile de animale, făcând mult zgomot, Lyn scoase un „sst!" puternic.

- Chiar vrei să ne audă vecinii și să cheme poliția?

Casey scoase o rangă scurtă, iar Lyn o privi stânjenită. Nu se gândise cum avea de gând să intre în casă.

- Am crezut că, se aventură ea, după cum ai reușit să deschizi portiera mașinii mele... ei bine, că vei reuși să deschizi și ușa casei, în același fel.

- De ce să pierdem timpul? zise el ridicând din umeri.

Lyn se alarmă.

- Dar n-am cheia casei și nu vreau să stric nimic.

El o privi răbdător.

- Uite cum stau lucrurile: nu poți să spargi politicos casa cuiva și să-i furi proprietatea. Dacă însă vrei să renunți...

Pentru o clipă, Lyn fu tentată de idee. Se uită stingherită în jur la casele vecinilor, apoi în lungul străzii întunecate unde se afla și ținta lor. Ea, Lyn Sanders, era gata să devină un infractor de drept comun. Dar, dacă-i păsa atât de mult că ceva era rău sau bun, atunci își putea asuma și consecințele. De mult nu mai simțise o asemenea pasiune când făcea ceva ce considera cu tot sufletul că era just. Si era un pic înfricoșător. Dar îi plăcea senzația.

Întâlni privirea lui Casey și scutură din cap cu fermitate.

- Nu, răspunse ea, nu vreau să renunț.

El se apropie de Lyn și, strecurându-și o mână pe ceafa ei, o trase mai aproape și o sărută cu putere pe buze. Lyn abia reuși să-și recapete suflul înainte ca el să-și retragă mâna, și se clătină ușor amețită. Se uită la el.

- Asta, spuse Casey încet, a fost în semn de respect și admirație. Iar asta... zise, scoțând din buzunarul de la spate al pantalonilor o hârtie împăturită, este un mandat de percheziție care ne dă voie să căutăm și să luăm orice animal despre care noi suspectăm că a fost maltratat. Unul din cele câteva avantaje pe le am ca fost președinte al Societății Umane pentru Protecția Animalelor, adăugă el zâmbind.

Lyn nu știa dacă să-l îmbrățișeze sau să se supere pe el.

- Dai ai spus că nu poți face nimic!

- Nu-i adevărat, o corectă el. Am spus că am încercat deja. Cred că, recunoscu el, aveam nevoie doar de cineva care să-mi reamintească că nu strică să mai încerci o dată.

Apoi Lyn îl îmbrățișa, iar în căldura îmbrățișării lor luă naștere ceva tandru, un moment în care amândoi recunoscură cu precauție adevărul, o certitudine minunată. Ceva se schimbă între și în ei; era minunat și înfricoșător în același timp, și era ceva prea nou pentru ca vreunul să-și dea seama ce este.

Casey se desprinse primul. Spuse, zâmbind:

- Ce mai așteptăm?
Și plecară amândoi spre casă.

*
* *

- Nu mai pot continua să fac asta, îl anunță Lyn și se așeză hotărâtă pe pământ. Este o cruzime și este inuman, iar eu n-am de gând să iau parte la așa ceva.
- Uite unde era expertul în comportamentul animalelor, o tachină Casey, iar Lyn se încruntă la el.

De la „răpirea pisicilor" - cum îi tot spunea Casey - o tachina continuu, iar Lyn presupuse că cea mai mare parte a ironiei lui o merita. Luase o hotărâre, făcuse ceva bun, și poate că era un lucru mărunt, și poate că i se urcase la cap, însă avea tot dreptul să fie mândră de ceea ce făcuse. Douăzeci de pisici aveau acum șansa să-și găsească un cămin bun prin intermediul Societății Umane pentru Protecția Animalelor, iar o parte din banii câștigați vor servi ca subvenții pentru alte acțiuni ale societății. O femeie rea fusese pedepsită. Lyn făcuse o faptă bună, care conta. Acum era mult mai încrezătoare în ea însăși decât atunci când o cunoscuse el, și nu-i mai era frică să-și exprime liberă opiniile. Dacă, uneori, aceste opinii erau opuse celor ale lui Casey, cu atât mai rău. În definitiv, el insistase să lucreze cu ea.

În ultima jumătate de oră avusese sarcina să ispitească și să hărțuiască un labrador negru de optsprezece luni, pe care-l chema Samson, în timp ce Casey îi cerea câinelui să execute o serie de exerciții, de la simpla supunere la tot felul de șmecherii complicate. Când Samson stătea în poziția culcat, Lyn se apropia încet de el, arătându-i o farfurie cu plăcintă, sau îl chema de la distanță; când i se dădea comanda de a aduce un breloc cu cheile de la mașină, ea arunca bețe și jucării în direcția opusă. Acum mersese pe lângă el, încercând să-l ispitească pe Samson să rupă mersul la pas lângă piciorul lui Casey, pendulând prin fața nasului câinelui un biscuit. De fiecare dată reușise să distragă atenția câinelui. De fiecare dată,

acesta ezitase înainte să execute o comandă, mirosise biscuitul și, chiar dacă doar se uitase la el, Casey îl corectă trăgând brusc și puternic de lesă și țipase atât de furios la el, încât Lyn începuse să se simtă vinovată. Știa că n-avea dreptul să-i spună lui Casey cum să-și facă meseria, dar asta cu siguranță întrecea orice limită.

- Este o cruzime și n-am de gând să fiu responsabilă pentru distrugerea psihicului acestui biet câine, repetă ea.

Casey se opri în fața ei, iar Samson luă imediat poziția șezut lângă piciorul lui Casey.

- O cruzime? întrebă el cu blândețe. Nu, draga mea, ar fi o cruzime dacă acest câine s-ar lăsa distras când va conduce o persoană oarbă și va fugi exact în mijlocul traficului de pe stradă. Acum, înapoi la muncă.

Lyn clătină din nou din cap.

- N-ai dreptate. Tratezi toți câinii la fel - nu numai pe cei care ajung câini însoțitori. Și, în afară de asta, nimeni nu se va duce pe stradă după acest câine și-i va flutura prin fața nasului un biscuit. Asta este o cruzime, să-i oferi unui câine ceva ce-i place și apoi să-l pedepsești că a încercat să ia acel ceva.

Casey rămase un moment gânditor.

- Ei bine, ai dreptate. Și tot o cruzime este să-ți trimiți copilul în lume, unde există la toate colțurile traficanți de droguri și oameni care ademenesc copii cu vorbe blânde și bomboane, în mașinile lor, nu? Și cu toate acestea, părinții fac acest lucru în fiecare zi, pentru că și-au învățat copiii înainte ce este bine și ce nu.

Lyn se foi stânjenită.

- Nu-i același lucru, replică ea.

- Dimpotrivă, este exact același lucru. Disciplina, autocontrolul - clădesc personalitatea. Trebuie să ajungi la punctul în care câinele nu mai face nici o mișcare fără să se gândească la stăpânul lui, la fel cum un copil judecă totul după standardele de bine și de rău cu care a fost învățat.

- Dar tocmai asta este problema! exclamă Lyn. Tu vorbești despre controlul total, nu poți aplica acest standard tuturor oamenilor și n-ar trebui s-o faci nici în cazul animalelor. Nu-i corect. Se nasc sălbatice

și libere... și nu-mi place să le văd transformate în roboți.

Casey dădu drumul lesei și se așeză pe iarbă lângă Lyn, încrucișându-și picioarele. Samson, deși nu mai era controlat de lesă, rămase exact în aceeași poziție și nu-și luă ochii de la Casey.

- Bine, spuse el înțelegător, atunci hai să ne gândim la o haită de câini în libertate. Așa cum ar trebui să fie, nu? Primul lucru pe care-l învață un cățeluș este cum să trăiască în mijlocul haitei, iar câinii au o societate mult mai puțin tolerantă decât a noastră. Dacă câinele nu învață legile haitei sau nu acceptă autoritatea conducătorului lor, este expulzat afară din grup și-va sfârși prin a fi vânat și omorât de cineva care cunoaște legile. Acum, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui câine care vine să trăiască în haita mea este să se țipe la el din când în când. Care alternativă ți se pare mai crudă?

Lyn descoperise un lucru - și învățase să-i displacă profund - în ultimele zile cât lucrase cu Casey: era imposibil să câștigi într-o discuție cu el. Întotdeauna era logic, întotdeauna calm și întotdeauna avea dreptate.

- Fără disciplină, sublinie Casey cu blândețe, și control asupra mediului înconjurător, nu există libertate. Este foarte simplu.

Un alt lucru pe care Lyn îl învățase să-i displacă era capacitatea acestuia de a transforma aproape orice noțiune abstractă într-o problemă personală. Câteodată, Lyn avea impresia că ea este cea dresată, nu câinii.

- Tot nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de sever cu ele. De ce nu-ți înveți animalele să facă ce vrei tu pentru că te iubesc?

Ochii lui sclipiră.

- Ce face Iepurilă?

Lyn bombăni. Casey știa foarte bine ce făcea Iepurilă. Era legat de poartă cu o lesă lungă pentru că fugea de fiecare dată când Lyn se apropia de el. După trei zile, comportamentul lui rămăsese neschimbat, iar Lyn încă tot n-avea curajul să-i spună lui Pat despre el. Își petrecea majoritatea timpului mâncând și ascunzându-se sub masa din sufragerie - asta când nu rodea încălțămintea sport de optzeci de dolari sau nu lătra la poștaș - și, chiar dacă-l tratase cu

multă afecțiune și tot felul de bunătăți, Lyn tot nu reușise să-l facă să vină când era chemat. Iar asta, în ciuda succesului în salvarea mâțelor, îi zdruncina încrederea în sine.

Dar cea mai mare insultă era că Iepurilă îl adora pe Casey. Nici măcar nu-și știa numele, însă când îl auzea pe al lui Casey, ciulea urechile. Când Casey îi spunea să stea culcat, aproape că se împiedica grăbindu-se să-i execute comanda. Când Lyn îi dădea același ordin, de obicei câinele pleca, întorcându-i spatele și se ducea în altă parte să tragă un pui de somn.

Într-adevăr, era vorba despre control, hotărî Lyn. Acest sentiment de încredere și forță pe care-l degaja Casey era irezistibil pentru orice fire slabă... cum era Iepurilă sau cum era ea. Nu era corect, nu era cinstit, dar n-avea ce face.

- Trebuie să mă întorc acasă. Pat trebuie să vină acasă mâine, iar eu am de făcut curățenie în casă.

Casey chicoti și se uită la Iepurilă, care sforăia la umbră pe verandă.

- Te cred și eu, replică el.

Însă când vru să se ridice, el îi puse mâinile pe picioarele goale. Era o atingere ce nu implica nici un fel de intimitate sau sugestie ascunsă, însă această simplă atingere pe genunchi avu efectul unui curent electric ce-i străbătu corpul, atingându-i fiecare terminație nervoasă și încălzindu-i simțurile. Se uită la el, tresărind.

Din noaptea aceea în care intraseră în casa doamnei Crebs, Casey devenise foarte atent, păstrând relația lor la un nivel oarecum impersonal. Nu o mai sărutase, privirile lungi pline de înțeles dispăruseră, la fel și mângâierile. Iar Lyn era, în același timp, recunoscătoare pentru asta, dar și confuză. Sperase că orele îndelungate în care se certau și transpirau, munca nedemnă pe care o presta, o vor face imună la farmecul lui și era surprinsă și îngrozită să afle că se înșelase amarnic.

Dar chiar dacă el era conștient de efectul pe care îl avusese atingerea lui asupra ei, nu lăsă să se vadă. Tonul vocii sale sună cât se poate de firesc, când îi spuse:

- Mai ții minte filmul acela în care joacă Sheba?

Lyn zâmbi slab, în timp ce mâinile lui se ridicau de pe genunchii ei pentru ca să se așeze pe iarbă, lângă el.

- Cum aș putea să uit?

Avusese deosebita plăcere să-l ajute pe Casey să-i facă toaleta Shebei de două ori în acea săptămână și totul în ce o privea pe uriașa pisică era de neuitat.

- Vom merge în oraș să terminăm filmările, săptămâna viitoare. Mă gândeam că poate ai dori să vii cu mine. Vom sta doar o noapte acolo, adăugă el pe un ton aproape firesc.

Imediat inima lui Lyn începu să bată mai repede, deși nu putea desluși nimic pe chipul sau în glasul lui. Aparent era o simplă invitație. Oare ce se ascundea în spatele invitației? Și de ce?

- Mă gândeam că ți-ar plăcea să fii pe platoul de filmare, adăugă el calm. Și dacă terminăm mai repede, am putea să gustăm din distracțiile zonei. Am putea să stăm chiar și o săptămână acolo, dacă vrei.

Casey era conștient ce încerca să facă, nu se putea păcăli singur, la fel cum nici pe ea n-a putut s-o păcălească. Nici măcar nu știa de ce făcea asta. Adevărul era că Lyn devenise obsesia lui, îi încălzea sângele în vene și, cu cât încerca mai mult să nege aceste lucruri, cu atât era mai rău. Lyn pătrundea în adâncul sufletului lui, afectându-l la un nivel ce-l depășea cu mult pe cel pur sexual... ca de pildă, în cazul afacerii aceleia cu pisicile. De ce se lăsase convins? Era nebunesc și nu semăna deloc cu felul lui de a fi. Dar ceva din ea îl afectase profund și tot ce putea să facă era să aducă această relație înapoi la cursul ei firesc, pe drumul inevitabil spre sfârșit. Să și-o scoată din minte. Un sfârșit de săptămână în care să muncească împreună pe platoul de filmare? Știa foarte bine ce avea să se întâmple, la fel ca și ea.

Lyn își drese glasul. Nu-i venea să creadă că fusese pe punctul de a accepta.

- Nu, mulțumesc, dar nu cred că voi putea. Cine-ar mai avea grijă de animalele tale cât vei fi plecat, și mai este și Iepurilă...

- N-ai spus că Pat să întoarce mâine?

- Am spus, dar asta nu înseamnă că va dori să înceapă lucrul

chiar de mâine. În plus, n-am mai văzut-o de mult și nici măcar nu știe de Iepurilă. Nu pot să plec pur și simplu și s-o las singură.

- Am angajat un puști, azi-dimineață, să aibă grijă de animale și sunt sigur că se va descurca excelent cu treburile de aici, afirmă Casey. Iar pe Iepurilă, dacă vrei, îl poți lăsa aici, ca să n-o superi pe Pat. Nu plecăm decât două zile. Sunt convins că Pat te-ar înțelege, dacă îți vei lua o mini-vacanță de patruzeci și opt de ore.

Lyn își lăsă privirea să rătăcească prin curte până când ochii i se opriră asupra lui Samson, care continua să stea atent, în poziția în care Casey îl lăsase.

- De ce nu lași bietul câine să stea culcat? întrebă ea.

- De ce nu-mi răspunzi la întrebare? întrebă, la rândul lui, dar se întoarse și-i făcu semn câinelui cu mâna; Samson, cu un oftat de ușurare, se așeză cu botul pe labe.

Lyn întâlni privirea lui Casey.

- De ce vrei să vin cu tine?

El zâmbi.

- Pentru că, draga mea, am obosit să stau treaz nopțile și să-mi doresc să fii în brațele mele. Pentru că visez să te răpesc și să te duc într-un loc exotic, cu imagini din desenele animate lipite pe pereți și să fac dragoste cu tine până în zori. Pentru că nu pot continua la nesfârșit să mă ascund.

Lyn nu știa dacă vorbise serios sau nu, dar nu conta. Vocea lui blândă și răgușită o străbătu ca un fior lichid și cuvintele lui îi stimulară imaginația, în mintea ei luând naștere o mulțime de imagini care o lăsară slăbită. Controlându-și vocea atât cât putu, zise:

- Să știi că iau desenele animate foarte în serios.

Zâmbetul lui fu blând și puțin trist.

- Cât timp mai ai de gând să spui nu vieții?

- Nu este un cuvânt bun, spuse ea, ridicându-se în picioare. Ne învață ce este disciplina și întărește caracterul.

Casey se ridică și el, la rândul lui.

- Ce-ai zice de o cină în seara asta?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

- Ce?

- Știi tu... cina... masa aceea dintre prânz și ora de culcare. Câteodată, servită într-un restaurant, în ocazii speciale, ca de pildă atunci când un bărbat dorește să impresioneze femeia pe care o place.

- Adică... o întâlnire?

El zâmbi trist.

- Păi, am încercat orice altceva. De ce nu o întâlnire? Sunt sigur că vei găsi imediat un motiv de refuz.

Problema era că Lyn nu găsea nici un motiv să-l refuze. Ba chiar mai rău, voia să accepte. Voia să se îmbrace pentru el, să petreacă o după-amiază vorbind despre lucrurile ce se discută în general la o întâlnire, să se distreze. Iar conștientizarea acestui fapt o șocă atât de mult încât, înainte de a-și da seama ce vorbește, zise:

- Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Casey o privi la fel de mirat cum era și ea, apoi zâmbi.

- Minunat. Cred că voi termina de lucru aici pe la ora șase. Este prea devreme?

- Nu, e bine. Atunci... ne vedem mai târziu.

Lyn era atât de dezorientată, încât aproape uită de Iepurilă și-i mai luă încă cinci minute să-l urce în mașină.

Casey o privea râzând, dar ea nici nu observă. Lyn începuse să creadă că făcuse o greșeală și tot drumul spre casă încercă să găsească o scuză pentru a anula întâlnirea.

Când Lyn ajunse acasă, telefonul suna. Târându-l după ea pe Iepurilă și luptându-se să bage cheia în broască, ajunse la telefon chiar în clipa când răspunse robotul telefonic. Se strâmbă la aparat și dezlegă lesa lui Iepurilă, apoi trebui să-l târască de zgardă până în curtea din spatele casei, în timp ce robotul înregistra mesajul.

- Hai odată, nătărăule, ieși afară! Nu știu ce-a fost în capul meu de i-am spus că accept să ies cu el, astă-seară. Am de făcut curat în casă și să-mi spăl părul și, oricum, ce fac cu tine? Ai distruge

complet întreaga casă!

Apoi auzi vocea lui Pat în difuzorul robotului telefonic.

Lyn îl împinse pe Iepurilă pe ușa dinspre curtea din spatele casei, după care fugi să răspundă la telefon.

- Bună, Pat! zise ea, gâfâind. Nu închide, sunt aici.

- Cum, nu faci bani cât sunt eu plecată?

Vocea lui Pat părea veselă și relaxată, ca de fiecare dată când suna din Carolina de Nord. Lyn era bucuroasă că vacanța fusese minunată așa cum își dorise Pat, chiar dacă absența surorii ei îi complicase propria viață mai mult decât și-ar fi dorit.

- Îmi pare rău, afacerile merg puțin mai încet.

- Acum ai intrat în casă?

- Păi... da. Am fost până la Casey.

Lyn făcuse greșeala de a-i spune surorii sale, în cel mai nesăbuit mod, despre slujba pe care i-o oferise Casey Carmichael, și desigur că Pat înțelesese exact care era situația între sora ei și Casey.

- Și? o întrebă imediat Pat.

- Și m-a pus să sar peste gropi și garduri, să arunc tot felul de obiecte și tot felul de lucruri din astea. Și m-a invitat la cină astă-seară, adăugă ea fără să vrea.

Pat aproape că se înecă de bucurie.

- Știam eu! Exact aseară îi spuneam lui Marilee... ei bine, hai să auzim detalii! Este adorabil, nu-i așa? Nu ți-am spus eu că este? Și e perfect pentru tine. Adică amândoi aveți cam aceeași pregătire - sociologie, psihologie, aproape același lucru, și...

- Dumnezeule, Pat, nu ne punem pirostriile, luăm doar cina împreună. Și, în afară de asta, vom avea suficient timp mâine să stăm de vorbă. La ce oră ajungi?

Urmă o pauză lungă.

- De fapt, spuse Pat, de asta te-am sunat...

- Ce vrei să spui?

Ceva din vocea surorii ei o alarmă pe Lyn.

- Întârzii? ceru ea detalii. S-a întâmplat ceva?

- Nu, se grăbi Pat s-o liniștească. Nu, nu s-a întâmplat nimic, de fapt, nici nu se putea mai bine. Numai că... ei bine, am avut un mic

accident şi...

- Ce? Unde eşti? Ce s-a întâmplat? Cât de rău...

- Sst, nu mai ţipa. Calmează-te şi ascultă-mă... mă asculţi?

- Da, spuse Lyn.

Respira repede, plimbându-se nervoasă în jurul telefonului atât cât îi permitea firul de la receptor, dar nu lăsă să se simtă nimic în vocea ei. Nu voia s-o supere şi mai mult pe Pat.

- Da, te ascult. Spune-mi numai la ce spital eşti şi am să fiu acolo în...

Pat începu să râdă pe un ton înalt şi strident, un râs diferit faţă de cel gutural pe care obişnuise Lyn să-l audă.

- Spital? Dumnezeule, nici pe departe. Mi-am luxat doar glezna, nu mi-am rupt nimic. Doar că nu voi mai putea sta în picioare o vreme, iar doctorului nu i se pare o idee prea bună să conduc maşina, deocamdată. Aşa că se pare că voi mai sta un timp... pe aici.

Lyn era confuză.

- Adică... ai de gând să stai într-o staţiune montană până când ţi se vindecă glezna? La preţurile acelea? Nu poate conduce Marilee? Vrei să vin eu ca să...

- Nu, nu vreau să vii până aici să mă iei acasă, spuse Pat, iar în vocea ei se desluşi mai mult decât o umbră de exasperare. O s-o trimit pe Marilee mâine acasă cu maşina mea. Eu o să mă întorc cu avionul. Şi nu voi sta în staţiune. A... am întâlnit pe cineva.

Lyn nu era chiar atât de naivă; doar că nu era obişnuită cu astfel de lucruri din partea surorii sale şi-i trebui un oarecare timp să realizeze ce tocmai auzise.

- Cum adică, ai întâlnit pe cineva? Pe cine? Şi ce legătură are asta cu...

În sfârşit, îşi dădu seama.

- Vai, spuse ea, şi se aşeză. Vrei să spui că ai întâlnit un bărbat.

- De fapt, este chiar doctorul care mi-a îngrijit glezna şi m-a invitat să stau în apartamentul lui, până mă vindec.

Probabil că auzi cum i se taie respiraţia lui Lyn, pentru că se grăbi să adauge:

- Nu, să nu crezi că abia l-am întâlnit azi. Am fost împreună un weekend și am cinat împreună aproape în fiecare seară și...

Tonul i se schimbă, devenind mai blând, aproape visător. Este nemaipomenit, Lynnie. Nu credeam că la vârsta mea...

Râse din nou, simțindu-se ușor vinovată.

- Chiar și Marilee e de acord, și știi cât de pretențioasă este! Nu m-ar mira dacă m-ar face să-mi luxez și cealaltă gleznă doar ca să-mi dea un motiv să rămân aici mai mult.

Lyn era prea uimită ca să mai spună ceva, iar Pat probabil că-i interpretă greșit tăcerea, luând-o drept dezaprobare. Tonul îi deveni pe jumătate defensiv și încercă să se justifice:

- Bine, ai dreptate, n-ar prea trebui să rămân aici. Aș putea să mă urc în mașină și cu siguranță n-aș rămâne șchioapă. Dar am petrecut aici o zi întreagă, Lyn, încerc să găsesc motive pentru care n-ar trebui să rămân, și adevărul este că ai putea foarte ușor să găsești o mulțime de motive să ocolești lucrurile bune pe care ți le scoate în drum soarta... Până când nu vor mai fi alte lucruri bune pentru tine.

Inspiră adânc, iar Lyn și-o imagină la celălalt capăt al firului, trecându-și mâna prin păr cum făcea de fiecare dată când era încordată sau nesigură, ori încercând să-și pună ordine în gânduri.

- De când a murit Jack, spuse ea, m-am tot ascuns... Am inventat tot felul de scuze, probabil că încercam să mă apăr. Iar asta este o prostie, Lynnie. De ce îmi era frică? C-am să greșesc? C-am să fiu rănită? Nu știu, mărturisi ea, oftând din nou. Poate că am înnebunit. Dar poate că... poate că va fi bine. Simt că va fi bine. Trebuie să văd dacă am dreptate sau nu. Nu pot să mă ascund la nesfârșit.

Trecuse mult timp de când Lyn nu-i mai răspunsese. Capul i se învârtea, se simțea de parcă fusese doborâtă la podea.

Atâtea idei noi, concepte noi, posibilități... și cumva, în surpriza și confuzia create de cele proaspăt aflate, Lyn simți că în cuvintele surorii sale se ascunde ceva foarte important și pentru ea.

Pe neașteptate o podidiră lacrimile și spuse:

- Sunt atât de fericită pentru tine, Pat. Mi-aș dori să fiu acum acolo ca să te îmbrățișez.

O auzi pe Pat oftând de uşurare.

- Lyn, vorbeşti serios? Chiar crezi că fac bine ce fac?

- Absolut, spuse Lyn cu convingere. Sper să reuşeşti şi, chiar dacă nu vei reuşi, tot cred că ar fi bine să rămâi acolo.

- Îţi mulţumesc, spuse Pat uşor. Eşti cea mai bună surioară din lume.

Lyn râse, şi chiar atunci Iepurilă se trezi să latre, destul de tare, în curtea din spate. Lyn acoperi repede receptorul, dar era prea târziu.

- Ce-a fost asta? Şi-au luat vecinii alt câine?

Lyn se uită îngrijorată la uşă şi spuse:

- Păi, chiar voiam să-ţi povestesc despre asta...

- N-are importanţă, spuse Pat grăbită. Vorbim când mă întorc. S-ar putea să mai stau câteva săptămâni, eşti sigură că nu te deranjează? Spune-mi dacă ţi-e greu cu treburile, acolo.

- Glumeşti? Ce treburi? Mă distrez de minune.

- Dacă nu reuşeşti să te descurci, pot să...

- Nu, spuse Lyn repede, iar Iepurilă lătră din nou. Nu-ţi face griji. Poţi sta cât vrei, nu mă deranjează deloc. Nu te grăbi să te întorci.

- Eşti o dulce. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

- Tu distrează-te şi nu-ţi face nici o grijă.

- Promit că aşa voi face. Iar ţie îţi doresc să te distrezi de minune în seara asta cu Casey. Te sun peste câteva zile. Te iubesc.

- Şi eu pe tine.

Lyn încă mai era şocată când închise telefonul şi se duse să-l lase pe Iepurilă înăuntru. Dintre toţi oamenii, tocmai Pat... Nu se aşteptase la aşa ceva din partea surorii ei. Însă era văduvă de aproape opt ani; era încă tânără şi n-avea nici un motiv să-şi petreacă viaţa singură. Pat avea dreptate, era o prostie să te ascunzi de viaţă şi era o risipă de timp preţios.

Şi dacă asta era adevărat pentru Pat, nu putea fi adevărat şi pentru ea? Întrebarea aceasta o luă pe Lyn prin surprindere şi nu era chiar sigură că ar fi dorit să primească un răspuns la ea. Nu încă. Dar ştia că nu va mai încerca să găsească scuze pentru a evita întâlnirea cu Casey din seara asta.

Zâmbi, iar pasul îi deveni ușor când porni spre dormitor.

- Vino, Iepurilă, trebuie să ne grăbim. Nu mai am decât câteva ore la dispoziție să mă pregătesc pentru întâlnire.

Iepurilă o privi un moment, apoi sări pe sofaua lui Pat și se culcă.

Capitolul 7

Lyn își cumpărase o singură rochie de când venise în Florida. O rochie albă din voal, cu mâneci largi trei-sferturi, guler stil Mao, cu fusta căzând în falduri. Nasturi micuți prinși în găici șnur închideau rochia în față, de sus până jos. Gulerul și mânecile erau tivite cu o linie delicată din dantelă. Încă nu o purtase și nici nu era sigură că ar fi trebuit s-o poarte acum. Când o văzuse în vitrina unui magazin, îi inspirase aroma unui parfum exotic și se imaginase plimbându-se pe plajă desculță, cu picioarele udate de spuma mării, iar razele lunii strecurându-i-se în păr... și când se imaginase astfel, era frumoasă, lipsită de griji și fericită.

Poate că nu va fi niciodată frumoasă, dar rochia era atât de frumoasă, proporțional cu prețul de pe etichetă. Îi scotea în evidență silueta subțire și rotunjimea sânilor, iar gulerul reușea să-i ascundă într-o oarecare măsură lățimea umerilor și să-i armonizeze liniile corpului. La fiecare pas pe care-l făcea, materialul foșnea delicat, făcând-o să se simtă feminină și romantică. Își strânse părul cârlionțat într-un coc, lăsând să-i cadă pe spate doar câteva șuvițe unduitoare. Nu voia ca transformarea să fie atât de dramatică încât Casey să n-o recunoască, așa că nu se folosi prea mult de trusa de

machiaj, ci doar atât cât să-şi dea culoare chipului.

Casey sosi cu zece minute mai devreme şi Lyn nu mai avu timp pentru ultima privire critică din faţa oglinzii. Când deschise uşa, gâfâind uşor şi puţin înroşită de efortul de a da câinele la o parte de lângă uşă, şi văzu strălucirea din privirea lui Casey, ştiu că nu mai avea nici un rost să se răzgândească.

Şi el arăta diferit, îmbrăcat cu pantaloni de vară, cu un pulovăr subţire şi cu primii nasturi de sus ai cămăşii descheiaţi. Îşi pieptănase părul pe spate, dar nu prea reuşise să-şi disciplineze cârlionţii, astfel că acum, în bătaia apusului de soare, aceştia păreau de aur. Ochii îi alunecară în lungul corpului ei, citindu-i-se în privire aprecierea şi surpriza. Lyn ştiu ce voia Casey se spună prin cuvintele:

- Arăţi încântător.

Iepurilă se opri din mârâit şi lătră imediat ce-l recunoscu, aşa că Lyn dădu drumul la zgardă şi se îndreptă. Simţi că roşeşte când îşi ridică din nou privirea spre Casey. Tot corpul îi fu străbătut de un val de căldură şi încântare. Se simţea ca la prima întâlnire.

- Mulţumesc, îi răspunse ea. Şi tu la fel. Vrei să intri sau mergem?

El aruncă o privire la ceas.

- Ar cam trebui să pornim la drum. Ai o jachetă?

Lyn se întoarse în cameră şi luă jacheta lui Pat - un blezer alb din mătase, pe care spera că sora ei nu se va supăra că-l împrumuta.

- Unde mergem?

- Într-un loc numit Quinlin's.

- Nu cred că am mai auzit de el.

- Asta pentru că este pe plajă.

- Pe plajă? îl întrebă Lyn, întorcându-se şi uitându-se surprinsă la el. Dar nu-i nici o plajă pe aici!

- Ai dreptate. Este cam la o oră de mers cu maşina, îi spuse Casey zâmbind. Hei, când vreau să impresionez o femeie, merg până la capăt.

- Nu ştiu de ce, dar nu mă miră, murmură ea, cu ochii strălucind de bucurie. Ar fi trebuit să-şi imagineze: o seară petrecută cu Casey nu putea fi numai o întâlnire, ci o întreagă aventură.

Apoi se uită la Iepurilă, iar bucuria i se stinse. Stătea în faţa lui

Casey, dând din coadă, privindu-şi idolul în aşteptare. Un model de bună purtare acum, dar după ce vor pleca de acasă...

- Nu ştiu, Casey, spuse ea cu tristeţe. Nu mă aşteptam să lipsesc atât de mult, iar Iepurilă...

- Nici o problemă, spuse Casey. Îl luăm cu noi.

- Când cinăm? Eşti sigur?

- Nu ne va deranja deloc, îi promise el. Dar... Se aplecă şi-i vorbi lui Iepurilă, tu va trebui să stai pe bancheta din spate şi să nu cumva să-mi deranjezi prietena.

Lyn râse şi nu neapărat de dialogul lui cu Iepurilă, ci de neaşteptata încântare când se auzi numită de el „prietena sa".

Când parfumul portocalilor începu să lase loc celui de nisip şi alge, soarele apunea. Era un peisaj deosebit de frumos, un purpuriu intens, iar umiditatea zilei dispăru lăsând locul brizei răcoroase care mirosea a sare. Casey parcă maşina în faţa unei clădiri a cărei faţadă îmbătrânită era în stil rustic; după numărul de maşini luxoase parcate afară, localul nu era numai unul foarte popular, dar şi foarte bine cotat.

Iepurilă, neobişnuit să meargă cu maşina, fusese atât de marcat de drum, încât chiar şi acum, când se opriseră, încă mai încerca să se ascundă de teamă sub bancheta din spate. Fusese atât de tăcut tot drumul, încât Lyn aproape uitase de el. Când se deschise portiera, câinele ţâşni afară şi le trebui lui Lyn şi lui Casey ceva timp să se lupte cu el ca să-l bage în maşină.

După ce închiseră la loc portiera, Iepurilă începu să sară de la un geam la celălalt, zgâriindu-le isteric cu labele şi lătrând, aproape schelălăind. Când îl auzi, lui Lyn i se strânse inima de mila lui.

- Vai, Casey, ce ne facem? îl întrebă ea, privind în jur îngrijorată. Nu-l putem lăsa aici cât mâncăm. O să-ţi distrugă maşina. Sau cineva ne va reclama pentru maltratarea animalelor. Nu putem intra în restaurant şi să-l lăsăm în maşină.

- Păi, n-aş putea spune că nu-l înţeleg, fu de acord Casey. Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu închis în maşină două ore. Cred că va trebui să-l luăm cu noi.

- Cum? În restaurant? Ai înnebunit?

- Lasă pe seama mea și ai să vezi, o asigură el.

Deschise din nou mașina și căută în torpedo. Când îl scoase afară pe Iepurilă legat cu lesa, câinele purta o hăinuță galbenă pe care erau înscrise cuvintele: „Câine însoțitor în curs de pregătire".

Lyn se uită la Iepurilă, care se învârtea pe lângă picioarele lui Casey, mirosind în jurul lui, complet indiferent la promovarea primită, aceea de câine însoțitor, apoi privirea îi reveni înapoi la Casey și-i spuse neîncrezătoare:

- Nu va crede nimeni că este un câine însoțitor. Și nimeni nu va crede că ești orb.

Casey chicoti.

- Ai încredere în mine. Doar n-am condus o oră până aici ca să-mi strice seara un terorist canin.

Trăgând scurt de lesă, Casey îl aduse pe Iepurilă lângă picior. Pentru bietul câine, totul era atât de nou, atâtea priveliști și miresme noi, încât porni ascultător pe lângă Casey spre restaurant, mai mult sau mai puțin la pas.

- Comportă-te ca și cum ai ști exact ce faci, o sfătui Casey.

Lyn își lipi pe față un zâmbet fals și încercă să nu se mai uite în jur, terorizată de fiecare dată când cineva îi privea.

Restaurantul era împărțit în două: o parte înăuntru, iar cealaltă afară, ca terasă. Un angajat al restaurantului stătea afară ocupându-se de rezervări. Când Casey își spuse numele și ora pentru care fusese făcută rezervarea, angajatul restaurantului se uită la el și-i spuse, exact așa cum se așteptase Lyn:

- Îmi pare rău, domnule, accesul câinilor nu este permis în restaurant.

- Nu face nimic, răspunse Casey vesel. Oricum preferam terasa. Masa aceea de colo, cu vedere spre ocean, ar fi perfectă. Angajatul își drese glasul.

- Accesul câinilor nu este permis deloc în restaurant, domnule. Nici înăuntru, nici pe terasă. Legile referitoare la sănătatea publică nu permit accesul animalelor sub nici o formă.

Casey dădu din cap gânditor.

- Înțeleg. Vom pleca, dacă ne veți cere acest lucru, desigur, dar

presupun că știți, de asemenea, că există legi care interzic refuzul accesului câinilor însoțitori în instituțiile publice - inclusiv în restaurante.

Angajatul privi mai atent câinele și abia acum observă inscripția de pe hăinuța galbenă, apoi rămase dezorientat, neștiind ce să facă.

- N-am observat. Nu știu... Cred că puteți intra.

Se uită peste umăr căutând un superior pe care să-l întrebe dar cum nu văzu nici unul, ridică din umeri și spuse:

- Urmați-mă, vă rog.

Lyn răsuflă ușurată numai după ce se așeză, cu meniurile în mână și cu Iepurilă stând liniștit sub masă.

- Nu-mi vine să cred, spuse ea, rezemându-se de spătarul scaunului. De fiecare dată reușești să găsești o cale...

Casey ridică din umeri.

- Asta este legea, știi bine. Iar câinele nu supără pe nimeni.

- Exact! exclamă Lyn. Nici asta nu-mi vine să cred. Nu fuge ca un sălbatic, nu mârâie la oameni - stă pur și simplu acolo, purtându-se ca un câine dresat! Cum ai reușit?

Casey își deschise meniul.

- În primul rând, pentru el, totul e nou acum și este încă șocat. Este prea înspăimântat ca să plece de lângă mine. Și, în al doilea rând..., continuă el zâmbindu-i, țin piciorul pe lesa lui.

Lyn zâmbi, clătinând din cap mirată.

- Știi, câteodată mă cam înnebunești, dar chiar te invidiez. Totdeauna ai totul sub control, nimic nu merge prost când ești tu la conducere. Cred că ești cel mai adevărat bărbat din câți cunosc.

Pe fața lui se așternu o expresie ciudată, ceva între surpriză și negare.

- Asta crezi tu despre mine?

- Tu nu?

Era ciudat. Până acum, dacă cineva i-ar fi pus această întrebare, i-ar fi răspuns cu un „da" hotărât. Îi plăcea viața pe care o ducea. Muncise ani în șir ca să ajungă aici, exact unde dorise. Zilele îi erau pline, iar nopțile liniștite și, până s-o întâlnească pe Lyn, crezuse că are totul. Însă acum... ceva se schimbase. Nu mai era sigur ce-și dorea.

Se mai uită la ea o dată, apoi își coborî privirea din nou pe meniu. Tonul îi era neglijent, dar părea că ascundea ceva mult mai profund.

- Am aproape treizeci de ani; îmi împart mesele cu un câine și patul cu trei pisici. Chiar crezi că asta este o viață adevărată?

Acum era rândul lui Lyn să fie surprinsă. Răspunse prudentă:

- Credeam că așa îți place.

El își ridică din nou ochii la ea. Erau sinceri unul cu celălalt, vorbeau direct și la fel de profund ca și marea ce clipocea lângă ei.

- Așa stau lucrurile, spuse el simplu. Și așa sunt eu. Nu-i perfect, dar mai mult de-atât n-am putut.

- Ce-ai vrea să schimbi în toate astea? îl întrebă ea curioasă.

Însă ochii îi sclipiră și momentul de seriozitate de mai înainte se risipi.

- O parteneră umană în locul pisicilor, poate? sugeră el.

Lyn ridică dintr-o sprânceană, amuzată, însă preferă să nu-i răspundă.

Seara asta era perfectă. Lyn avea senzația că trăiește într-o lume de basm. Briza caldă i se juca în cârlionții rebeli și făcea să pâlpâie flăcările lumânărilor de pe masă, valurile mării înspumate se apropiau în viteză de ei până când atingeau stâlpii de susținere ai terasei de sub picioarele ei... și Casey, puternic și bronzat, stătea în fața ei, cu briza atingându-i din când în când părul, și în ochi strălucindu-i un zâmbet, iar razele lunii și lumina lumânărilor catifelându-i privirea.

Mâncarea, la rândul ei, era o orgie senzitivă, legumele atât de dulci încât păreau a fi culese cu câteva minute înainte de a fi gătite, preparatele din pește atât de delicioase, iar vinul alb atât de delicat... Și mai era și Casey. Liniile degetelor lui lungi ridicând paharul cu vin o fascinau, timbrul vocii și chicotitul lui pe ton jos făceau fiecare fibră din corpul ei să vibreze de plăcere. Privirea îi coborî mai jos, de-a lungul gâtului, până unde îi permitea primul nasture închis al cămășii și se gândi cât de chipeș era Casey și cât de norocoasă era să fie acum cu el și cât de mult i se schimbase viața de când îl cunoscuse.

Luna era perfectă, ca într-o pictură în ulei, razele ei reflectându-se în unduirile oceanului până la orizont, iar Lyn stătea sorbindu-și cafeaua, încântată de panoramă.

- Nici nu știu dacă aceasta a fost cea mai bună masă pe care am mâncat-o până acum sau mi se pare că este așa pentru că mă simt minunat aici..

Zâmbetul lui era ca o oglindă a propriei ei încântări.

- Sper că-i ceva din amândouă. Vrei să ne plimbăm puțin?

Ea închise ochii și trase adânc în piept parfumul mării amestecat cu cel al cerii topite din lumânări și cu cel al mâncărurilor.

- Nu, zise ea. Ba da. Aș vrea să rămân aici pentru totdeauna. Și aș vrea să mă plimb pe plajă toată noaptea. Ah, Casey, ce seară splendidă! Îți mulțumesc.

El se întinse peste masă și-i prinse mâna în mâna lui.

- Dacă știam că te va face atât de fericită, m-aș fi gândit la asta mai devreme.

Îi strânse mâna ușor, tandru.

- Vino. Hai să ne plimbăm.

Ieșiră din restaurant și porniră spre plajă, rămânând în porțiunea de nisip pe care valurile reci nu ajungeau. Râseră de Iepurilă care, eliberat din lesă, cerceta apa, iar când un val de apă rece îi atinse nasul, schelălăi și fugi înapoi. Casey o ținea de mână. Lyn se gândi că nici nu-și putea imagina ceva mai frumos de atât.

După o vreme, Casey zise:

- Știi... probabil că n-ai să mă crezi, dar câteodată mă gândesc că muncesc prea mult. Uit cum să mă relaxez.

Lyn chicoti.

- Ai dreptate, nu te cred.

Zări zâmbetul lui în bătaia razelor slabe ale lunii.

- Crezi că cer prea mult.

- Cred că ceri mult prea mult de la tine decât de la cei din jurul tău.

- Probabil că ai dreptate, fu el de acord după un moment.

- Am impresia că acesta este unul din prețurile pe care trebuie să le plătești când ești perfect.

- Sunt perfect?
- Întreabă-l pe Iepurilă.

Casey se apleacă și mângâie câinele care stătea lipit de genunchiul lui, uitându-se îngrijorat la valuri.

- Nu-i decât un câine prost. Ce știe el? Haide, Iepurilă, fugi de-aici. Du-te să te joci.

Luă de pe nisip o bucată de lemn și i-o aruncă; după un moment de ezitare, Iepurilă porni după ea.

Casey cuprinse cu o mână talia lui Lyn și o apropie de el, zâmbindu-i.

- În sfârșit, doar noi doi.

Ea râse și-și sprijini capul de umărul lui. Briza mării îi făcea faldurile rochiei să se muleze pe picioare când pășea, razele lunii transformau nisipul în argint, iar corpul lui Casey era o oază de căldură și forță lângă ea. Se simțea feminină, frumoasă... și îndrăgostită.

Nu era, desigur. Nu putea fi îndrăgostită de acest bărbat. Nu putea fi îndrăgostită de nimeni, cu atât mai puțin de Casey Carmichael, care reprezenta tot ce n-avea nevoie în viața ei, pentru că era plin de el, un tiran, care voia totdeauna mai mult decât se putea și care o înfuria și o frustra aproape de fiecare dată când îl întâlnea. Nu, nu putea fi îndrăgostită de el... dar era atât de plăcut să se simtă ca și cum ar fi fost.

Un impuls subit o făcu să-i cuprindă talia cu o mână. Lent, ca într-un dans, Casey o întoarse spre el și, îmbrățișând-o, o sărută.

Sărutul lui fu ca ploaia de primăvară, la fel de blând și pătrunzător ca razele lunii. Deschise gura și-l lăsă să se topească în ea, respirația alunecându-i pe chip, căldura lui strecurându-i-se în vene și traversându-i corpul ca un fior, la fel ca un drog puternic. Îl dorea cu toată ființa. Avea nevoie de el la fel cum avea nevoie de aer ca să respire și de pământ sub picioare. Și apoi el se desprinse din îmbrățișare.

Lui Casey nu-i venea să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. O dorea atât de mult, încât simțea un tremur în toți mușchii, nu se putea gândi la nimic altceva decât la ea... dar tocmai o respinsese.

Cât de simplu păruse totul în după-amiaza aceasta, când îi ceruse să-și petreacă tot sfârșitul de săptămână împreună. Unica soluție logică la dorința lui era să-și împlinească această dorință pentru ca apoi să treacă peste ea.

Dar ea era o persoană, o ființă umană distinctă și separată, cu nevoi și dorințe chiar și mai importante decât ale lui. Nu putea să nu țină seama de asta. Și chiar dacă se surprinse pe sine procedând astfel, trebuia să se asigure că și ea știa unde vor duce toate acestea și în ce se băga, înainte de a merge mai departe.

Și poate că și lui îi trebuia un timp de gândire, să fie sigur ce face.

Îi luă capul cu blândețe în mâinile sale; unda ușoară a respirației lui Casey răcorea obrajii încinși ai fetei. Ochii lui erau animați de pasiune și se închiseseră la culoare din cauza intensității sentimentelor. Spuse încet:

- Lyn, gândește-te la ce ai de gând să faci.

Da, ar trebui să se gândească. Nu era ce-și dorea ea. Nu putea să se implice într-o poveste cu el, nu putea să se îndrăgostească de el... și nu putea să facă dragoste cu el fără să le facă pe cele două dinainte. Făcuse atâtea greșeli în ultima vreme. Nu-și putea permite să sufere iar și nici să facă pe altcineva să sufere.

Își plecă privirea, evitând ochii lui pătrunzători.

- Am face mai bine să ne întoarcem, spuse ea grăbită.

El ezită, apoi își puse mâinile pe umerii ei, masându-i mușchii încordați. După care zise:

- Nu. Nu încă.

O luă de mână și o conduse spre un zid scund, lat, de beton, la câțiva pași de ei. Lyn nu protestă când Casey o ridică și o așeză pe suprafața netedă a zidului. El rămase în picioare lângă ea, fără s-o atingă, doar privind-o.

- Povestește-mi despre Philadelphia.

Philadelphia. Acolo unde încă o mai așteptau o slujbă, un apartament închiriat și o viață. Acolo unde toate lucrurile de care fugise stăteau acoperite de praf și împachetate în cutii de carton; nu îngropate, ci în așteptare. Nu putea pretinde că motivul

dispăruse. Nu putea să închidă pur și simplu ochii și să aștepte ca acesta să dispară. Tot ce era important pentru ea era acolo, iar ea era aici, ascunzându-se. Aceasta era problema.

Începu să vorbească, evitându-i privirea. La început vorbi pe un ton jos, încercând să pară un ton de conversație, dar mâinile și le ținea încleștate în poală.

- Ți-am mai spus. Am făcut o prostie. Eram atât de sigură că pot schimba lumea, că am întotdeauna dreptate... dar, de data asta, m-am înșelat. Și încă foarte mult.

Inspiră adânc, încordându-și umerii involuntar.

- Începusem să lucrez în cadrul Asistenței sociale doar de câteva luni, iar exemplele și cazurile pe care le văzusem îmi păruseră interesante. Trebuie să înțelegi că această muncă este foarte stresantă, în cea mai mare parte a cazurilor fiind vorba despre copii neglijați sau de care s-a abuzat, iar cei care fac această muncă de obicei se consumă nervos foarte repede. Așa încât, cei mai mulți dintre asistenții sociali sunt... aproape dezinteresați. Am înțeles că trebuie făcut ceva în privința asta și am crezut că eu mă voi putea descurca mai bine. Astfel, când am primit primul meu caz, eram pusă pe fapte mari. Am fost chemați să investigăm un caz de abuz și...

Cu un mare efort își descleștă mâinile și continuă:

- Este o poveste complicată; pe scurt, mama încerca să mă convingă să nu-i iau copiii, iar tatăl acestora părea hotărât să se schimbe, așa că... am recomandat Curții să permită întoarcerea copiilor acasă. Ba nu, am insistat, adăugă ea apăsat. Eram atât de convinsă că aveam situația sub control, că am dreptate...

Mâna lui Casey rămase nemișcată pe genunchiul ei, calmând-o, liniștind-o. Până atunci, nu realizase că toți mușchii îi erau încordați și tremura ușor. Mai inspiră o dată adânc și încercă să-și păstreze tonul egal.

- Mă rog, apoi i-am vizitat câteva zile mai târziu... Tatăl lor era înarmat cu o pușcă.

Vocea i se sparse; nu se mai putea controla.

- M-a tras înăuntru în casă, mi-a legat mâinile cu firul de la telefon și m-a forțat să stau pe podea. Mama copiilor fugise de

acasă, Dumnezeu știe unde. Iar copiii... Vocea părea că i se stinge treptat. Îi închisese într-un dulap. Îi puteam auzi țipând și plângând, dar cel mai rău era că nu-i auzeam pe toți. Cel mai mare avea numai patru ani.

O peliculă fină de transpirație rece îi acoperi pielea. În clipa aceea revenise în timp, auzind din nou toate sunetele din casă, simțind toate mirosurile din jur și înecându-se de frică.

- Mă... Mă gândeam că probabil sunt înfometați sau însetați, apoi mi-am imaginat cum trebuie să se fi simțit închiși în întuneric și auzindu-l pe tatăl lor amenințând că ne va ucide pe toți. Din când în când, trăgea câte un foc de armă, perforând tavanul și pereții, iar copiii începeau din nou să țipe...

Lupta cu frisoanele ce începuseră să-i scuture trupul, lupta să-și păstreze respirația calmă, lupta să se smulgă din coșmarul ce continua să se întoarcă înapoi la ea în valuri terifiante.

- Nu puteam face nimic. Eram îngrozită. Îngrozită că mă va ucide pe mine sau pe copii ori pe el însuși, îngrozit că nu se va mai sfârși niciodată... Șase ore. Ne-a ținut ostatici șase ore. Și apoi, poliția l-a convins, în sfârșit, să iasă afară... A deschis focul asupra lor, iar ei... l-au împușcat, la rândul lor. L-au omorât.

După aceea, Lyn cedă. Începu să tremure din tot corpul și să plângă fără lacrimi și aproape în tăcere, cu mici suspine sacadate. Brațele lui Casey o strânseră la pieptul său, dându-i putere, lăsând-o să se elibereze de ceea ce o terorizase până atunci, lăsând spaima să se scurgă afară din ea.

Tăcerea era lungă și întunecată, iar oceanul de lângă ea suna ca niște șoapte acuzatoare. Capul i se odihnea pe umărul lui Casey, iar brațele lui, în jurul ei, erau fierbinți. Vocea îi sună ciudat când vorbi din nou, abia audibilă pe fundalul murmurului oceanului.

- M-am tot gândit... că, probabil, toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă decizia mea ar fi fost alta, dacă aș fi fost mai atentă, dacă aș fi controlat mai bine situația. Dacă n-aș fi fost atât de al naibii de convinsă că pot schimba lumea...

Dar nu se terminase. Cu mult timp în urmă învățase că toți acești „Ce-ar fi fost dacă..." nu mai aveau nici o importanță o dată

faptul consumat; acum nimic nu mai conta. Ridică privirea și se uită la Casey, încercând un zâmbet forțat.

- Acum cunoști povestea mea. Nu mă descurc prea bine cu eșecurile, așa că am venit aici ca să scap, să mă vindec. N-a fost prea curajos din partea mea, nici prea elegant ori nobil. Dar asta sunt eu, așa sunt.

Casey îi mângâie umărul cu tandrețe, apoi coborî mâna încet de-a lungul brațului ei până când ajunse la degete și i le strânse în mâna sa.

- N-ai făcut nimic rău, Lyn, spuse el. Nimeni nu poate aduce lumina în sufletele tuturor oamenilor. Câteodată, tot ce putem face este să încercăm să aprindem o lumânare în sufletul câtorva oameni. Ai încercat și n-ai de ce să-ți fie rușine.

Lyn se aplecă înainte, punându-și din nou capul pe umărul lui. Se simțea slăbită, vlăguită și, cu toate acestea, ciudat de ușoară pe dinăuntru. Liberă. Într-adevăr, așa cum probabil știuse, o suferință împărtășită cuiva își pierdea din putere. El așteptase cu răbdare până când ea fusese pregătită să vorbească, știind că, vorbind despre ce i se întâmplase, o va elibera de teroare. Acesta era darul lui pentru ea.

- Vai, Casey, șopti ea, ai avut dreptate. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El îi ridică fața și privirea din ochii lui era nesigură, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu știa cum. Asta o neliniști. Apoi Casey zâmbi și o sărută cu blândețe.

- Sper să fie așa, spuse el.

*

* *

Cea mai mare parte a drumului spre casă avu loc în tăcere, dar o tăcere calmă, naturală. Era ca și cum apropierea ce se petrecuse între ei, în acea seară, nu mai lăsa loc cuvintelor, ridicând relația dintre ei la un nivel în care fiecare simțea ce se petrece în sufletul celuilalt. Lyn își odihnea capul pe umărul lui Casey și închisese

ochii, examinând cu grijă și curiozitate sentimentul de certitudine și mulțumire pe care-l avea, ca și cum ar fi examinat o comoară pe care se temea că, dacă ar fi strâns-o prea tare în mână, ar fi distrus-o. Se simțea în siguranță lângă el. Era gata să adoarmă, simțindu-i căldura corpului și mușchii brațului încordându-se când îl mișca. Își dorea ca drumul să dureze mai mult de o oră.

Lyn aprinse o singură lampă, iar Casey intră în casă. Era aproape miezul nopții, iar casele din vecinătate erau scufundate în tăcere. Lampa dădea o lumină blândă, desenând umbre în camera de zi și lăsând restul casei în întuneric și nemișcare. Iepurilă sări pe sofa, căscă și schelălăi, apoi închise ochii.

Casey zâmbi.

- Este târziu, zise el. Iar tu ești obosită.

O mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor, apoi o sărută blând.

- Noapte bună, Lyn.

Se întoarse spre ușă și o deschise. Inima lui Lyn bătea puternic uitându-se după el. Apoi spuse:

- Casey... nu pleca.

El ezită. Lyn crezu că se va face că n-a auzit sau că n-a înțeles bine. Știa că nu va avea curajul să-i ceară din nou să rămână.

Apoi el se întoarse și închise încet ușa. Ochii lui o priveau în tăcere, dar nu traversă camera spre ea.

- De ce? o întrebă el.

Inima ei începu să bată atât de puternic, încât acum o putea simți și în gât.

- Are vreo importanță? îi răspunse ea, aproape fără glas.

Casey veni spre ea, punându-și mâinile pe mijlocul ei. Nu o apropie de el, n-o îmbrățișă, ci abia o atinse.

- Pentru mine are, afirmă el.

Ea își puse mâinile pe brațele lui, căutându-i în ochi ceva ce nici măcar n-ar fi știut să numească... știind doar că, atunci când îl privi, găsise ce căuta. Spuse:

- Pentru că... Mi-a fost teamă atât de multă vreme, iar tu mă faci să mă simt puternică.

El își plecă privirea, iar ea nu-i putu vedea expresia din ochi.

Inima tinerei începu să bubuie în piept, când mâinile lui i se desprinseră de mijloc și crezu că el va renunța. Dar, în loc de asta, mâinile lui se ridicară spre părul ei și-i scoaseră agrafele ce-i țineau părul strâns, dându-le drumul pe podea. Casey își strecură degetele în părul ei, răsfirându-i buclele pe umeri, ținându-le în lumină. Privea încântat efectul creat. Apoi, privirea îi coborî pe chip, lipindu-și o palmă de obrazul ei. Spuse cu o voce răgușită.

- Să mergem în dormitor.

Lyn nu aprinse lumina din cameră, aceasta fiind luminată doar de razele misterioase ale lunii. Casey închise încet ușa în urma lor și numai după ce auzi sunetul înăbușit al zăvorului, Lyn realiză ce urma să se întâmple și nervii îi fură traversați de un fior. Peste câteva momente va fi complet dezbrăcată în compania acestui bărbat de lângă ea, corpurile lor îmbrățișându-se, vulnerabilă în brațele lui, oferindu-i-se în totalitate. Nu va mai exista nici un eventual ascunziș sau incertitudine. Nimic nu va mai rămâne la fel.

Se întoarse spre el. Gâtul îi era uscat, iar stomacul încordat, în așteptare. Își putea simți pulsul în gât, zbătându-se ca un fluture.

Mâinile lui alunecară pe sub păr, mângâindu-i ceafa. O străbătu un val de căldură, care-i atinse fiecare nerv, înroșindu-i pielea. Fără ca măcar să se miște, corpul păru a i se dilata și a se întinde spre el.

În privirea lui Casey se ivi o flacără intensă, când îi spuse încet:

- Faci să se învârtă camera cu mine. Nu mai pot gândi coerent.

- Eu niciodată n-am putut gândi când ai fost cu mine.

- Aș vrea să-ți pot rezista. Ceva îmi spune că ești foarte periculoasă.

- Nu vreau să fiu, șopti ea. Vreau doar să fiu iubită... în seara asta, de tine.

- În seara asta... vei fi adorată de mine, spuse el într-o șoaptă.

Degetele lui alunecară în jurul gâtului ei până atinseră gulerul rochiei. Prinse primul nasture și-l descheie, apoi trecu la următorul.

Erau douăzeci și doi de nasturi, iar Lyn îi numără pe fiecare în

parte, ţinându-şi de fiecare dată respiraţia. Când ea îşi ridică degetele tremurătoare să-l ajute, el i le dădu la o parte cu blândeţe şi continuă să descheie nasturii unul câte unul. Degetele lui îi mângâiară sânii, urmărindu-i lent linia sternului, apoi continuară să-i coboare, cu fiecare nasture, spre mijloc şi abdomen, până când şi şirul nasturilor se sfârşi puţin mai jos, pe ombilicul ei. Casey ridică apoi mâinile şi-i îndepărtă rochia de pe umeri, scoţându-i mâinile din mâneci şi, în sfârşit, rochia căzu pe podea. Lent, îi îndepărtă de pe umeri bretelele subţiri ale furoului, care începu să alunece încet în jos. Ochii lui urmăreau fiecare centimetru de piele dezgolit. Sânii i se iviră de sub materialul de mătase, apoi tot pieptul, linia fină a mijlocului, până când rămase în faţa lui acoperită doar de chiloţi.

Lyn tremura din fiecare fibră a corpului. Casey îngenunche şi-i ridică pe rând câte un picior, scoţându-i pantofii. Apoi mâinile îi urmăriră linia picioarelor, de la glezne, gambe, genunchi, de-a lungul coapselor. Când mâna lui alunecă între picioare şi mângâie acea parte, cea mai sensibilă, a corpului ei, de-a lungul coloanei i se ridică un val ameţitor, lăsând-o slăbită; se agăţă de umerii lui şi-i şopti numele.

Casey o trase mai aproape de el, îmbrăţişând-o, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei. Lyn simţi tăria trupului lui prin haine, şi muşchii încordaţi. Îi gustă căldura gâtului şi asprimea maxilarului, apoi îşi strecură mâinile în părul lui. Nerăbdătoare, îi scoase jacheta şi se luptă cu nasturii cămăşii. În sfârşit, reuşi să-i descheie cămaşa, iar pieptul gol i se lipi de al ei, piele pe piele, două flăcări contopindu-se în una.

Stăteau întinşi pe pat, îmbrăţişaţi, complet dezbrăcaţi; o mulţime de senzaţii apăreau în mintea lui Lyn, pentru ca imediat să dispară, lăsând locul altora şi mai puternice. Conturul cefei şi umerilor lui sub degetele ei curioase, pielea fină, umedă şi fierbinte. Gambele lui atingându-le pe ale ei, părul fin de pe coapsele lui, duritatea oaselor gleznei. Gustul lui, căldura lui, parfumul puternic şi durerea ce creştea în ea, ameninţând să explodeze.

Gleznele lui le depărtară cu blândețe pe ale ei, iar mâna lui Casey se strecură sub ceafa ei, ridicându-i capul spre el și se scufundă în ea. Lyn își înfășură brațele în jurul lui și deschise gura, sorbindu-l, lăsându-se consumată de el, lăsându-se umplută de el. Încet, valurile de energie ce se succedau continuu în trupul ei o goliră și se concentrară în adâncul ființei sale, ascuțindu-i dorința, dilatându-i plăcerea, amplificându-i senzațiile. Lyn nu-și mai simțea conturul corpului, era învăluită de el, plutind împreună în ceea ce crease el pentu ea. Viața, la o intensitate la care niciodată nu o mai simțise până atunci, era darul pe care i-l oferea el. O făcea să se simtă nouă, plină de energie și de dorință. Alături de Casey, orice era posibil. Și când ultimul val convulsiv de plăcere explodă în jurul lor, se agățară unul de celălat cu disperare, vlăguiți și fericiți. Singurul lucru de care Lyn era sigură era că fusese corect ceea ce făcuse. Dacă tot ce făcuse până atunci în viață fusese greșit, această noapte petrecută cu Casey era singurul lucru corect. Se întrebă cum de-i trebuise atât de mult timp să realizeze acest lucru.

Stătea cu capul culcat pe pieptul lui, cu o mână întinsă peste pieptul lui, iar degetele îi erau împletite cu ale lui. Îi putea simți respirația și mângâierile ușoare ale degetelor în păr.

- De multe ori mi-am petrecut nopțile imaginându-mi ce aș simți dac-aș avea părul tău răsfirat pe gâtul meu, îi mărturisi el.

Lyn întoarse puțin capul ca să-l poată privi.

- Niciodată nu mi-ai spus.

- Nu. Nu ți-am spus, îi mărturisi el după o scurtă ezitare.

- Și? Este așa cum ți-ai imaginat?

- Mult mai bine.

Vocea lui era joasă și tărăgănată, fiecare vibrație a cuvintelor lui părând a se scurge în sufletul ei.

- Este... prea frumos ca să fie adevărat, continuă el, degetele sale strângându-le mai puternic pe ale ei. Ah, Lyn, aș vrea...

- Ce-ai vrea?

Dar el nu mai continuă. Drept răspuns, îi luă mâna și, apropiind-o de buze, i-o sărută tandru.

- Casey, șopti ea, și din nou își întoarse capul să-i asculte bătăile

inimii. Simt că mă îndrăgostesc de tine.

Îl simți inspirând adânc, apoi un ușor sărut pe păr.

- Știu, spuse el încet, apoi puse capul la loc pe perne. Știu... Dumnezeu să ne ajute.

Capitolul 8

Stând sus pe un bolovan de ghips, cougarul se ghemui, își arcui coada și se pregăti să sară. Jos, pe pământ, un bărbat se rostogoli și încercă să pună mâna pe armă. Cougarul mârâi și se avântă în aer.

- Sheba, stop! strigă Casey.

Sheba ateriză grațios și începu să-și lingă blana. Casey se apropie de ea și-i prinse zgarda și lanțul, apoi o recompensă cu o bucățică de zahăr.

Aceeași secvență fusese repetată de șase ori până acum. În sfârșit regizorul anunță:

- Gata, este perfect. Să turnăm și scena cu pisica moartă și apoi putem strânge, pe ziua de azi. Cei de la machiaj să aducă niște sânge aici. Casey, ai nevoie de ajutor?

- Nu, mă descurc și singur.

Regizorul, la fel ca și personalul de la machiaj, răsuflară ușurați.

Casey zâmbi când Lyn se apropie de el.

- Mă înteb că-ar fi făcut dacă le-aș fi răspuns „da".

Lyn zâmbi la rândul ei și o mângâie pe cap pe Sheba, cu mare atenție.

- Probabil ți-ar fi spus să angajezi un asistent.

- Am deja unul.

Casey o mângâie cu afecțiune pe spate și, o clipă când privirile li se întâlniră, lumea din jurul lor dispăru, sunetele deveniră din ce în ce mai slabe. Rămaseră numai ei doi, singuri. Apoi fata de la machiaj apăru cu o canistră plină cu sânge artificial, iar Casey își îndreptă atenția spre ea. Aceasta îi explică, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre Sheba, cum se folosește lichidul roșu.

Câteodată o îngrijora pe Lyn cât de mult începuse să-și dorească aceste clipe tainice, să depindă de ele, de aceste priviri lungi, din ultima săptămână. Zilele se scurgeau într-o euforie continuă a pasiunii proaspăt descoperite, punctate din când în când de amintirile mângâierilor lui Casey, ale surâsului din ochii lui, ale nopților petrecute în brațele lui. Lucrau împreună, se jucau împreună și nici nu se pusese problema dacă Lyn ar trebui să plece sau nu cu el la Orlando, pentru filmare. O despărtire de el, chiar și pentru câteva zile, ar fi fost o tulburare îngrozitoare a ritmului vieții ei.

Și totuși, exista ceva ce nu-i dădea pace lui Lyn. Nu știa despre ce-i vorba, dar acel ceva sălășluia undeva în spatele gândurilor sale. Cu toate acestea, viața nu i se păruse nicicând mai frumoasă, câteodată avea senzația că urma să i se întâmple ceva, că se afla în așteptare. Și nu știa ce putea fi acel ceva.

Casey îi dădu lesa Shebei, iar el începu să aplice sângele artificial pe labele din față și pe gâtul animalului.

- Ține-o bine, scumpo, n-o lăsa să se lingă. Iată de ce sunt împotriva realismului din filme. O să fie un coșmar curățatul chestiei ăsteia roșii.

Lyn zâmbi cu tristețe și strânse mai tare de lanț, scoțând din buzunar un biscuit cu aromă de carne pe care i-l dădu Shebei.

- Cine ar fi crezut cu o lună în urmă că voi ține acest cougar și-i voi da să mănânce din propria mână?

Ochii lui Casey scânteiară când își ridică privirea la ea.

- Te-ai schimbat, recunoscu el.

Și poate că asta era, realiză Lyn gânditoare. Se schimba, ieșea afară din coconul de teamă și nesiguranță, simțind lucruri pe care niciodată până atunci nu-și permisese să le simtă și devenind mai

puternică cu fiecare zi ce trecea. Datorită lui Casey, se schimbase din multe puncte de vedere. Și tot datorită lui avea nevoie de mai mult decât avusese până atunci.

Probabil Casey observase o schimbare în expresia de pe chipul ei, pentru că spuse:

- Cum ți se pare platoul de filmare? Nu-i chiar la fel de strălucitor ca în pozele din reviste, nu?

- Nu știu ce să spun, îi mărturisi ea zâmbind. Presupun că strălucirea se află în ochii celui care privește. Și sunt bucuroasă că am venit.

Tăcu pentru câteva clipe, timp în care își șterse fruntea cu dosul palmei.

- Grea muncă, totuși, nu-i așa? Este atât de cald!

- Crezi? Stai să vezi cum o să fie în iulie.

Deși el nu se oprise din ce făcea ca să se uite la ea, ultima parte a frazei lui păru întreruptă puțin cam repede. Lyn îi văzu umerii încordându-i-se. Îi simți tensiunea scurgându-se și în trupul ei. Iulie. Nici unul din ei nu știa dacă ea va mai fi aici în iulie, viitorul era unul din lucrurile pe care încercau amândoi să-l evite în discuțiile lor.

Și Lyn simți din nou acea senzație stânjenitoare, că ceva nu era tocmai bine. Până la urmă trebuia să privească în ochi viitorul.

Însă nu o va face azi.

Sheba, simțindu-i dispoziția sentimentală, începu să se agite, iar când Lyn strânse mai tare de lesă, animalul mârâi. Casey se ridică, ștergându-și mâinile pe un prosop și luă lesa.

- Pari obosită. Nu prea mai este de lucru pe aici. Du-te la hotel și vin și eu curând.

- Sigur nu mai ai nevoie de ajutorul meu?

- Mă întorc și eu cel mult într-o oră.

Lyn ezită, dar gândul la cât de bine i-ar prinde un duș și o băutură rece adusă de room-service, pe care să o bea îmbrăcată într-un halat de baie lejer, o convinse.

- Bine, atunci, zise ea. Oricum trebuia să sun acasă și să verific robotul telefonic. Pat m-ar ucide dacă i-aș neglija afacerea.

El o sărută ușor și în privirea lui se ivi un licăr încărcat de promisiuni.

- O oră, repetă el.

Senzația atingerii lui persistă în minte tot drumul spre hotel. Era ceva plăcut în a-l aștepta să se întoarcă. Ceva minunat în a ști că, deși stătea într-o cameră de hotel, într-un oraș nefamiliar, nu era singură. Să știe că acolo, undeva, afară, mai există cineva, cealaltă jumătate a ei, care aștepta s-o revadă la fel cum și ea aștepta.

Făcu un duș, apoi își uscă părul și se schimbă într-o pereche curată de pantaloni scurți și un tricou. N-avea nevoie să-l mai întrebe pe Casey dacă astă-seară avea chef să iasă în oraș; știa că va fi obosit, la fel ca și ea, și vor comanda cina în cameră. Zâmbi când își dădu seama cât de bine învățase să-l cunoască. Cu cât îl cunoștea mai bine pe Casey, cu atât îi plăcea mai mult... sau poate era din cauză că era îndrăgostită. Chiar dacă era conștientă că această euforie nu va ține o veșnicie.

Se așeză pe pat să dea telefon acasă. Nu se aștepta să găsească vreun mesaj important, dar poate că telefonase Pat, iar dacă apăruseră noi clienți, Lyn va trebui să le răspundă ca aceștia să-și găsească pe altcineva care să aibă grijă de animalele lor.

Era un singur mesaj pe robot. De la Lois Waters, șefa ei din Philadelphia. Mesajul suna simplu: „Sună-mă imediat ce ai ocazia. Este foarte important și cred că ar trebui să vorbim".

Toți mușchii din corp i se încordară. Amintiri la fel de reci și întunecoase ca nopțile de iarnă îi reveniră în minte, contrastând puternic cu razele soarelui din Florida, reflectate pe covor. Nu voia să răspundă mesajului. Ar fi închis telefonul și n-ar fi avut nici cea mai mică remușcare. S-ar fi dus să tragă un pui de somn pe șezlongul din curte.

Lyn aruncă o privire spre ușă. Dacă măcar Casey ar fi venit acum și i-ar distrage atenția, i-ar oferi o scuză să nu sune. Putea să amâne telefonul până mâine, poate va uita de el. Însă Casey urma să se întoarcă abia peste o jumătate de oră și ea nu putea amâna lucrurile la nesfârșit. Strângând din umeri, formă numărul din Philadelphia.

Lois era acolo și-i răspunse imediat. Nu era genul de om care să

irosească timpul cu amabilități, așa încât trecu direct la subiect.

- De cât timp mai ai nevoie, Lyn? Situația începe să se complice aici. Nu-ți putem păstra postul o veșnicie.

O parte din tensiunea lui Lyn dispăru când realiză că discuția nu va fi atât de dramatică cum își imaginase.

- Înțeleg. N-am vrut să te pun într-o situație dificilă. Dacă vrei să dai altcuiva postul meu...

- Am și făcut-o deja, spuse Lois rece. Sunt o mulțime de oameni care mor pe străzi, domnișoară, și n-am timp să te aștept pe tine să te hotărăști.

Anunțul o izbi pe Lyn cu o forță care o surprinse. Ar fi trebuit să se simtă ușurată; decizia de a se întoarce sau nu la viața pe care o dusese înainte o luase altcineva pentru ea. Postul ei fusese ocupat de altcineva; rămăsese fără slujbă. Dar, în loc de ușurare, se simți rănită și geloasă, din cauză că pierduse. Fusese înlocuită și, până în acea clipă, nu-și dăduse seama că încă nu era pregătită să abandoneze lupta.

Încercând să-și controleze cât mai bine intonația vocii, spuse:

- Spuneai că ai ceva important să-mi comunici.

- Așa este. După cum bine știi, sunt o mulțime de tineri dornici să preia slujba ta. Nu mă așteptam să te întorci la munca pe care ai făcut-o până acum. Dar trebuie să știu ce ai de gând să faci și trebuie să-mi spui cât mai curând. Există un post liber la administrație și deja te-am recomandat pe tine pentru acest post.

Pentru o clipă, Lyn rămase fără glas.

Lois continuă:

- Amândouă știm că este exact munca la care te pricepi mai bine. Să completezi acte, să iei hotărâri, să schimbi ceva în lume. Ai lucrat în fiecare departament al serviciului și ai suficientă experiență. Nu-i nimeni mai potrivit pe postul ăsta decât tine. Dar cel mai important este că nu prea mai sunt mulți oameni care să vadă lucrurile cum le vezi tu, și noi exact de astfel de oameni avem nevoie. Așadar, ce spui?

- Păi... zise Lyn, și-și drese glasul.

În mintea ei se succedeau rapid o mulțime de gânduri și făcea

eforturi să găsească un punct de sprijin și să se concentreze asupra lui. Privirea i se fixă pe imaginea unui rățoi din desenele animate de pe perete.

- M-ai luat prin surprindere, mărturisi ea. Nu m-am gândit nici o clipă că...

- De ce ai nevoie de atât de mult timp să te gândești? o întrebă Lois. Toată viața ți-ai petrecut-o pregătindu-te pentru asta. Știu că nu-i cea mai nemaipomenită slujbă și nici salariul nu-i cine știe cât, dar pentru asta te-ai angajat în domeniul asistenței sociale, nu?

Lyn își trecu degetele prin păr, dându-și pe spate cârlionții de pe frunte. Vocea îi era slabă, mai nesigură decât se așteptase, când răspunse:

- Nu mai sunt sigură că știu de ce am intrat în serviciul social.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Lois afirmă:

- Îți spun eu de ce. Pentru că voiai să faci ceva important. Să faci oamenilor un bine, în jurul tău. Să schimbi în bine viețile oamenilor. Acum ai ocazia. Lyn... și pentru prima dată de când o cunoștea Lyn, vocea lui Lois deveni blândă. Știu că ceea ce ți s-a întâmplat ție a fost dur. Iar oboseala adunată în timpul luptelor ne ajunge pe toți. Dar să reușești să treci cu bine peste o asemenea încercare este ceea ce face diferența între a trăi și a supraviețui numai. Ai tot ce-ți trebuie, Lyn. Am știut acest lucru din clipa în care te-am văzut, chiar dacă tu te îndoiești de acest fapt. Și avem nevoie de tine.

Când închise telefonul, Lyn se simțea amețită și tulburată... și entuziasmată, dezorientată și neîncrezătoare. Asta era șansa vieții ei. Ocazia de a face ceva important, ceva în care credea, de a face o schimbare majoră. Acum putea să facă toate acestea. Petrecuse ani în șir pregătindu-se, acum era gata. Și nu-i mai era frică.

Datorită lui Casey era pregătită să se întoarcă. Și întoarcerea la viața de dinainte însemna să-l părăsească.

Simți un gol în stomac și un sentiment foarte asemănător vinovăției își făcu loc în inima ei când auzi cheia în ușă. Casey intră cu pas ușor și părul decolorat de soare, și parcă încăperea se lumină dintr-o dată prin simpla lui prezență. Realiză că, dacă i-ar fi

cerut cineva să-și imagineze raiul, singura imagine care i-ar fi venit în minte ar fi fost imaginea lui... ochii lui verzi, părul auriu, pielea caldă, de culoarea nisipului.

- Ți-am adus un cadou, o anunță el și scoase de la spate o șapcă pe care erau prinse două urechi de șoarece.

Lyn râse când el îi puse șapca pe cap.

- Stai puțin, ce vrei să-mi dai de înțeles prin asta? Că figura mea îți amintește de un șoarece?

- Nu, spuse el.

În ochii lui apăru un licăr blând când îi luă două șuvițe de păr, una câte una, de pe fiecare parte a capului și le ridică, în joacă, de parcă ar fi fost două urechi.

- Ori de câte ori mă gândesc la un ținut de basm, mă gândesc la tine, asta voiam să-ți dau de înțeles, continuă el. Când sunt cu tine, mă simt de parcă aș fi într-o vacanță perpetuă și...

Zâmbetul lui dispăru treptat, în timp ce se aplecă spre ea și o sărută ușor.

- ... Si un bărbat ar putea foarte ușor să devină dependent de asta.

Lyn simți un nod în gât când ridică mâinile spre el ca să-l îmbrățișeze, având deodată nevoie să fie ținută în brațe, să-și înăbușe gândurile și emoțiile contradictorii doar prin simpla siguranță pe care o degaja el. Dar el îi luă mâinile într-ale lui cu blândețe și o sărută pe nas.

- Lasă-mă să fac duș înainte, sunt murdar și plin de păr de pisică. Vrei să comandăm ceva la room-service, în seara asta?

Ea zâmbi, privindu-l cum pleacă spre baie.

- Grozav.

Deschise ușa la balcon, ieși afară și se sprijini de balustradă. Avea vedere spre spatele hotelului, spre o șosea puțin mai departe și o aglomerație de copaci și verdeață, luminate de ultimele raze ale apusului de soare. Sunetul îndepărtat al traficului de pe șosea avea un efect hipnotic, alături de cel al apei care curgea în baie. Cum aș putea părăsi acest loc? gândi ea. Cum aș putea să mă întorc la zăpada de douăzeci de centimetri de pe drumuri și la bocancii

murdari de noroi, şi la camerele supraîncălzite? Care om întreg la minte şi-ar dori acest lucru?

Cum ar fi putut să-l părăsească pe Casey care, în doar câteva săptămâni, îi adusese mai multă fericire decât până atunci în toată viaţa ei?

Dar problema tărâmurilor fermecate era că, mai devreme sau mai târziu, vraja dispărea şi nimeni nu putea rămâne veşnic într-o continuă vacanţă.

Casey ieşi, îmbrăcat doar într-un halat ce abia îi ajungea până la genunchi. Avea părul ud, faţa proaspăt rasă şi fină. Se apropie de ea şi rămase în spatele ei, îmbrăţişând-o, iar parfumul tare al săpunului şi al coloniei ajunse până la ea.

Se sprijini de el, odihnindu-şi umerii pe pieptul lui şi lipindu-şi coapsele de ale lui. Nici unul nu vorbi o vreme şi, încet-încet, tensiunea şi nesiguranţa lui Lyn se scurseră din ea, atrase de forţa lui. Nimic nu părea insurmontabil alături de Casey; nici o problemă nu era prea gravă când era el în preajmă. Este atât de greu să te concentrezi asupra tuturor lucrurilor ce merg prost şi atât de uşor să le ignori cu desăvârşire şi să te concentrezi doar asupra senzaţiei că totul este în regulă.

Însă nimic nu era în regulă. Era conştientă de acest fapt. Şi, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să ia o hotărâre.

De parcă i-ar fi citit gândurile sau poate apropierea lor a făcut ca dispoziţia ei să i se transmită şi lui, Casey spuse gânditor:

- Ştii, ar fi foarte uşor să mă îndrăgostesc de tine. Şi asta mă sperie un pic.

Ea nu se mişcă, nici nu întoarse capul să-l privească, însă totul în ea rămase în suspensie, în aşteptare.

- De ce? şopti ea. De ce te sperie?

El nu-i răspunse imediat, dar Lyn îi simţi braţele strângându-se şi mai mult în jurul ei.

- Cu mult timp în urmă, răspunse el, am învăţat că nimic în viaţă nu-mi aparţine cu adevărat. Pot împrumuta lucrurile bune pentru un timp, apoi trebuie să renunţ la ele. Tu eşti unul din aceste lucruri bune din viaţa mea, Lyn. Poate cel mai bun. Dar nu-mi aparţii.

Lyn îl înțelese foarte bine, prea bine, prea dureros. Pe toți cei pe care-i iubise, îi pierduse, în cele din urmă. Îi era frică, exact cum îi fusese și ei când venise aici și acum se ascundea, exact cum făcuse și ea. Și totuși, chiar el o învățase că este bine să-ți pese, chiar el îi arătase importanța de a te implica din nou în firul vieții. Cum ar putea să-i înapoieze ceea ce-i dăduse el? Cum ar fi putut să-l facă să înțeleagă că a iubi nu înseamnă neapărat și a pierde?

Dintr-o dată totul deveni foarte limpede, foarte simplu. Nu voia să-l părăsească pe Casey; nu putea să-l părăsească. Înainte de a-l întâlni, n-avea nici un motiv să se scoale de dimineață, zilele se scurgeau monotone, nopțile erau nesfârșite, iar ea simțea un imens vid înăuntrul ei. El îi dăduse o motivație, claritatea viziunii, un sens. Casey însemna însăși viața, pentru ea; lipsa lui - doar un gol nesfârșit.

Era atât de simplu. Locul ei era aici, alături de el. Nu exista nici o altă cale. Se simțea ușurată de o povară imensă.

- Locul meu este alături de tine, Casey, spuse ea. Îți mai aduci aminte: dacă salvezi viața unei persoane, răspunzi pentru ea tot restul vieții?

Simți umbra unui zâmbet în vocea lui, când îi spuse:

- Asta se aplică numai câinilor. În afară de asta, nu ți-am salvat viața.

- Ba da, șopti ea, închizând ochii. Mi-ai salvat-o.

El își sprijini bărbia pe creștetul ei, apoi își lipi obrazul de capul ei.

- Pari atât de potrivită în brațele mele, Lyn.

- Casey, vreau să-ți spun ceva...

Dar el nu mai voia să audă ce avea de gând să-i spună. Nu voia să mai audă ceva care să-i afecteze atât de puternic inima, așa cum se întâmplase cu ultimele ei cuvinte, sau să-l facă să-și dorească mai mult decât ar putea vreodată să aibă... așa cum se întâmplase cu aproape toate cuvintele ei. Așa că o sărută ușor pe gât și șopti:

- Hai să facem dragoste.

O simți relaxându-se în brațele lui, scufundându-se în el.

- Nu ți-ai dat seama? îi răspunse ea încet. Chiar asta facem acum. De fiecare dată când suntem împreună... asta facem.

Tocmai acesta era necazul. Când era cu ea, totul era o simfonie a dragostei, o melodie divină. Il purta de pe culmile extazului până în abisurile patosului, răsunând neîncetat un ecou nesfârșit în sufletul lui... era prea perfect, prea frumos ca să fie vreodată a lui. Să fie cu ea, însemna o luptă constantă cu emoțiile sale, care-l îngrijorau pentru că-l îndreptau spre ea în timp ce el încerca să fugă, luptând cu disperare să-și păstreze controlul. Și când a simțit că pierde lupta, cel mai simplu lucru pe care a crezut de cuviință să-l facă fusese să capituleze, să se înece în experiența fizică de a face dragoste cu ea, să înlocuiască toate întrebările periculoase și dorința dureroasă cu simpla, dar teribil de puternica magie creată de trupurile lor alăturate.

Mâinile lui porniră în sus, mulându-se ușor pe conturul sânilor ei acoperiți de țesătura tricoului. Carnea lui Lyn părea a se umple de fluidul dens al plăcerii sub mângâierile lui fierbinți.

Lui Lyn i se tăie respirația când mâinile lui Casey coborâră și-i desfăcură șnurul pantalonilor. Toate senzațiile, toată atenția îi erau concentrate asupra liniei fine trasate de degetele lui în dreptul buricului, în jos până la elasticul chiloților și înapoi.

Mușchii i se încordară și între coapse îi apăru o durere, pântecele părea a i se contracta de atâta așteptare și dorință.

- Casey, șopti ea.

El o întoarse cu fața spre el și o trase înapoi în cameră. Tenul i se înroșise, ochii i se închiseseră la culoare, iar intensitatea privirii creștea pe măsură ce-i aluneca de-a lungul corpului ei, sorbindu-i cele mai mici detalii.

- Câteodată, spuse el răgușit, aproape că mi-e teamă să te ating, ești atât de fragilă... atât de prețioasă.

Lyn îi desfăcu cordonul halatului și dădu materialul la o parte. Începu să-i sărute pieptul, să-l guste, să simtă șuieratul scurt al respirației lui, când îi urmări cu limba conturul sfârcului plat și brun. Îi mângâie spatele, curba lină a șoldurilor și fermitatea coapselor. Deși învățase să mângâie fiecare detaliu al corpului lui, de fiecare dată când îl atingea era de parcă ar fi făcut-o pentru prima dată. El îi aparținea numai ei, iar ea lui. Nimic n-ar fi putut

schimba asta.

Stăteau culcați pe pat, cu picioarele, brațele și degetele împletite. Timpul căpătase un alt sens, soarele apunea, fiecare respirație a lor părea o eternitate în sine. Ochii lui Casey erau o oglindă în care se reflectau lumini și umbre, în concordanță cu fluxul de emoții resimțite de Lyn atunci când intra în ea, umplând-o încet, cu o atenție delicioasă, lungind fiecare clipă într-o dulce agonie. Degetele lui Lyn se încordară pe spatele lui până când o durură și-l simți răspunzându-i cu aceeași intensitate, în timp ce buzele îi mângâiau ,chipul, o mângâiau continuu, sorbind-o cu atingeri ușoare ale limbii, la fel de ușoare ca aripile unui fluture, și șoptindu-i cuvinte pe jumătate rostite. Mișcările lor erau lente și profunde, o legătură tumultuoasă ce mergea mai presus de pasiune și ajungea izvorul acesteia, o contopire a sufletelor.

Și când sfârșiră, rămaseră strânși unul în brațele celuilalt. Ziua se sfârșise și totul în jurul lor părea a fi amorțit. Casey nu spuse nimic, nici Lyn. Deocamdată mințile și inimile le erau împăcate. Fiecare se simțea în siguranță în brațele celuilalt și, îmbrățișați, adormiră.

*

* *

Lyn era închisă într-o cămăruță și era foarte cald. Cald și murdar, mirosind a gunoi în putrefacție și a transpirație de om înspăimântat. Un singur bec se balansa spânzurat de tavan, iar strălucirea lui îi rănea ochii. Auzea plânsete înfundate, copii plângând, iar sunetul îi rănea urechile. Ar fi vrut să fugă de acest sunet, de lumina dureroasă a becului de deasupra capului, de teroarea ce-i tăia respiratia și-i făcea inima să bubuie în piept, dar nu se putea mișca. Oricât de mult ar fi încercat, nu se putea mișca.

În mijlocul camerei apăru umbra unui bărbat, mai mare decât în realitate, enormă, întinzându-se de la podea la tavan, dominând-o. Era întruchiparea pericolului. Destinul ei stătea în mâinile lui. Îi controla fiecare mișcare, fiecare gând, și dacă ar fi încercat să scape,

el ar fi ştiut...

Umbra se mişcă, întorcându-se spre ea, apropiindu-se tot mai mult. Lyn încerca să se facă cât mai mică cu putinţă, încerca să ţipe, încerca să fugă. Însă era paralizată, neajutorată, iar el se apropia din ce în ce mai mult. Nu putea face nimic să-l oprească...

Acum aproape că era lângă ea şi deodată ştiu, cu disperare, că nu trebuia să-i vadă faţa. Încercă să-şi întoarcă ochii, încercă să-i închidă, dar lumina îi căzu pe faţă şi-l văzu. Ţipă îngrozită. Era Casey.

Se trezi ţipând, dând din mâini, stând ridicată în pat. Tremura, acoperită de o transpiraţie rece, dezorientată.

Casey era lângă ea şi o îmbrăţişa.

- Şşt, şopti el încet. Gata, acum s-a sfârşit. Ai avut un coşmar?

Un fior îi traversă corpul şi deschise gura să tragă aer în piept. După câteva clipe, reuşi să bâlbâie:

- Da.

Îşi reprimă un alt fior.

- Da, repetă ea, şi trase aer în piept. Îmi pare rău că te-am trezit.

El o strânse în braţe cu afecţiune.

- Asta păţeşti când te culci fără să fi mâncat ceva la cină.

Lyn încercă să zâmbească.

- Cred că ai dreptate.

Casey aprinse lumina şi Lyn îşi îngropă capul în pernă, strângând ochii să nu vadă lumina. Rămăşiţele coşmarului începuseră să se risipească, lăsându-i un gust greţos în gură. Când simţi atingerea uşoară a lui Casey pe umărul ei, sări efectiv în sus.

El zâmbi, dar nu reuşi să-şi ascundă în totalitate îngrijorarea din ochi.

- Îmbracă asta, îi sugeră el, întinzându-i tricoul. Este puţin cam rece aici.

El îmbrăcă o pereche de blugi, rămânând cu pieptul dezgolit, şi desculţ. Lyn îşi trase tricoul peste cap şi apoi se înveli cu pătura până la mijloc. Tot ce voia acum era să-şi pună capul pe pieptul gol al lui Casey, să lase căldura lui să-i gonească frigul din sânge. Se întinse după el.

- Vino înapoi în pat.

El rămase lângă ea, îmbrățișând-o cu o mână.

- Voi comanda ceva de mâncare imediat, spuse el. Dar, mai întâi, hai să vorbim.

Ea nu voia să vorbească. Își înfășură brațele în jurul mijlocului lui și-l ținu strâns.

- Lyn, zise el cu blândețe, știi bine că este numai o singură cale de a scăpa de coșmaruri.

Ea nu-l privi.

- N-a fost decât un vis prostesc. Orice om are astfel de vise.

Atunci Casey îi spuse:

- Va trebui să te întorci și să înfrunți ce ai lăsat în urmă.

Ea deja clătina din cap.

- Nu vreau să mă întorc.

El se depărtă puțin de ea și, luându-i bărbia în mână, o determină să-l privească. Zâmbetul din ochii lui dispăruse complet.

- Trebuie. Știi bine acest lucru.

Lyn se desprinse de el, își ridică genunchii la piept și, îmbrățișându-i, își fixă privirea pe peretele din fața ei.

- Am vorbit astăzi cu șefa mea din Philadelphia, spuse ea pe un ton neutru. Îmi lăsase un mesaj pe robotul de acasă. Mi-a oferit o promovare. Nu va mai fi nevoie să fac muncă de teren. O avansare importantă pentru cariera mea. O șansă... să pot schimba ceva.

Tăcerea care se lăsă fu lungă, grea și nesfârșită. Fiecare mușchi din trupul ei o durea de dorința de a întoarce capul spre el, dar nu putu. Nu se putea mișca.

Și apoi el zise, cu o voce ciudat de lipsită de orice emoție:

- Ei bine. Atunci, asta e, nu?

Ea întoarse capul să-l privească.

- Cum adică, asta e?

Casey se ridică și se îndreptă spre fereastră. Pasul îi era ușor, iar tonul vocii nu indica nici o urmă de durere.

- Haide, Lyn, amândoi știam că tot trebuia să te întorci, într-o bună zi. Asta a fost doar o vacanță pentru tine, nici nu s-a pus problema c-ar fi ceva permanent.

O durere ca un fier înroşit i se întinse din gât până în plexul solar.

- Şi cum rămâne cu noi doi? Nici asta nu trebuia să fie ceva permanent?

El nu-i răspunse.

Lyn se ridică şi ea.

- Casey?

El se întoarse. Pe chip avea o expresie blândă şi resemnată, dar putea să-l simtă cum încerca din răsputeri să-şi controleze vocea.

- Lyn, spuse, eu sunt un salvator. Cu asta mă ocup. Nu pot să mă abţin. Atunci când văd ceva sau pe cineva rănit ori având nevoie de ajutor, trebuie să intervin şi să am grijă de acel ceva sau cineva şi, după ce l-am vindecat, îl trimit înapoi să-şi îndeplinească menirea. Asta este viaţa mea, Lyn, şi renunţarea este parte din ceea ce fac. Nu pot păstra animalele.

Lyn strânse pumnii; o presiune oribilă îi strângea gâtul, radiind în toţi muşchii săi.

- Niciodată n-am vrut să fiu animalul tău domestic, spuse ea pe un ton jos, clar. Nu sunt unul din animalele tale pe care să-l înveţi câteva figuri şi pe care apoi să-l trimiţi să-şi câştige singur existenţa. Nu poţi proceda la fel cu oamenii, Casey. Pur şi simplu, nu poţi!

Pentru prima oară, o umbră de durere îi traversă chipul, dar imediat Casey îşi ascunse suferinţa.

- Poate chiar asta este problema mea, spuse el. Nu sunt obişnuit să am de-a face cu oamenii.

O privi, apoi continuă:

- Dar tu eşti, Lyn. Acesta este talentul tău şi sunt mulţi oameni în Philadelphia care au nevoie de acest talent. Să nu-mi spui că nu ştii asta.

Deodată înţelese. Înţelese cu o asemenea limpezime, încât acest sentiment o traversă ca o lamă. El voia ca ea să plece. Era bucuros că, în sfârşit, sosise momentul. Pentru a se asigura că ea nu era destinată să facă parte din viaţa lui de acum înainte, făcuse această relaţie sigură pentru el şi niciodată nu-i fusese teamă că ea ar putea pleca, ci numai că ar putea rămâne.

Spuse cu răceală:

- Te-ai folosit de mine.

- Nu, îi răspunse el repede. Tu te-ai folosit de mine. Am știut de la început acest lucru, la fel cum și tu l-ai știut. Amândoi am știut că șederea ta aici era limitată. Doar pentru că niciodată n-am vorbit despre asta, nu înseamnă că era un secret; amândoi am știut că, într-o zi, va trebui să te întorci. Așa că, tot ce am putut face a fost să ne bucurăm cât mai mult de ceea ce am vrut.

Încă înainte ca el să fi terminat de vorbit, Lyn deja clătina din cap și strângea puternic din pumni.

- Nu, spuse ea. Sună atât de bine când o spui așa - este atât de nobil, de matur și de frumos. Dar nu asta este adevărata ta problemă. Nu-i deloc asta, nu-i așa? Datorită ție, acum pot să iau în considerare ideea de a mă întoarce. Pentru că m-ai învățat să nu-mi mai fie frică, pentru că m-ai ajutat să ies din ascunzătoare, pentru că mi-ai arătat că este bine să-ți pese de ce se întâmplă în lume. Dar și tu ești la fel de înspăimântat cum am fost și eu, și te ascunzi cum am făcut-o și eu, însă în felul tău. M-ai învățat cum să dau pace trecutului, Casey, insistă ea disperată, de ce nu poți să înveți și tu același lucru?

El își feri privirea, iar Lyn se așteptă să-l vadă negând paralela sau s-o ignore. Dar el spuse:

- Ai dreptate. Cred că am înțeles atât de bine ce se petrece în mintea ta pentru că am trecut eu însumi prin toate astea. Și poate... poate că a fost mai ușor pentru mine știind că vei pleca în curând. Știind că nu pot pierde ce nu-mi aparține.

- Dar nu trebuie să mă pierzi! țipă Casey, nu poți continua să te învinovățești pentru lucruri pe care nu le poți controla: părinții, bunica, logodnica... n-au murit pentru că i-ai iubit! Să trăiești înseamnă să-ți asumi riscuri, să te implici în cursul normal al vieții, să-ți pese. Nu asta ai încercat tu să mă înveți pe mine în toate aceste săptămâni?

Fiecare cuvânt în parte rostit de Lyn era ca o lamă, tăind bucățele din inima lui. Oare nu știa cât de mult ar fi dorit ca situația să fie alta, cât de aproape fusese de a se pierde în ea? Chiar și acum, cât încă se mai putea controla, cât încă mai avea de ales, tentația de

a o implora să rămână era atât de mare, încât trebuia să-și încleșteze maxilarul ca să nu-i scape cuvintele. Dar încă se controla. Mai putea alege. Așa că spuse fără s-o privească:

- Ceea ce-i bine pentru tine nu înseamnă că-i bine și pentru mine, Lyn. Ai nevoie să te implici, pentru că acesta este felul tău de a fi. Iar eu trebuie să fiu singur, pentru că acesta este felul meu de a fi.

Tot ce spunea el era atât de just, de adevărat. Cum de putea să-l urască atât de mult pentru asta, de ce durerea care-i sfâșia sufletul semăna atât de mult cu trădarea? Da, știuse de la început. Asistase la terapia lui blândă pe care i-o aplicase, și o acceptase de bunăvoie. Știa că acest loc nu putea fi casa ei și că ar fi fost imposibil să-și petreacă restul vieții alături de Casey Carmichael. Pășise bucuroasă în brațele lui și știuse, cu siguranță că știuse undeva în adâncul minții, că i se va zdrobi inima când îl va părăsi. Oare când începuse să creadă că poate nu va fi nevoie să-l părăsească?

Vocea nu-i era prea sigură când spuse:

- Și dacă nu vreau să mă întorc?

Zâmbetul lui fu trist și neconvingător.

- Chiar vrei să mă faci să cred că femeia care voia să salveze lumea va întoarce spatele unei a doua șanse? Asta este viața ta, Lyn, asta este menirea ta. Vrei să te întorci.

Partea cea mai rea era că n-avea nici un contraargument. O parte din ea începuse deja să tremure de nerăbdare, anticipând viitoarea provocare, o parte prea importantă care n-o lăsa să întoarcă spatele unei asemenea oportunități. Nu-i mai era frică; trebuia să le arate că nu-i mai era frică. Iar Casey știa acest lucru. O cunoștea mult, mult prea bine.

Dar oare avea cunoștință și de acea parte din ea care nu putea exista fără el? Știa oare că, atunci când se gândise la cum ar fi fost viața fără el, simțise cum în adâncul sufletului îi bătea un viscol tăios? Dar oare îi păsa lui de toate astea?

Se simțea obosită, secată de vitalitate, învinsă. Răspunse cu tristețe:

- Nu mai știu ce vreau.

Casey se apropie de ea și o mângâie pe mână. Însă mângâierea

lui nu mai avea nimic magic; la fel de bine ar fi putut fi în celălalt colț al camerei sau în celălalt capăt al țării...

- Hai să nu mai vorbim despre asta acum, spuse el. Am să comand cina.

Apoi, se aplecă spre ea, iar Lyn nu-i putu evita privirea.

- Totul va fi bine, Lyn, spuse el. Te asigur.

Dar nu exista nimic, în privirea lui, care s-o convingă de acest lucru și ea nu-i mai putea susține privirea mult timp.

În noaptea aceea nu mai avu coșmaruri. Stăteau culcați pe pat, unul lângă celălalt și, deși erau atât de aproape, distanța ce-i separa era de dimensiuni cosmice. În seara aceea nu putu să doarmă. Adevăratul coșmar, cel de care se temea cel mai mult, abia începuse.

Capitolul 9

În jurul orei zece, în dimineața următoare, erau înapoi aeasă la Casey. Privind în urmă, lui Lyn nu-i venea să creadă că trecuseră douăsprezece ore în care nu vorbiseră despre nimic altceva important decât despre starea vremii. Însă, dacă lua în considerare lașitatea ei și capacitatea înnăscută a lui Casey de a prelua controlul în orice situație și de a întoarce lucrurile după bunul plac, poate că n-ar mai fi trebuit să fie surprinsă.

Se simțea puțin amețită, golită și pustie pe dinăuntru, și totuși prea amorțită, ca să simtă cu adevărat durerea. Sau poate că era din cauză că încă nu acceptase pierderea pe care tocmai o suferise. Refuza să creadă că nu putea să facă nici un compromis, că nu putea găsi nici o soluție de mijloc între ce voia și ce avea nevoie. Încă păstra iluzia că mai avea un oarecare control asupra propriei vieți și știa numai că nu-l putea pierde pe Casey.

Ar putea să rămână aici. Ar putea să-și găsească o slujbă, un apartament... și s-o ia de la început, ca asistent social, și să investigheze cazuri de abuzuri asupra copiilor, plata pensiei alimentare și tot felul de asemenea cazuri care să necesite ore în șir de muncă istovitoare pentru o răsplată infimă, în tot acest timp nefăcând

altceva decât să îmbătrânească. Fiecare fibră din ea se revoltă la aceste gânduri. Nu se putea întoarce la stresul dinainte, la lupta continuă cu inevitabilul.

Dar măcar în Philadelphia exista posibilitatea de a trăi la capacitatea maximă, putea să facă ceea ce se pregătise și-și dorise întreaga viață să facă.

Aici nu avea nici un viitor și cum ar fi putut renunța la tot, când bărbatul pentru care ar fi meritat să facă acest sacrificiu nu-i ceruse nici măcar să rămână cu el?

Dar nu vreau să mă întorc. Această propoziție continua să se repete la nesfârșit în mintea ei, sfidând orice logică. Nu vreau să mă întorc. Aici era cu totul altă persoană, aici avea tot ce-și dorea, o viață plină de posibilități. Cum ar putea să se întoarcă acum, când tot ce căuta în viață era chiar aici, în fața ochilor săi?

Casey se gândi ea. Nu mă lăsa să fac asta. Nu mă lăsa să greșesc din nou...

Însă zâmbetul lui Casey era absent. În ceea ce-l privea, problema era încheiată.

Când ajunseră acasă, Casey se duse să vorbească cu băiatul care avusese grijă de animalele sale și să verifice starea acestora. Lyn rămase să-l aștepte pe verandă. Ar fi intrat să-și pregătească ceva de băut, să-și prelungească șederea. Dar nu voia. Nu voia să se întâlnească din nou cu parfumul familiar de zambile și cu dezordinea confortabilă, să stea la masa unde împărțiseră mult mai mult decât o masă, să dea cu privirea de patul cu cearșafurile mototolite și acoperite de păr de pisică și să-și aducă aminte de ultima dată când făcuseră dragoste acolo. Așa că rămase afară, așteptând.

Montana urcă scările și se opri în fața ei, așezându-se. Ridică o labă. Lyn se apleacă să „dea mâna” cu el, mângâindu-l pe cap absentă.

- Salut, amice. De când ai învățat bunele maniere?

- Le-a învățat cu mult timp în urmă, îi răspunse Casey. Doar că nu înțelege necesitatea de a le practica.

Îl aducea pe Iepurilă de lesă, iar câinele sărea și se agita jucăuș. Pentru prima dată, Casey nu se mai obosi să-i corecteze atitudinea,

iar comportamentul lui Iepurilă arăta lipsă de disciplină.

- Poftim, îi spuse Casey, oferindu-i lesa. Teafăr și nevătămat.

Lyn nu luă lesa și, după un moment, Casey legă lesa de balustrada verandei.

- Ce-ai de gând să faci cu el? o întrebă el pe un ton neutru. Îl iei cu tine?

Vocea lui Lyn era joasă și-i tremura.

- Cere-mi să rămân cu tine, Casey.

Pentru o clipă, Casey încremeni, umerii îi deveniră rigizi, iar spatele i se încordă. Spuse scurt:

- Nu pot să-ți cer așa ceva.

Cu un efort de voință se controlă și veni lângă ea, perfect calm, cenzurându-și comportamentul ca de fiecare dată.

- Ascultă, Lyn, spuse el. Toată povestea a luat sfârșit. Nu înțeleg de ce mai insiști încă asupra ei. Aveai nevoie doar de puțin timp ca să-ți revii și ai reușit acest lucru. Acum a venit timpul să te întorci acolo unde ți-e locul și să te apuci de treabă.

Lyn strânse cu putere din dinți, controlându-și durerea ce punea stăpânire pe ea. N-avea de gând să-l implore. La naiba, Casey, nu face asta...

- Poate că aici este locul meu, răspunse ea.

Frustrarea trecu ca o umbră peste chipul lui Casey și el făcu un gest cu mâna, enervat.

- Ca să faci ce aici? Să umpli farfurioarele pisicilor și să plimbi câinii toată viața? Meriți mult mai mult de atât! Nu te mai prosti și scoate-ți din minte povestea asta. S-a terminat.

Cuvintele o izbiră ca o explozie, dar cel mai dureros lucru era privirea lui. Era dură, golită de orice emoție sau afecțiune, privirea unui străin. S-a terminat. Ochii lui deja priveau dincolo de ea și spre viitorul lui proiect.

Vocea tinerei răsună spartă, pierdută în vârtejul durerii ce lua naștere înăuntrul ei, când spuse:

- Nu mai ții la mine, nu? Nu mai ții deloc la mine.

Buzele lui se subțiară într-o linie și, de această dată, în privire i se putea citi un sentiment de furie amestecată cu nerăbdare și cu o

mulțime de alte lucruri pe care Lyn nu le putu desluși.

- La naiba, Lyn, ce-ai vrea să-ți spun? Că țin la tine atât de mult, încât numai privindu-te, simt cum inima mi se sfâșie de durere? Că am fost nebun să mă implic într-o poveste de dragoste cu tine, când știam de la început cum se va sfârși? Că îmi pare rău? Ei bine, îmi pare rău, mai rău decât mi-a părut vreodată în viața mea și mă omoară ideea de a te lăsa să pleci. Ce mai vrei de la mine?

- Vreau să lupți pentru noi! țipă ea.

Ochii lui Lyn erau înlăcrimați, iar degetele îi erau înfipte în podul palmelor.

- Vreau să nu fii atât de perfect și nobil și corect și să-mi spui să nu plec! continuă ea. Vreau... Vreau să mă iubești!

Ochii lui trecură într-o clipă de la foc la gheață. Lyn crezu că a sosit momentul ca lucrurile să se îndrepte, ca el să rostească cuvintele pe care ea avea nevoie să le audă, iar el avea atâta nevoie să le rostească, și era atât de sigură, atât de disperată, încât respirația i se opri în așteptare.

Cu toate acestea, privirea lui se goli, iar maxilarul i se încordă.

- Nu pot, Lyn. Îmi pare rău.

Asta este. Nu putea să-l facă s-o iubească, nu putea insista să-l facă să înțeleagă că avea nevoie de ea. Totul se sfârșise între ei doi.

O pală de vânt făcu frunzișul copacului din fața casei să arunce umbre pe verandă. Un câine, în cușca lui, începu să urle și un altul mai mic i se alătură. O pasăre scoase brusc un tril deasupra capetelor lor, iar perechea ei îi răspunse de la distanță. În jurul lor exista mișcare, exista lumina soarelui, lumea își vedea liniștită de treburile ei. Însă, în același timp, viața se scurgea din trupul lui Lyn, lăsând-o pustiită.

Trecu de Casey și coborî scările. Când ajunse lângă Iepurilă se opri. Vocea îi era distantă și detașată, total opusă felului ei obișnuit de a fi:

- Iei tu câinele?

- Nu, veni răspunsul scurt al lui Casey, și puțin prea ascuțit. Nu-l vreau.

Lyn se luptă cu lesa și reuși în cele din urmă s-o dezlege de

balustrada de care fusese legată.

- Vino, Iepurilă.

Iepurilă vru să urce înapoi scările.

- Vino! repetă Lyn, trăgând de lesă. Câinele se uită curios la ea, apoi vru să se întoarcă înapoi la Casey.

- Iepurilă, încetează!

Spre disperarea ei, Lyn simți cum i se pune un nod în gât. Apucă lesa cu ambele mâini și trase.

- Vino!

Iepurilă o privi, apoi se uită la Casey. Își fixa bine labele din față în pământ și nu vru să se miște din loc.

Apoi Casey făcu un pas înainte și, făcându-i un semn brusc cu mâna, îi spuse pe un ton dur:

- Du-te!

Iepurilă se uită la el și scoase un singur schelălăit. Dar când Lyn smuci lesa din nou, câinele veni la piciorul ei și, după ce privi pentru ultima oară în urmă, își urmă docil stăpâna, la mașină.

*

* *

Lyn nu plânse. Pe tot drumul spre casă lacrimile îi rămăseseră blocate în piept, un bulgăre uriaș de durere ce încerca să spargă zidurile subțiri ale autocontrolului său. Cu toate acestea, nu putea să scape de acest bulgăre. Era ca și cum uitase cum să facă asta. Totul părea îndepărtat, iluzoriu, o lume detașată de persoana ei. Poate că unele șocuri, unele pierderi erau atât de intense, prea intense chiar și pentru lacrimi. Sau poate că îi era doar teamă că, o dată eliberată, această agonie ar fi devorat-o pe dinăuntru. Poate că se gândea că ar putea s-o controleze sau s-o ignore, așa cum făcea Casey.

Nu-și mai aducea aminte cum ajunsese acasă, cum își scosese cheia sau cum reușise să deschidă ușa. Când o deschise, Pat era înăuntru.

- Salut, îi spuse aceasta.

Se ridică și aruncă la o parte revistele pe care le răsfoise pe sofa, arătând de parcă nici n-ar fi fost plecată. Nu părea să remarce suferinta surorii ei sau câinele care se lupta si se zbătea în lesă.

- Pat.

Cumva, nu se știe cum, surpriza și uimirea trecu de zidul agoniei.

- Ce cauți acasă?

Pat flutură cu mâna prin aer într-un gest evaziv și zâmbi.

- Păi... mă plictisisem acolo. Și mi-a fost dor de tine. Și...

Vocea i se frânse, de pe buzele ei scăpând doar un suspin. Fără nici un alt cuvânt, cele două surori se repeziră una în brațele celeilalte.

*

* *

Lois îi mai dădu lui Lyn încă două săptămâni libere, după care urma să se întoarcă la lucru. Lyn știa că ar fi folosit mai bine acest timp dacă s-ar fi întors înapoi la Philadelphia ca să se acomodeze din nou cu orașul, să despacheteze și să mai studieze o serie de lucrări înainte de a-și prelua oficial postul, însă, după câte făcuse Pat pentru ea, nu putea să fugă și să-și părăsească sora care se simțea atât de demoralizată, dar adevărul era că Pat se descurca excelent cu suferința în urma propriului eșec în dragoste, cu același stoicism și raționalism tipice pentru ea.

- Erau prea multe probleme, îi mărturisi Pat surorii ei, cu un mic surâs trist, când fu pregătită să vorbească despre asta. Adică, eu am casa aici și afacerea asta poate că nu-i cine știe ce, dar îmi place. Iar un doctor nu poate să împacheteze pur și simplu și să-și găsească alt cabinet. În plus... nu voiam să renunț la tot ce am deja.

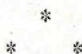
Ridică din umeri și-și fixă privirea pe paharul cu ceai și gheață.

- El are deja doi copii mari, o fostă soție și două case de întreținut, continuă Pat. Iar eu am avut un soț pe care îl mai iubesc. Atât de multe amintiri din trecut, de partea amândurora, încât ar fi fost extrem de dificil să reușim. Poate ar fi meritat să încercăm, dar ar fi fost greu. Cred că... pe măsură ce îmbătrânești, ești din ce în

ce mai puţin dispus să-ţi schimbi viaţa. Nu ştiu, cred că este mai bine pentru mine să-mi păstrez viaţa aşa cum este, fără să schimb nimic în ea.

Pentru Lyn acesta era cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată. Poate că era un gest egoist, însă, încercând să-şi ajute sora, se ajuta şi pe sine. Este greu să-ţi plângi singur de milă, când altcineva are nevoie de ajutorul tău... exact ceea ce încercase Casey s-o înveţe, când insistase să vină să lucreze pentru el.

Dar coşmarurile nu dispăruseră şi, când se trezea în mijlocul nopţii gâfâind şi tremurând, nu mai era nimeni lângă ea să o liniştească şi s-o ia în braţe.

Lyn se dedică, în aceste ultime două săptămâni cât îi mai rămâneau de stat în Florida, lucrului cu Iepurilă. Îl peria, îl plimba, îl răsfăţa cu tot felul de bunătăţi dacă venea când îl striga; îl lua cu ea când efectua vizite la domiciliu pentru pet-sitting, când mergea la bancă sau la băcănie, până când câinele se familiariză atât de mult cu rutina încât , în momentul când Lyn îşi lua geanta, alerga la maşină şi-şi aştepta stăpâna să-l lase să urce pe bancheta din spate. Îşi petrecuse fiecare moment liber lucrând cu el, inventând tot felul de trucuri pe care să le execute şi, după ore în şir de repetări şi cu multă răbdare, îl învăţase să le execute pe cele mai simple dintre ele. Era o formă de terapie - pentru ea, pentru câine şi pentru Pat, care, după ce la început protestase şi încă nu-i accepta prezenţa în casă, începuse să-l placă.

Jocul favorit a lui Iepurilă era de-a v-aţi ascunselea. La comanda „Găseşte-o pe Pat!", câinele alerga prin toată casa şi grădina, adulmecând, verificând dulapurile şi uitându-se în spatele draperiilor, pe sub mobilă sau în oricare alt loc unde s-ar fi putut ascunde Pat, până când o găsea şi-şi lua premiul, un biscuit, care, de fiecare dată, se găsea în mâna ei.

După un astfel de exerciţiu, Pat comentase:

- Știi, câinele ăsta e mai deștept decât mulți oameni! Câte alte trucuri ai de gând să-l mai înveți?

Lyn ridică din umeri.

- Nu chiar atât de deștept cum crezi. Încă mai fuge când îi scoți lesa, latră la poștaș și tremură de teamă când trec mașinile de pe stradă pe lângă el. Va trebui să facă mult mai mult de atât, ca să aibă șanse să fie adoptat.

- Ca de pildă, ce? insistă Pat neîncrezătoare. Uită-te la el! Îți aduce ziarul, cară pachete și găsește lucrurile pierdute. Și mai este și chestia aia drăguță pe care l-ai învățat s-o facă: să latre când fluieri...

- Nu eu l-am învățat asta, mărturisi Lyn ușor stingherită. Pur și simplu așa face el. Ar fi trebuit să vină când fluier.

- Nu contează, tot îmi place. Și n-am văzut câine mai fericit! Oricine ar fi bucuros să-l aibă. Ce vrei mai mult de atât?

Lyn ezită, privindu-l pe Iepurilă cum își strecoară o labă între tocul ușii și ușă, lărgind crăpătura dintre ele până avu loc să se strecoare înăuntru. Apoi tropăi pe podea ducându-se în locul lui favorit să se odihnească. Se îngrășase cu cinci kilograme de când îl ținea ea, blana îi devenise mătăsoasă, iar ochii îi străluceau acum. Urechile i se ciuleau de fiecare dată când își auzea numele, și-și petrecea majoritatea timpului, când nu dormea, lângă Lyn, așteptând cu nerăbdare să i se ceară să facă ceva sau următorul joc.

Se schimbase enorm față de câinele care fusese odinioară, legat de copac cu doar câteva ore de viață în fața lui, iar meritul acestei schimbări era în totalitate al ei.

- Casey spunea că nu voi reuși, murmură ea.

Pat se uită la ea nedumerită.

- Poftim?

Dar Lyn nu-i răspunse, puțin tulburată de noutatea acestui gând. Casey îi spusese că Iepurilă era imposibil de antrenat, nu era bun de nimic, iar el era expert în materie. Însă Casey se înșelase. Oare în ce altă privință se mai înșelase?

- În afară de asta, adăugă Pat pe cel mai obișnuit ton, urmându-l pe Iepurilă înăuntru, nu mai cred că este cazul să cauți pe cineva

să-l adopte. Are deja o casă, aici.

Lyn o privi, nevenindu-i să creadă.

- Dar... intră în casă cu labele murdare de noroi, aduce purici şi-ţi umple canapeaua de păr. Spuneai că nu vrei un câine.

Pat ridică din umeri.

- M-am răzgândit. Îl vreau pe ăsta. Şi dacă crezi că nu-l poţi lua cu tine la Philadelphia, atunci poate rămâne aici cu mine.

Lyn se auzi spunând:

- Nu cred că vreau să-l părăsesc.

- Păi nici nu cred că ar trebui, dar mi-ai spus că n-ai voie să duci câini în apartament, iar cu orele nenumărate cât o să stai la serviciu, nu vei avea timp de el...

Lyn spuse brusc:

- Mă duc să fac nişte floricele de porumb. Vrei şi tu? Şi plecă la bucătărie fără să mai aştepte răspunsul.

Timp de două săptămâni, Lyn se concentră atât de mult asupra clipei prezente, încât pierdu noţiunea timpului, cât şi a scopului urmărit. Crezu că nu făcea altceva decât să-şi pună cap la cap ideile astfel încât să plece cu conştiinţa curată, dar, de fapt, fără ca măcar să-şi dea seama, îşi construia o cu totul altă viaţă, diferită de cea de până atunci.

Tot ce dorise fusese să-l mai îmblânzească puţin pe Iepurilă, ca să poată fi adoptat de cineva, şi în două săptămâni reuşise să facă o treabă atât de bună, încât era demnă de un profesionist - poate chiar mai bună. Nu realiză acest lucru decât acum, când îşi dădu seama că nu vrea să-l dea spre adopţie. Rămăsese să-şi ajute sora, să-i preia o parte din treburi până când aceasta-şi va vindeca inima frântă... numai că inima lui Pat nu prea era frântă. Alesese singură ce dorise şi, după câteva zile, nu mai avu nevoie de ajutorul surorii ei. Lyn era cea care avea nevoie de Pat şi nu invers. Lyn avea nevoie să se simtă de folos, să fie ocupată... să aibă o scuză ca să mai stea.

Trebuia să se prezinte la serviciu luni şi era deja vineri. Nici măcar nu-şi făcuse bagajele şi o aşteptau, în cel mai bun caz, două zile de condus. Fusese atât de ocupată, încercând să evite să-şi aducă aminte că urma să plece curând, încât nu realiză că timpul se scurge.

N-ar fi dorit să se întoarcă. Dar Casey nu o voia, Pat n-avea nevoie de ea și nu mai exista nici un motiv să mai rămână. Avea toate motivele să plece. Dar niciodată nu se mai temuse atât de mult, cum se temea acum, când se gândea la minunatele posibilități ce o așteptau la Philadelphia.

Adusese un castron cu floricele de porumb și o sticlă de vin cu două pahare, în sufragerie, unde Pat stătea pe canapea, urmărind ultimele minute dintr-un spectacol televizat, înainte de știri. Lyn îi dădu unul din pahare, i-l umplu și se așeză lângă ea, punând castronul între ele.

- Ce prânz minunat, spuse Pat, luând un pumn de floricele. O să-mi fie dor de tine, puștoaico. Dieta mea n-a mai suferit asemenea modificări dramatice de pe când aveam șaptesprezece ani.

- Ihm, fu Lyn de acord, desenând absentă o figură abstractă pe condensul de pe paharul cu vin rece. Și mie o să-mi fie dor de tine.

Pat zâmbi nostalgic, întinzându-se și strângând cu afecțiune genunchiul surorii sale.

- Aș vrea să nu fi trebuit încă să pleci. Știi, tu ești singura mea rudă care mi-a mai rămas și nu ne vedem prea des. Nici nu pot să-ți spun cât de bine m-am simțit cu tine aici, deși... Fața i se adumbri puțin. Deși n-am petrecut prea mult timp cu tine, așa cum mi-ar fi plăcut.

Aruncă o floricică spre Iepurilă, care se uita disperat la ele cum mănâncă. Acesta o prinse din zbor și o înghiți din aceeași mișcare, apoi o privi nerăbdător pe Pat, cerșind și altele. Pat chicoti și-i mai aruncă una.

- Desigur, adăugă ea, mă bucur pentru tine și sunt atât de mândră de tine - la vârsta ta, să obții un post atât de important. N-ai ocazia să întâlnești în fiecare zi o șansă ca asta, nu?

- Așa este, murmură Lyn, sorbind din pahar. Cred că ai dreptate.

Dar, bineînțeles, realiză ea că nu prea era o șansă utilă. Preluarea acelui post ar fi însemnat să facă numai ceea ce fusese pregătită să facă, ce făcuse și până acum.

Lyn spuse, fără să-și dea seama că gândește cu glas tare:

- Dar nu-i ceea ce-mi doresc să fac.

Mâna lui Pat se opri în aer înainte de a-i arunca o altă floricică lui Iepurilă. Își privi surprinsă sora.

- Cum?

- Am spus, repetă mai calm Lyn, gândindu-se în același timp la sensul cuvintelor pe care tocmai le rostise, că nu vreau să preiau acest post. Nu vreau să mă întorc la Philadelphia.

- Dar... pentru numele lui Dumnezeu, Lyn, am crezut că te-ai hotărât! Ar trebui să fii acolo luni. Atunci, de ce ai mai acceptat slujba?

- Pentru că n-am avut nici un motiv să n-o fac.

Lyn își crispă mâna pe pahar când cuvintele începură să curgă mai repede decât le-ar fi putut asimila; răspunsuri la întrebări care până atunci nu se obosise să le formuleze, pentru că, dacă și le-ar fi pus, atunci n-ar mai fi fost atât de aproape de a comite cea mai mare greșeală din viața ei.

- Am știut încă de la început că nu vreau să mă întorc; i-am tot spus că nu vreau, dar totul s-a întâmplat atât de repede, încât n-am prea avut timp să mă gândesc ce-aș vrea să fac. A fost flatant, și puțin incitant, să primesc această slujbă pentru care am muncit atâta, însă, în același timp, n-am contenit să mă întreb dacă nu cumva am devenit o altă persoană, diferită de cea care își dorea acest post!

Se întoarse spre sora ei, din ce în ce mai ușurată, pe măsură ce vorbea.

- Așa că am spus da pentru că părea lucrul cel mai bun pe care l-aș fi putut face, cel mai simplu... deoarece Casey mi-a spus că asta ar trebui să fac. Dar s-a înșelat, adăugă ea încet. S-a înșelat.

Puse paharul pe măsuța de cafea și aruncă o privire spre ceas.

- Sun la Philadelphia. Poate că mai găsesc pe cineva la birou.

- Lyn, stai puțin, nu crezi că ar fi mai bine...

Dar Lyn obosise să-i mai asculte pe alții spunându-i ce ar trebui să facă cu viața ei - chiar și pe sora sa, care o iubea și ar fi vrut să mai stea cu ea. Acum Lyn preluase controlul, și hotărâse.

Tema muzicală familiară a știrilor de la ora șase se făcu auzită în timp ce forma numărul, și-și dădu seama că era probabil prea târziu

ca să mai găsească pe cineva la serviciu. Va trebui s-o sune pe Lois acasă, mai târziu. Aşteptă nerăbdătoare să se stabilească legătura, în timp ce Pat o privea foarte îngrijorată de pe sofa.

- Bună seara, rosti crainicul chipeş, a cărui figură apăruse pe ecran, cu vocea sa sonoră şi serioasă. Căutările vor continua astăseară pentru găsirea ultimilor trei oameni care au fost prinşi sub dărâmăturile din accidentul care a avut loc astăzi în Spring Mill.

Pat se întoarse să se uite la televizor. Clădirea era la doar câţiva kilometri de casa ei şi într-un orăşel mic cum era Summerville, ştirile locale constituiau un eveniment foarte important. Lyn numără opt târâituri la telefonul de acasă al lui Lois fără să răspundă cineva. Îşi stoarse creierul după un alt număr de telefon unde i s-ar fi putut răspunde.

- ... Şi acum îi dăm legătura lui Jeff Ringer, prezent la faţa locului.

- Dumnezeule, exclamă Pat involuntar. Lyn, priveşte!

Lyn aruncă o privire scurtă televizorului, ţinând apăsată furca telefonului, în timp ce încerca să-şi amintească numărul de telefon de la biroul administratorului. Un tânăr bronzat, ţinând în mână un microfon, stătea în faţa unui morman de moloz, ceea ce cu puţin timp în urmă fusese un magazin.

- Avem veşti bune în noaptea asta. Lincoln Wade, ultimul dintre cei trei oameni prinşi sub dărâmăturile pe care le vedeţi în spatele meu, a fost scos teafăr la suprafaţă cu câteva secunde în urmă.

Camera de luat vederi mătură zona aglomerată, cu maşinile pompierilor şi ale salvării. Reporterul continuă să povestească. Lyn întrerupse legătura şi se pregătea să formeze din nou, fiind doar pe jumătate atentă la televizor.

- Echipele de salvare, împreună cu câinii special antrenaţi, au fost prezente la faţa locului încă de la început, aşa cum aţi putut vedea în emisiunile noastre anterioare. Clădirea este atât de instabilă, încât echipajele trebuiau să se retragă pentru a nu fi prinse sub dărâmături.

Lyn privi îngrozită la televizor, la câinele cu hăinuţă roşie fosforescentă şi cu ecuson, care îşi croia drum cu grijă printre blocurile de ciment şi cărămizile sparte.

- Montana! șopti ea.

- Și, deși toți oamenii care fuseseră prinși înăuntru au fost eliberați, există totuși un fapt trist în această poveste. Unul dintre câinii care a ajutat într-un mod remarcabil, în această după-amiază, la salvarea muncitorilor constructori răniți, este acum îngropat sub un perete care s-a prăbușit în timpul acțiunilor de salvare. Deși nu există pierderi umane, acest incident a luat o întorsătură tragică pentru sărmanul câine cu inima de aur. Dau legătura înapoi în studio.

- Lyn! strigă Pat, sărind în picioare. Așteaptă! Ce vrei să...

Dar Lyn ieșise deja pe ușă.

Capitolul 10

Lyn nici nu-și dăduse seama că Iepurilă urcase în mașină până nu deschise portiera, iar el sări afară rămânând lângă ea. Zona din fața magazinului era un dezastru, plină de o mulțime de vehicule și spectatori; își croia drum printre mașinile pompierilor și dubele echipelor de reporteri până ajunse la banda galbenă cu care poliția împrejmuise zona. Și îl văzu pe Casey.

Stătea de cealaltă parte a benzii, certându-se cu un bărbat cu cascheta de constructor pe cap. Cămașa kaki a lui Casey era pătată de transpirație și murdară, fața la fel de murdară, iar părul i se lipise pe cap din cauza caschetei pe care-o ținea în mână. Mușchii îi erau încordați, gesticula nervos și, chiar dacă Lyn nu putea auzi ce spune, îi putea vedea privirea intensă, furioasă. Văzându-l, i se tăie respirația.

Tot timpul drumului, destul de scurt de altfel, până la locul accidentului, inima îi bătuse puternic din cauza îngrijorării și fricii. Acum toate emoțiile îi explodară în piept. Toată ziua Casey lucrase în mijlocul dezastrului, își riscase viața pe sub dărâmături și ar fi putut fi ucis, iar ea n-ar fi aflat acest lucru dacă nu s-a fi uitat la știrile de la ora șase...

Începu să-și facă loc să ajungă la el, dar un polițist în uniformă o

prinse de mână.

- Îmi pare rău, doamnă, dar va trebui să rămâneți în spatele panglicii.

Lyn gesticulă disperată spre Casey.

- Sunt cu el.

Iepurilă lătră puternic și trecu pe sub bandă, îndreptându-se spre Casey. Acesta înțepeni când văzu ghemul cu blană alb și negru plin de entuziasm, care începu să se gudure la picioarele lui, apoi își roti rapid privirea în jur până dădu cu ochii de Lyn. Bucuria și dorința ce apărură deodată în ochii lui dădură naștere unui fior care o străbătu pe Lyn ca un electroșoc.

Probabil că zâmbetul ce apăru pe buzele lui Casey sau comportamentul câinelui îl convinse pe polițist și, după câteva clipe de ezitare, ridică banda galbenă pentru Lyn.

- Va trebui să purtați asta, spuse el.

Lyn luă cascheta pe care i-o dădu acesta și se aplecă să treacă pe sub bandă.

Casey ar fi vrut să fugă la ea, s-o ia în brațe, s-o țină strâns la piept și să nu-i mai dea drumul niciodată. Ar fi vrut s-o zdrobească la piept, să o sărute la fel de intens pe cât de intensă fusese și agonia pe care o îndurase în aceste ultime două săptămâni; să o simtă lipită de el, s-o miroasă, s-o guste, să fie sigur că era, într-adevăr, lângă el. N-ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să fie în Philadelphia. In tot acest timp, singurul lucru care-l ținuse departe de telefon fusese gândul că ea deja plecase. Acum ea se afla acolo, iar inima începuse să-i bată din nou, plămânii îi începură din nou să soarbă aerul cu nesaț. Lyn alergă spre el și Casey ar fi vrut s-o strângă în brațe... dar reuși să se abțină la timp. Puse mâinile pe umerii ei când se apropie la aproximativ o jumătate de metru de el, prinzându-se cu putere de ea, drept răspuns la lupta ce se dădea în sufletul său, nereușind să rostească nici un cuvânt de parcă aerul ar fi fost prea dens.

Apoi spuse cu voce răgușită:

- Ce cauți aici? Ai înnebunit? E periculos.

- Este Montana, nu? îi întrebă ea brusc.

Casey îi dădu drumul și se întoarse înapoi la bărbatul cu caschetă.

Pleacă de aici, Lyn, gândi el disperat. Nu-mi face asta, nu acum...

- Vreau să intru, spuse el încordat. N-am de gând să las bietul câine să moară.

Celălalt bărbat se șterse cu batista pe fața transpirată, fiind evidentă situația dificilă în care se afla.

- Ascultă, Casey, știu ce simți, dar... câinele probabil că a murit deja. Nu spun că nu apreciez tot ce ai făcut tu azi, dar nu pot să las pe cineva să se întoarcă acolo, nu până nu vom securiza zona...

- Atunci securizeaz-o!

- Asta încercăm să facem! Dar ne va lua ceva timp...

- Nu am atât timp la dispoziție!

Deodată Iepurilă își ciuli urechile și apoi lătră, după care, fără nici un avertisment, porni în fugă spre clădirea dărâmată.

- Iepurilă! Vino înapoi!

Lyn vru să pornească după el, dar imediat se opri. Era ceva familiar în comportamentul lui. Ciulise urechile, dăduse vesel din coadă, și-și aplecase ușor capul înainte... se comportase ca atunci când se juca de-a v-ati ascunselea și era gata s-o descopere pe Pat.

Lyn îl prinse pe Casey de braț.

- Privește! exclamă ea încet.

Casey privi câinele care încerca să se strecoare printr-o crăpătură strâmtă dintre două coloane, apoi se întoarse spre Lyn. Descifrase comportamentul câinelui și-și dădu seama ce făcea, doar că pentru o clipă nu-i venea să creadă. Apoi puse mâna cu fermitate pe brațul lui Lyn, dând-o la o parte.

- Rămâi aici, îi ordonă el.

Celălalt bărbat strigă după el:

- Casey, ce naiba?...

Și apoi:

- Hei, doamnă, nu puteți...

Lyn nu-l băgă în seamă, cum făcuse și Casey. Își îndesă mai bine cascheta pe cap și porni după Casey printre rămășițele care odinioară fuseseră o ușă, pe unde se strecurase Iepurilă înainte.

Casey se întoarse furios când îi simți prezența în spatele său.

- Ce cauți aici? Ți-am spus să rămâi acolo unde te-am lăsat!

- Nu mai primesc ordine de la tine, Casey. Iepurilă este câinele meu, iar tu nu știi cum lucrează.

Casey era împărțit între uimire, furie și frustrare... și dorință, și bucurie pentru că era Lyn, și era lângă el. Dar nu se putea gândi la toate acestea tocmai acum. Pur și simplu, nu trebuia.

- Să lucreze? Despre ce naiba vorbești? Lyn, pleacă de aici înainte ca...

Lyn fluieră ascuțit și, după o clipă, se auzi un lătrat înăbușit ca răspuns. Arătă spre stânga.

- Și ar fi bine să ne grăbim, ca să nu-l pierdem din nou.

Casey rămase o clipă confuz, dar imediat deveni implacabil.

- Nu, spuse el. Am muncit toată ziua la clădirea asta și știu cât de periculos este. Acum ieși de aici înainte de a te răni.

- Nu ies!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lyn!

O prinse strâns de mână, durerea și disperarea fiindu-i trădate de voce.

- Nu vreu să te pierd și pe tine!

Ea îl privi încăpățânată.

- Poți fi sigur că n-ai să scapi de mine, îi spuse ea încet. Acum, hai să mergem!

Era foarte cald în clădire, iar unica lumină era de la razele soarelui ce se strecurau prin fisuri și găuri. Aerul era plin de praf de ciment și var și fiecare trosnitură a suporturilor aduse pentru susținerea pereților îi făcea pe amândoi să înghețe pe loc, așteptându-se din clipă în clipă să se prăbușească clădirea peste ei. In cea mai mare parte culoarul era atât de strâmt, încât trebuiră să-l străbată în șir indian; în cele din urmă fură siliți să se târască pe burtă.

- Ești un mincinos, spuse Lyn, vorbind aproape în șoaptă, de teamă să nu pornească o avalanșă și să-i prindă pe amândoi dedesubt.

Tunelul părea a fi fost „construit" de echipele de salvare. În unele

locuri se târau peste plăci de beton, în unele peste beton și fragmente de zidărie. Țevi uriașe și grinzi se balansau periculos pe deasupra capetelor lor, fragmente de cabluri atârnau din loc în loc. Lyn nu putu împiedica să apară amintirile dintr-un alt loc întunecos, încărcat de teroare și de amenințarea morții, care-i năvăliră în minte, și totuși... de această dată era altceva. De această dată nu mai era singură.

Erau aproape unul lângă altul; umărul lui Lyn lângă șoldul lui Casey, târându-se centimetru cu centimetru în lungul tunelului, în direcția pe care o apucase câinele. Lyn putea auzi gâfâitul lui Casey și să-i simtă încordarea mușchilor când acesta se mișca.

- Iar tu ești nebună, îi replică el, strângând din dinți. N-ai ce căuta aici și mai este o pedeapsă pentru trecerea ilegală de bariera poliției, știi tu... banda galbenă, și în afară de asta...

- Mi-ai spus că nu ții la nimeni și nimic, îl acuză Lyn gâfâind, luptându-se să înainteze. Că nu-ți pasă de nimic. Că nimic nu-i de neînlocuit pentru tine, mai ții minte, domnule Carmichael, ce-mi spuneai? Și uite că acum îți riști viața pentru un câine care, foarte probabil, este deja mort.

Casey se opri, iar Lyn îl simți întorcându-se.

- Nu-i mort, spuse el pe-un ton jos. Corcitura aia proastă a ta a găsit o urmă, Dumnezeu știe a cui. Și oricum...

Lyn se ridică la nivelul lui, cu umerii alături.

- Ai mințit, spuse ea. Îți pasă, îți pasă enorm de toate. Tot comportamentul tău este doar o mască, așa a fost încă de la început și aproape ai reușit să mă păcălești, naiba să te ia!

Când Casey întoarse capul, era atât de aproape de ea încât nasurile lor se atingeau, iar buzele aproape li se uneau. Respirația lui îi umezea pielea, iar ochii îi erau de culoarea ambrei. Se priveau în tăcere. Lyn simți același val de adrenalină care pulsa în venele lui ca și în ale ei, la un loc cu furia și pasiunea, dorința și teama, disperarea și îngrijorarea.

- Dacă vom reuși vreodată să ieșim de aici, o să avem o ceartă cumplită, îi șopti Casey.

- Să fii sigur de asta, murmură ea.

Deodată Casey se încordă.

- Liniște! Cred că am auzit ceva.

Auzise și ea, fusese un zgâriat frenetic și un mârâit, punctat de un schelălăit slab. Porniră din nou, de data asta mai rapid, iar frica din pieptul lui Lyn devenise mai ascuțită.

Trecură pe sub o grindă ruptă și-l zăriră amândoi, în același timp, pe Iepurilă, încercând să dea la o parte niște plăci și bucăți de ciment.

- Bravo, Iepurilă! șopti Lyn.

Casey întinse mâna după câine.

- Vino aici, băiete, gata, este de ajuns ce ai făcut până acum...

Deodată se auzi un scrâșnet și un pocnet urmat de o explozie puternică, iar praful umplu aerul și începură să cadă bucăți de zid. Lyn începu să țipe, iar Casey se rostogoli într-o parte, luând-o în brațe și protejând-o cu corpul său. Ea vru să facă același lucru pentru el. O grămadă de țevi și bucăți de beton începură să se miște deasupra lor, amenințând să cadă peste ei, acoperindu-i de praf și moloz... apoi se făcu liniște.

Amândoi erau agățați strâns unul de celălalt; Casey simțea bătăile puternice ale inimilor lor. Dar Lyn era în viață. Era în viață, teafără, în brațele lui; tot ce-și dorea era s-o țină în continuare în brațele sale, doar atât, și să nu-i mai dea drumul niciodată. Nu se mai putea ascunde. Niciodată în viața lui nu mai avusese nevoie de cineva așa de mult cum avea acum nevoie de ea, nu mai iubise niciodată pe cineva la fel de mult...

- Lyn, îi șopti el.

Toată suferința și singurătatea pe care le îndurase în ultimele două săptămâni - în toată viața lui - ieșiră la suprafață și nu le mai putu înăbuși oricât de mult ar fi încercat. Închise ochii strâns, ferindu-se parcă de o emoție prea intensă ca s-o suporte, își petrecu mâinile peste umerii ei, peste spatele ei, prin părul ei... simțind-o, strângând-o în brațe, ținând-o aproape de el. Protejând-o.

- Oh, Doamne, Lyn...

- Spune-o, îi șopti ea gâfâind.

Mâinile ei îi mângâiau spatele, brațele și chipul cu același gen de teamă și urgență prezente și în mângâierile lui... asigurându-se doar că era lângă ea și era nevătămat, că erau în siguranță.

- Spune-o, repetă ea. Vreau să te aud...

- Te iubesc!

La început vorbi aproape în șoaptă, apoi vocea îi deveni mai puternică. Degetele i se încordară pe umerii ei și, depărtând-o cu câțiva centimetri, o privi adânc în ochi.

- Te iubesc, repetă el cu claritate, și n-am de gând să te las să pleci, nici acum, nici mai târziu. Mă auzi?

- Te aud, șopti ea, după care iar se îmbrățișară, într-un ultim moment de bucurie, descoperind că, deși totul se desfășurase atât de repede, păruse a ține o veșnicie.

Apoi, instinctiv, se despărțiră, pornind pe urmele sunetelor. Când descoperiră sursa acestora, îl văzură pe Iepurilă cum încerca să intre printr-o crăpătură strâmtă. Chipul lui Casey se crispă privind câinele care trecea mai departe.

- Se pare că avem o mică problemă, spuse el gâfâind.

Privirile li se întâlniră scurt, în ochii amândurora fiind prezentă o teamă nedefinită. Fără a mai spune nimic, înaintară mai departe și începură să lărgească spațiul prin care se strecurase Iepurilă.

Reușiră să facă o deschidere suficient de largă cât să poată trece parțial Casey prin ea. Lyn așteptă, în încordare și teamă, până când auzi - cel puțin așa crezu - un sunet înfundat, ca un plânset.

- Este aici! exclamă Casey. Trăiește.

Lyn oftă ușurată.

- Grăbește-te, îi spuse ea.

Capul și umerii lui erau înăuntru și brațele întinse în față.

- Lyn... scoate-mi cămașa. Apoi dă-mi-o. Nu pot... nu vreau să-l las aici.

Fără să ezite, își strecură mâinile sub el, îi desfăcu nasturii cămășii și i-o scoase, eliberându-i pe rând mânecile. Făcu ghem cămașa și i-o dădu, după care se retrase, așteptând din nou.

- Știi ceva? răsună înfundat vocea lui Casey. Formăm o echipă destul de bună.

Lyn își masă gâtul care o durea.

- Exact asta tot încercam să-ți spun și eu, șopti ea.

Păru că trecuse o eternitate, deși nu se scurseseră mai mult de câteva minute, până când Casey reapăru cu Montana, înfășurat în

cămaşa lui, în braţe. Faţa lui Casey era murdară şi transpirată, dar privirea îi era triumfătoare.

- Vino, spuse el, să ieşim de aici.

Lyn îi însoţi pe amândoi la clinica veterinară, unde Montana fu consultat şi diagnosticat ca suferind o simplă fractură femurală. Casey stătu lângă câine până când piciorul acestuia a fost pus în ghips şi Lyn stătu alături de Casey, ţinându-l de mână. Medicul veterinar îi asigură că Montana se va însănătoşi şi-şi va recăpăta întreaga capacitate a piciorului în cel mai scurt timp, dar Lyn simţea că el n-ar fi vrut să-şi lase câinele acolo nici măcar o noapte. Casey nu spuse nimic, punându-şi obişnuita mască de nepăsare, însă Lyn vedea acum dincolo de ea.

Noaptea era întunecoasă, iar cerul înstelat fără lună când ajunseră în faţa casei lui Casey. Iepurilă stătea pe scaunul din faţă, între ei. Casey opri motorul maşinii, rămânând tăcut pentru o clipă.

- Ar fi trebuit să te duc înapoi la maşina ta, spuse el. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Ai fost nebună c-ai venit acolo.

- Iar tu ai fost nebun că ai crezut că n-aş fi venit.

Lyn deschise portiera şi ieşi. Iepurilă, fericit că s-a întors în cea de-a doua lui casă, sări afară după ea şi se aşeză confortabil pe un şezlong de pe verandă.

Casey privi zâmbind câinele şi ieşi şi el din maşină.

- Nu prea arată a erou, nu-i aşa?

- Şi toate astea numai într-o singură zi, încuviinţă Lyn.

Urcară scările împreună şi Lyn se opri ca să-l scarpine pe Iepurilă după urechi. Câinele se uită la ea, apoi închise din nou ochii.

- Să ştii că te-ai înşelat în privinţa lui.

Casey deschise uşa.

- Ah, da?

- Ai spus că nu poate fi dresat. Că nu-i bun de nimic. Ne-a fost folositor azi.

- Ei bine, recunosc, deşi comportamentul lui n-a fost ieşit din comun. Pur şi simplu a auzit că un semen de-al lui este în pericol şi s-a dus să cerceteze. Orice câine ar face asta.

Intrară înăuntru şi Casey aprinse lumina. Lyn întoarse capul spre el.

- Şi ai mai greşit într-o privinţă, spuse ea. Te-ai înşelat în privinţa

mea.

El îmbrăcă o jacheta subțire direct pe piele și închise fermoarul pe jumătate. Părul îi era ciufulit și barba începuse să i se zărească pe maxilarul inferior. Arăta obosit, șifonat și vulnerabil, și Lyn niciodată în viața ei nu mai iubise pe cineva așa de mult cum îl iubea pe el acum.

Chipul îi era blând când întinse mâna după ea.

- Lyn, iubito, stii...

- Nu.

Lyn își încordă umerii și-și ridică bărbia.

- Mi-ai promis o ceartă și am câteva lucruri să-ți spun, se încăpățână ea.

Pentru o clipă el o privi, apoi dându-și brațele în lături, reuși să afișeze un zâmbet resemnat.

- Bine. Atunci, să ne certăm.

- Știi care este problema ta, nu? îl acuză ea. Ai început să crezi în propria-ți publicitate. Toate chestiile referitoare la faptul că ești perfect, că ești corect, că niciodată nu greșești - însă este valabil numai pentru câini! Îi faci să creadă asta pentru că ești nevoit s-o faci. Dar să știi ceva, Casey: nu ești perfect și faci greșeli!

El se încruntă puțin.

- Lyn, nu vreau să vorbim despre asta...

- Nu poți să manipulezi viețile oamenilor, Casey! Poate că făceai ce credeai tu că este mai bine, și poate că aveai dreptate, dar nu și în cazul meu! Mă înțelegi?

Și, bătându-se cu degetul în piept, continuă:

- Doar eu știu ce este bine pentru mine.

- Păi exact asta încercam să...

- Și mai știi ceva? Unicul motiv pentru care încerci, de fiecare dată, să deții controlul este pentru că îți este teamă să nu-l ai! Îți este teamă să simți, să ții la cineva, să te implici, pentru că ți-e teamă că ai putea suferi. Dar nu faci altceva decât să te păcălești singur și toate lucrurile bune din viață trec pe lângă tine pentru că îți este teamă să lași garda jos.

- Doamne, Lyn, chiar crezi că nu știu toate astea? spuse el, umbrindu-i-se fața și privirea devenindu-i furioasă. Chiar crezi că în

aceste ultime două săptămâni...

- Și încă ceva!

Lyn avansă un pas spre el.

- Aș vrea să-ți mulțumesc pentru cele mai mizerabile două săptămâni din viața mea, continuă ea. Tot încercând să mă convingi să fac ce credeai tu că este mai bine, aproape că m-ai făcut să iau cea mai proastă hotărâre pe care aș fi putut să o iau.

- Nu sunt responsabil pentru...

- Ba ești responsabil pentru mine! țipă ea. La fel cum și eu sunt responsabilă pentru tine. Încă n-ai priceput asta până acum? Și trebuie să facem ce-i mai bine pentru amândoi. Nu trebuie să mă întorc la Philadelphia, nu vreau să plec la Philadelphia. Acea parte a vieții mele a luat sfârșit. Îmi place să lucrez cu animalele. Poate că încă nu sunt bună la așa ceva, dar pot învăța. Nu înțelegi, Casey? Nu mai vreau să schimb lumea, tot ce vreau este să fac doar puțină lumină, să aprind o singură lumânare. Și pot face asta aici, împreună cu tine.

Lyn îl auzi inspirând adânc și zări sclipirea din ochii lui.

- Lyn, eu...

- Și să-ți mai spun un lucru în privința căruia te-ai înșelat.

Mai făcu un pas spre el, cu pumnii strânși.

- Mi-ai spus că nu ai nevoie de mine...

- N-am spus niciodată asta...

- Oamenii perfecți n-au nevoie de nimeni, nu-i așa? Tocmai asta-i problema!

- N-am spus niciodată...

- Dar ai nevoie de mine! Ai nevoie de mine azi și ...

El o prinse și o trase aproape, închizându-i gura cu un sărut. Pasiunea o izbi rapid, cu forță, înfiorându-i pielea, explodându-i în cap.

- Am nevoie de tine, șopti el.

Rapid, mâna îi alunecă pe spatele ei și o prinse de păr.

- Am atâta nevoie de tine, că nu mai pot gândi coerent...

Lyn își strecură mâinile în interiorul jachetei lui, întinzând degetele pe pielea goală, fierbinte și pe părul mătăsos. Vocea ei era doar o șoaptă în timp ce-i căuta gura.

- De ce nu m-ai sunat? îl întrebă ea.

- Era cât pe ce să te sun.

Buzele lui îi sărutară gâtul, dinții îi mestecară ușor lobul urechii:

- Eram acasă, insistă Lyn.

Nerăbdătoare, îi deschise fermoarul jachetei, lipindu-se de pieptul gol. Căldura corpului lui îi străbătu fiecare nerv.

- N-am știut.

Casey îi descheie nasturii bluzei și-i mângâie sânii. O cuprinse amețeala.

- Îmi era teamă... adăugă el.

Îi descheie fermoarul blugilor.

- Nu puteam să plec. Ți-am spus că nu pot...

- Lyn... mai spuse el înainte s-o sărute cu pasiune încă o dată, și se prăbușiră pe sofa. Mâinile și picioarele ei se înfășurară în jurul lui, iar el o pătrunse într-o explozie iute și fierbinte de dorință oarbă; o furtuna de disperare și furie năvăli asupra lor și-i purtă, neputincioși în fața forței ei. Mâinile prindeau și strângeau, se agățau, mușchii li se încordau, gurile înfometate sorbeau una dintr-alta. Valul de senzații intense alunecă peste ei și coborî în adâncul lor, lăsându-i amețiți, pierduți, agățându-se doar unul de celălalt.

Rămaseră unul lângă altul în mijlocul hainelor aruncate peste tot în jur, cu inimile bătând cu putere, gâfâind, revenind încet la realitate. Cu o mână, Casey îi strângea degetele mâinii, iar cu cealaltă îi mângâia părul.

- Lyn, șopti el, îmi pare rău.

Vocea îi răsună răgușită și profundă ca și cum ar fi fost copleșit de cele ce tocmai se petrecuseră.

- N-am vrut să fie așa. Doar că... cred că mi-am pierdut controlul.

Lyn zâmbi și-i strânse degetele mai puternic.

- Așa se pare, murmură ea. Era și timpul.

El respiră ușurat și-și lăsă capul lângă al ei, strângând-o și mai tare în brațe.

- Sunt atât de fericit că te-ai întors la mine, spuse el.

Lyn se ridică într-un cot, privindu-l, desenându-i cu un deget conturul sprâncenelor. Cât de mult iubea acest chip. Și-ar fi petrecut

întreaga viață privindu-l.

- Ai avut totuși dreptate într-o privință, spuse ea încet. Chiar am nevoie să lucrez cu oamenii, să-i ajut... la asta mă pricep. Dar mă pricep și la alte lucruri, Casey. Vreau să mă înveți cum să dresez câinii însoțitori și vreau să ajut handicapatii. Asta aș vrea să fac.

El ridică o mână să o mângâie pe păr, zâmbind.

- Să știi că nu-i chiar așa ușor cum pare. O să treacă mulți ani de antrenament până vei fi calificată să plasezi un câine.

- Știu.

- Va trebui să petrecem mult timp împreună.

- Cred că mă voi putea descurca și cu asta.

Privirea lui deveni serioasă.

- Ești sigură? Pentru că să știi că n-am glumit. N-am să te mai las să pleci de lângă mine. Veau să fii soția mea.

Lyn închise ochii de bucuria care izbucni în ea, dar nu-și putu reprima zâmbetul.

- Da, șopti ea, iar vocea îi sună puțin înecată. Cred că mă pot descurca inclusiv cu asta.

Casey o trase la pieptul lui și o îmbrățișă strâns.

- Mă bucur, spuse el încet. Pentru că nu cred că aș putea trăi fără tine.

Lyn zâmbi încântată și-și așeză mai bine capul pe umărul lui.

- Știu, îi răspunse ea.

Sfârșit

288

EDITURA ALCRIS, vă oferă în fiecare zi de miercuri a săptămânii câte un roman de dragoste al celebrei scriitoare engleze BARBARA CARTLAND, în cadrul colecției „NOSTALGIC".

Lui Lyn Sanders
nu-i venea
să creadă
că-și imaginase
că va fi ușor
să lucreze
pentru agenția de
pet-sitting a surorii ei.
Acum era plină de păr
de câine și mâncare
de animale. Pentru ca povestea
să fie întregită, pierduse și pisica
cu pedigree a unui client... și când
se dusese să caute felina nesuferită, dăduse
în schimb de dresorul Casey Carmichael.

THE BEST

Donna Carlisle

ISBN 973-9405-57-6

Preț: 10800 lei